

Em Thích Anh

Contents

Em Thích Anh	2
1. Chương 1 : Ngày Mới	2
2. Chương 2 : Gặp Gỡ	3
3. Chương 3 : Bạn Thân	4
4. Chương 4: Lại Làm Lớp Trưởng	5
5. Chương 5 :	6
6. Chương 6 : Anh Ấy Kìa	7
7. Chương 7 :gặp Lại Anh	8
8. Chương 8 : Cảm Hứng	8
9. Chương 9 :	9
10. Chương 10 : Nụ Cười Của Hot Boy	10
11. Chương 11 : Thích	11
12. Chương 12 ; Nhớ	12
13. Chương 13 :	13
14. Chương 14	15
15. Chương 15 :	16
16. Chương 16 : Tin Dữ	17
17. Chương 17 : Tâm Trạng	18
18. Chương 18 :	19
19. Chương 19	20
20. Chương 20	22
21. Chương 21	23
22. Chương 22	24
23. Chương 23	25
24. Chương 24	26
25. Chương 25	27
26. Chương 26	28
27. Chương 27	29
28. Chương 28	30
29. Chương 29	31
30. Chương 30	33
31. Chương 31	34
32. Chương 32	35
33. Chương 33	36
34. Chương 34	37
35. Chương 35	38
36. Chương 36	40
37. Chương 37	42
38. Chương 38	43
39. Chương 39	45
40. Chương 40	47

41. Chương 41	48
42. Chương 42	50
43. Chương 43	52
44. Chương 44	54
45. Chương 45	55
46. Chương 46	58
47. Chương 47	60
48. Chương 48	62
49. Chương 49	64
50. Chương 50	65
51. Chương 51	67
52. Chương 52	69
53. Chương 53	71
54. Chương 54	74
55. Chương Phiên Ngoại 1 : Socola Ngày Valentine	76
56. Chương Phiên Ngoại 2:biệt Hiệu Của Y Lan	78
57. Chương Phiên Ngoại 3: Ánh Dương Của Trung	79
58. Chương Phiên Ngoại 4: Hạnh Phúc	81

Em Thích Anh

Giới thiệu

Bình minh vừa hé, ánh nắng rực rỡ chạy nhảy, trượt trên con đường chân mây xuống trần gian. Cây cối rùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-thich-anh>

1. Chương 1 : Ngày Mới

Bình minh vừa hé, ánh nắng rực rỡ chạy nhảy, trượt trên con đường chân mây xuống trần gian. Cây cối rùng mình làm vương vãi những giọt sương đêm.

Phố xá tấp nập người, từng hàng quán bắt đầu mở cửa. Mùi chảo quế, mùi thịt nướng, mùi bánh ngọt, mùi khói xe cộ...và hàng nghìn thứ mùi hòa vào nhau, lan tỏa, đánh thức thị giác con người. Khi tất cả mọi người chuẩn bị đón chào ngày mới thì đâu đó có một kẻ lười biếng vẫn đang say giấc.

Khò khò...khò khò...Trên chiếc giường nho nhỏ có con bé con con _chủ nhân của tiếng ngáy. Tóc tai bù xù, chăn ga hỗn độn, còn đáng ngủ khỏi nói, người nằm úp, hai tay đang ngang, hai chân đang ngang nốt, tiện thể cuộn thêm vòng chăn. Đây gọi là bức người đẹp ngủ mơ bất quá nhân vật chính không phải mỹ nhân gì. Đang ngủ thì:

-Nha ơi, Nha. Dậy đi con muộn rồi.

Nó lấy hai tay che tai lại, mắt vẫn nhắm nghiền, miệng lẩm bẩm : “Gì nữa vậy,mới sáng sớm” rồi ngủ tiếp.

Thấy nó không đáp lại mẹ nó lại mở volume độ to hết cỡ:

-Nha, có dậy không hả?

-Mẹ, để con.Ông anh nó xắn tay áo hùng hổ lên tầng,đạp tung cửa phòng,hai tay chống hông ,xông vào trong phòng nó rồi túm lấy con bé lôi dậy (hệt như xã hội đen đi đòi nợ), nghiêng rằng:

-Mày chịu dậy chưa?

Nó mở mắt,cười hì hì : “Dạ, đại ca, em dậy” rồi gỡ tay ông anh hai, lao ra khỏi giường, bay vào nhà tắm với tốc độ nhanh nhất.

15 phút sau nó xuống nhà ngồi vào bàn,bắt đầu xử lí bữa sáng.Mẹ nó cầm hộp cơm trưa để vào trong balo cho nó.

Ăn xong ,nó đeo balo, uống nốt cốc nước rồi phóng ra ngoài cửa, vẫy vẫy tay:

-Bye bye ma ma, bye bye đại ca ,con đi học.

Nói rồi nó quay lưng đi.Đã bắt đầu một năm học mới.Sẽ có những gì chờ cô nhóc nhỏ mới 16 tuổi đầu chẳng có gì nổi bật,cũng chẳng thông minh, chẳng hiền lành ,thực nữ gì như nó.Thi vào cấp ba khá chật vật với nó ,căn bản trường này lấy điểm cao.Số nó cũng hên khi điểm nó cao hơn điểm sàn 0,25.Nó tự hỏi liệu trường cấp ba có tuyệt như những gì nó tượng tưởng không?Và... nó sẽ có gấu chứ? Nó khúc khích cười.Không biết có đứa nào cùng lớp với nó không.

2. Chương 2 : Gặp Gỡ

Vào trường nó vội đi tìm lớp.Rõ khổ, đầu óc nó làm sao ấy chứ lượn một vòng rồi mà chẳng tìm thấy lớp đâu.Mà công nhận trường rộng thật,đi mãi không hết à.

Đang ngó nghiêng thì...Uỳnh...con bé lão đảo và ...Rầm...con bé ngã dập mông.

-Ui da.Nó nhăn mặt.

-Em có sao không?Một giai đẹp nâng nó dậy,gương mặt cực kì lo lắng sốt sáng hỏi : “Anh xin lỗi,anh vô ý quá,em không sao chứ?”.Giai đẹp vẫn tiếp tục quan tâm.

Nó ngược mắt lên nhìn,trời đẹp trai quá vậy má, lại còn tốt bụng, hiền lành nữa.Chuẩn thiên thần đại ca,hot boy trong truyền thuyết rồi.Ồi ,thế này thì ngã đau chút cũng không sao (mê trai vậy má).Nó cười hì hì:

-Dạ em không sao.Cũng tại em đi đứng không nhìn nên mới va vào anh.Rồi nó cúi đầu: “Xin lỗi anh”.

Anh đẹp trai gãi đầu:

-Em không sao là tốt rồi.Mà em học lớp nào vậy?Anh chưa thấy qua em.

Nó tỏ vẻ ngại thẹn,bẽn lẽn:

-Dạ em học C10.Nhưng em vẫn chưa tìm thấy lớp.

-Hóa ra là lớp 10.Mới vào trường nên chưa tìm được lớp chứ gì.Ừ,được rồi, đi theo anh.Nói rồi cầm tay nó dắt đi.Em nhỏ nhà ta ngại đỏ mặt cũng lon ton theo bước ông anh đẹp giai.(Được trai đẹp dẫn đi thế này thì phê đến tối)

-Nè đến rồi đó.Em vào lớp đi.Anh đẹp giai buông tay làm nó có tiếc nuối.

-Cảm ơn anh.Nó cúi đầu lí nhí

Thiên thần đại ca xoay người đi.Nó ngược mắt lên nhìn rồi bỗng gọi giật lại:

-Anh gì ơi.

Anh quay lại nhìn nó:

-Sao thế?

-Em có thể biết anh tên gì không?

-Anh là Quang lớp A3.Còn em thì sao?

-Em là Mạch Nha.

-Mạch Nha tên lạ nhỉ, nghe như đường ý, nhưng rất đặc biệt.Thiên thần đại ca cười_một nụ cười tươi tắn, tỏa nắng làm tim nó loạn nhịp rồi xoay bước đi.

Nó ôm ngực, đối diện với trai đẹp thế này có ngày chết vì đau tim.Nó thắc mắc tại sao nữ chính trong ngôn tình lại có thể không có cảm giác khi đối diện với hot boy nhỉ.Đúng là hư cấu mà.Mà kệ đi, vào lớp đi.

3. Chương 3 : Bạn Thân

Vừa vào thì:

-Mạch Nha.Sướng wá đề.Tao với mày cùng lớp.Như Ý_con bạn thân của nó từ hồi cấp hai đang trong trạng thái lằng lằng cảm lấy hai vai nó lắc mạnh.

-Ừ...ừ...mày bị lên cơn à.Nó gất lên rồi bỏ tay Như Ý xuống : “Bình tĩnh,tao ở đây cứ từ từ rồi tao cho xin chữ kí,làm gì mà phấn khích quá thế hả fan cuồng”.

-Cuồng cái đầu mày ý.Như Ý đập một cái không thương tiếc vào đầu nó.

-Đau con heo này,bạo lực vừa thôi,mày định sát bạn à.Nó rống lên.

-Được rồi.Như Ý kéo nó ngồi xuống bàn. “Tao với mày xí bàn này.Ngồi đây đi.Lát giáo viên chủ nhiệm vào bây giờ.Mà mày đi góc gì mà lâu thế làm tao đợi hết hơi”.

Nghe vậy nó chột nhốt tới ban nãy.Nó đỏ mặt :

-À, tao không tìm thấy lớp nhưng có người giúp.Lát ra chơi tao kể cho.

Như Ý nhìn con bé lòng chặc mồm có chuyện vui rồi đây.

“Bộp” một tên con trai_là bạn Hải xì tai_bạn thân hàng xóm từ bé của nó (thường gọi là thanh mai trúc mã nhưng chúng nó trong sáng nha,không có gì đâu nha,chưa bị gán ghép hay trêu đùa gì đâu à nha) đập vào bàn nó miệng cười rạo rờ :

- Hề nhò hai người đẹp.

-Quá khen.Như Ý cười đáp lại.

-Làm gì giờ mới tới hả cha? Nó hỏi.

- Xuống bàn dưới ngồi đề.Gớm,đi học thôi chứ có phải đi người mẫu đâu mà chăm chút nhan sắc kĩ thế.Mà làm ơn thu lại cái dáng đứng Bến Tre của mày lại.Nó nói tiếp.

Thằng cu vội đứng thẳng dậy,xuống bàn sau nó ngồi xuống,bĩu môi :

-Vâng, em Bến Tre...các chị Bến Nghé.Nhìn lại mình đi.Thằng bé chỉ Như Ý : “Gớm, người đã xấu, mặt đã già còn bày đặt tóc xoắn,nơ hồng cơ, ngây thơ cơ” rồi chỉ nó : “Còn bà,làm ơn biết làm đẹp đi nội.Xem xem,mặt đã ngu lại còn đeo kính Nôbita, để mái ngố ,tóc thì quanh năm buộc đuôi ngựa.Trên người không có tí phụ kiện trang sức nào.Chả bao giờ chăm chút bản thân thì ế tới già biết chưa”.

Hai con bé đồng loạt trợn mắt,nghiến răng:

-Thế giờ cu thích sao?Muốn nhai cơm hay húp cháo, muốn lệch hàm nào,bên phải hay bên trái.Bọn chị là không có ngại tặng cứng vài quả đấm đâu.

Nó bổ sung :

- Yên tâm chị đây còn khuyến mãi cho cưng thêm vài vết bầm trên mặt.Đảm bảo các girl nhìn thấy chạy té khỏi.

Thằng bé mặt nhăn nhó như khỉ,đầu khỗ lên tiếng:

-Em sờ rí.Tha cho em.Gương mặt đẹp trai này không thể có vết bầm được. Nếu không mấy em xinh xinh chạy hết thì em ế à.

-Thôi tha cho em nó.Em nó nông nổi trẻ dại.Như Ý làm bộ vị tha.

-Ừ ,chị là người độ lượng nên không chấp chú làm gì.Tha cho chú đấy.Nó vỗ vỗ vai thằng bé.

Thằng bé bĩu môi,độ lượng thế,tí về lại quét túi mình đây.Nghĩ rồi cậu thương cho cái ví,ví ơi anh lại để mày xep rồi,thể nào hai con phù thủy tham ăn này cũng bắt anh đãi kem à xem.Ôi cuộc đời thật đáng buồn,và sẽ buồn hơn nếu hôm nay anh không tìm được em nào xinh xinh.

4. Chương 4: Lại Làm Lớp Trưởng

“Tùng...tùng...tùng...Ào ...ào...ào....Rầm rập...rầm rập...rầm rập” .Cả lớp bắt đầu ổn định chỗ ngồi.Thầy giáo bước vào.Chúng nó đứng lên chào thầy.Thầy gật đầu : “Các em ngồi xuống”.Thầy giáo ngồi xuống ghế,đưa mắt nhìn chúng nó rồi điểm danh.Thấy đủ người thầy bắt đầu giới thiệu:

-Chào các em.Thầy là Lê Văn Anh, 25 tuổi, phụ trách môn tiếng anh,là chủ nhiệm của các em.Hoan nghênh các em đến với 10C10.Từ nay về sau chúng ta là một tập thể,các em phải đoàn kết,giúp đỡ lẫn nhau.Thầy rất vui khi được làm chủ nhiệm của các em và các em là khóa đầu tiên thầy chủ nhiệm.Nếu thầy có gì thiếu sót mong các em góp ý giúp thầy.Thầy xin cảm ơn.Đây là số điện thoại của thầy.Thầy cầm phấn viết lên bảng.

-Có gì thắc mắc các em cứ gọi cho thầy nhé.Thầy tuy mới vào trường nhưng cũng có kinh nghiệm nha.Trước đây thầy cũng là học sinh nên những suy nghĩ của các em thầy đều biết hết.Nếu gặp khó khăn hãy chia sẻ với thầy. Đảm bảo nhận được những lời khuyên chân thành và giải pháp tốt nhất.

“Rào...rào...”Một tràng pháo tay nồng nhiệt của 36 nhân khẩu vang lên.

-Tuy nhiên... thầy chưa có bạn gái nên đừng hỏi kinh nghiệm yêu đương nha.

Cả lớp cười rộ lên .Tiếng xì xào khắp lớp.Nào là thầy trẻ và đẹp trai quá;nào là thầy thân thiện ,đáng yêu quá; nào là giọng thầy hay quá...Tóm lại là thầy cái gì cũng tốt.

Như Ý quay sang nó:

-Thầy lớp mình dễ thương ghê.

Nó gật đầu:

-Giáo viên chủ nhiệm mà hiền thế này thì chỉ tội để học sinh bắt nạt thôi.

Tiết đầu tiên chúng nó làm quen với thầy,làm quen với cả lớp, sau đó chia tổ, phân chia chức vụ trong lớp.Nó được phong làm lớp trưởng (ghê chưa). Lí do là kinh nghiệm lâu năm (Em nó 9 năm đi học đều làm lớp trưởng) .Nghe thì oai thế thôi chứ cán bộ là nô bộc của dân.Chuyện gì cũng đến tay nó.Tưởng lên cấp ba thoát nạn thì lại dính.Đúng là nó có số làm lãnh đạo mà.Con bé mặt nhăn nhó xin thầy đổi người nhưng thầy cứ kiên quyết chọn nó.Kết quả nó nhận chức với một gương mặt rất ư là biếu cảm.Nhìn như kiểu khỉ ăn ớt vậy.

Hai đứa kia cười ngặt nghẽo:

-Đừng cẩu nha cưng.Số trời nó thế rồi.

-Chúng mày có thôi ngay không.Nó gắt lên.

-Nè,mày có biết là có bao nhiêu đứa mong được như mày không hả?

-Đấy ai mong tao nhường cả.Mà hai đứa mày ai thích tao cho.

-No no no,chúng em là không có đủ năng lực.Chị là hàng vĩ nhân rồi, nên ngôi vị này chị cứ giữ lấy mà dùng.Hải xua tay.

.....

“Tùng...tùng...tùng...Ào...ào...ào...Rầm rập...rầm rập...rầm rập”.Lũ trẻ ùa ra ngoài lớp học như ong vỡ tổ,như bộ đội gặp giặc xông ra chiến đấu.

5. Chương 5 :

Ở góc sân sau.

-Cái gì mày nói sao? Mày được trai đẹp giúp đỡ,mày không mơ ấy chứ.Như Ý hét lên như gặp sự kiện lạ,hỏi nó dồn dập làm con bé không trả lời kịp.

-Cứ từ từ.Ừ thì tao gặp đó.Rồi sao?Chẳng hiểu sao lúc đó tim tao cứ loạn cả lên đấy.Mà người ta đẹp trai thế chắc là có bạn gái rồi,sao đến lượt tao chứ.Nó rầu rĩ đáp.

“ Bộp.”Thằng Hải đánh vào đầu nó :

-Ngu.Thấy thích là nhích thôi, sao phải sấu.Mọi hôm hồ báo lắm cơ mà ,sao hôm nay gặp giai một cái là tắt điện hả? Không nhanh lên chị nào ấy cướp mất thì ngồi đấy mà khóc.

“Á” Thằng hải rú lên.Như Ý túm tóc thằng bé :

-Sao mày mắng nó thế?Có ngon thì làm đi.

-Mày điên à.Ông không có bị Gay.Não mày ướt hay sao mà bảo tao đi cua trai của bạn hử?Thằng bé gân cổ cãi lại, giật tay Như Ý ra.

-Á à, mày cứng nhỉ ,lên giọng với bà cơ đấy.Được bà ày thành hot boy bầm dập để chiều mày vác khuôn mặt đáng thương đi tán gái.Sẽ có khối em thương mày đấy.Như Ý chống hông, vênh mặt nói.

Thằng Hải cũng chẳng vừa:

-Áy, sợ quá,sợ quá.Chị làm em sợ quá.Thôi đi nội,làm phách quá đấy.con gái dữ như vậy sẽ dọa con trai chạy hết đấy.Cứ than ế đi,dữ thế này chó cũng chẳng thèm nhá.

-Mày được lắm.Đứng đấy cho bà.

-Có ai ngu đứng lại cho người khác đánh bao giờ không hả?

-Chúng mày có im không hả?Cãi nhau om sòm hết cả lên.Không ngày nào là không cãi nhau cả.Kiếp trước chúng mày thiếu nợ nhau à.Nó gắt lên.

-Ừ,chúng tao thiếu nợ nhau đấy, thì sao nào?Hai đứa kia đồng thanh.

-Mày cứ ngồi đấy mà tơ tưởng anh đẹp trai của mày đi.Như Ý ấn đầu nó một cái

-Đang mơ giai mà lại để ý bọn tao sao?Hải nói.

-Hóng kinh nhỉ?Đồng thanh tiếp.

-Phải nói là độ hóng cao như độ hót.Hai chúng nó quay sang nhìn nhau gật đầu rồi cùng phán.

Nó chớp chớp mắt:

-Làm gì mà dữ thế trời.Tao chỉ không muốn tụi mày cãi nhau thôi mà.Chắc kiếp trước chúng mày nợ duyên nhau đấy.Cứ gặp nhau là ụng nhau,chửi nhau thế mà đang cãi nhau nghe tao nói liền quay sang mắng tao à.Còn đồng thanh nữa chứ. Ghê thật.

“Bốp,bốp”.Nó ăn trọn hai cái đập của hai đứa vào đầu.

-Ăn nói linh tinh.Lại đồng thanh.

Hai đứa kia quay sang nhìn nhau,cùng nói:

-Sao mày cứ nói theo tao thế? Rồi lại trừng mắt nhìn nhau.

“Ha...ha...ha”.Nó ôm bụng cười nhìn hai đứa bạn thân đang tức đỏ mặt.

-Cười cái gì mà cười.Tiếp tục đồng thanh.

-Thôi vào lớp đi.Nó kéo tay hai đứa kia vào lớp.Trêu người khác thú vị thật.

6. Chương 6 : Anh Ấy Kìa

Hết buổi học nó lôi hai đứa kia xuống căng tin,tiện thể cầm luôn hộp cơm.Nó mua một hộp sữa, hai đứa kia mua hai suất cơm theo.Xong xuôi, chúng nó ra ghế đá đằng sau ngôi ăn.Chợt Như Ý nhảy lên kêu gào như Colombo phát hiện ra Châu Mỹ rồi túm lấy tay nó,mặt rất biểu cảm chỉ ra phía góc sân:

-Mày thấy gì không?

-Ờ, một tốp nam sinh.Sao?Nó bình thản đáp.

-Mày mù hử.Con mắt tia giai đẹp hôm nay có vấn đề à.Nhìn kĩ đi, đó,cái anh cao cao đi ở giữa đó.Đẹp trai thấy mờ à.Chắc cao hơn mét tám đấy,mặt đẹp, dáng đi cũng đẹp nốt.Như Ý bắt đầu rên.(Đúng là hết nói nổi.Đẹp trai là phải để gái tia.Quả là chân lí)

-Đồ mê giai.Thấy giai đẹp là mắt sáng lên.Làm ơn tỉnh đi bà nội.Thấy bộ dạng này của bà người ta cũng chạy mất dép.Xin nội lau nước dãi đi,gớm quá.Cu Hải nhà ta bực mình lên tiếng.Ừ thì đẹp trai,phong độ,cao to.Nhưng mình đâu có kém đâu. Mình chỉ thấp hơn hần một xít thôi mà (Hải nhà ta được hơn mét bảy ấy mà),với lại mình cũng đẹp trai chứ bộ(Bé Hải đang tự kỉ).Càng nghĩ càng tức mà. Hai con phù thủy này,traí đẹp ngay đây không biết ngắm, đúng là có mắt như mù mà.

Nó nhìn kĩ lại.Ồ, thiên thần đại ca, à không anh ấy tên Quang mà.Nó với với con bạn:

-Như Ý,anh ấy kìa.

-Anh ấy nào.Một đám anh, tao biết anh nào.

-Anh mày vừa chỉ ấy là cái anh tao gặp sáng nay đấy.

-Hử,cái gì.Như Ý rống lên, túm lấy nó,lắc lắc “Mày nói thật hay đùa thế hử?”.

Nó gật gật :

-Thật.

Như Ý tiếp tục lắc:

-Đùa nhau hử.Sao số mày hên dữ vậy,sao có thể gặp được anh đẹp trai như thế,ân cần như thế hử?

-Chắc tao ăn ở có đức.

-Ý mày là tao ăn ở thất đức à.Như Ý gất lên.

-Ờ không, tao không có ý như vậy.

-Anh ấy tốt như thế làm sao mà không thích cho được.Vào tao thì tao cũng đổ.Bé Như Ý buông tay : “Thôi, hàng đã có chủ chị đây nhân từ buông tay.”

Nó thở phào quay sang thì thấy mấy anh ấy đã đến gần chỗ bọn nó.Nó ngại quá không biết làm sao chỉ biết đỏ mặt cúi gằm xuống.

7. Chương 7 :gặp Lại Anh

Anh Quang tiến đến chỗ nó:

-Này em.

Nó ngẩng mặt lên:

-Dạ, sao ạ?

-Hồi sáng thực xin lỗi em quá.

-Em không sao ạ.

-Ừ.Anh chìa tay đưa cho nó lon nước ngọt : “Cho em này”.

Nó ngơ ngác: “Ồ”.Anh cầm lấy tay nó rồi đặt lon nước vào.Xong ,anh cười với nó.Tim nó lại loạn nhịp.Mặt nó đỏ lên, trời ơi sao nóng quá vậy má.Nó lí nhí:

-Cảm ơn anh.

Đám con trai đi theo Quang cười ồ cả lên.Một tên tiến lên:

-Đừng ngại em gái, Quang nhà anh vốn ga lăng ,chu đáo mà.Nói rồi đập vào lưng Quang: “Đấy mày làm em tao ngại đỏ hết cả mặt rồi kia kìa”,xong lại cười ha hả.

-Anh đi đây.Quang trừng mắt với thằng bạn rồi quay sang nói với nó.

Được thể mấy ông anh 12 cũng gào lên:

-Bái bai em gái,bọn anh đi nhá.Anh là anh kết em rồi đó nha.Chưa có gấu thì lên đây anh làm gấu cho.Ha ha ha.

Nó ngượng chín người không biết kiếm đâu cái lỗ để chui xuống,chỉ nhẹ giọng :

-Chào các anh ạ.

Hai đứa kia cứ đờ mặt nhìn con bé không thốt lên lời.

Như Ý khỏi nói,vô cùng hâm mộ bé Nha khi được anh đẹp trai quan tâm và...hơn hết nó lại càng cuồng anh Quang__người đàn ông lí tưởng như trong tiểu thuyết.Có được bạn trai như anh ấy chắc nó tu ba kiếp mới được.

Còn bé Hải đã ngộ ra con gái rất thích được quan tâm.Dùng mấy chiêu này nó sẽ cửa em nào được em nấy.Hồ hô.Cuộc đời thật tuyệt nếu vài ngày nữa nó có gấu.Lúc đấy cho hai con bạn lác mắt cho coi.

8. Chương 8 : Cảm Hứng

Chiều lớp nó học thể dục.Thầy giáo hô tập hợp, cả lớp tập hợp rồi tập thể dục, chạy vài vòng sân rồi nghỉ.Ba đứa nó chạy ra căng tin mua nước uống.Thằng Hải nằm vật xuống bàn ,kêu ca:

-Mệt quá.Tại sao con trai lại phải gập bụng , chống đẩy trong khi con gái thì thoải mái quá. Quá bất công.

-Thế có muốn ngực sáu múi, cơ bắp cuộn cuộn không? Con gái giờ chỉ thích giai có body chuẩn thôi.Ráng mà tập đi cưng.Vì sự nghiệp của chú, chú không được kêu ca.Nó vỗ vai bạn Hải.

Như Ý bĩu môi:

-Con trai gì mà yếu như sên,động tí là kêu ca.Ông nhìn xem con trai lớp mình có đứa nào kêu ca như ông không?

-Bà biết gì mà nói.Thử tập xem có kêu chết gãy nên không.

-Ủầy,sờ tốp nhá.Các thím ngừng ngay cho em.Hải,nhìn sang trái,mày thấy em ấy thế nào.Nó nói.

Nghe thấy gái bạn Hải nhà ta như được uống thuốc tăng lực, bật thẳng dậy, đánh mắt sang bên trái,miệng trầm trồ:

-Ếu,xinh dữ vậy mày.

-Thích là nhích đi.Nó lên giọng.

-Ồ sờ kê mày.Hải cười toe toét chỉnh trang phục sẵn giọng với chúng nó : “Nhìn anh đây này” rồi chạy ra chỗ em xinh xinh, bắt đầu hành động.Hai đứa kia chờ xem kịch vui.

Hải lượn ra chỗ chị bán hàng:

-Chị cho em chai nước.

Nhận nước xong trả tiền, bạn Hải chọn đúng thời điểm quay người va vào em kia và:

-Ồi.Em kia ngã dập mông,mất cá chân va vào chân bàn đau điếng.Hải nhà ta ân cần đỡ em ấy,sốt sắng hỏi han:

-Thôi chết,mình thật sơ ý.Bạn có làm sao không?Mình xin lỗi.Để mình đưa bạn vào phòng y tế nhé.Nói xong đỡ em xinh xinh đi luôn, bỏ hai con bạn ở lại.

-Gì thế mày.Tán gái có cần phải ác thế không?Hại con nhà người ta ngã đau như thế.Chiêu gì mà mới vậy.Như Ý nhăn mặt.

-Tao chịu.Không biết có nên hôn không, hay là em ấy lại cho vài cái bạt tai thì khổ.Nó nhún vai.

-Mà từ từ tao thấy nó cứ quen quen.Như Ý vỗ vỗ đầu,giống cái gì ấy nhỉ.

-Quen gì? Nói tao nghe với.Nó tò mò.

-À,tao nhớ ra rồi.Như Ý đập bàn. “Thằng này giỏi,nó lấy cảm hứng từ vụ sáng nay của mày.Chắc nó thấy tao với mày đổ trước anh Quang nên mới bắt chước,giả bộ quan tâm chu đáo giống anh ấy mà.Thằng này được.”

Nó nhăn mặt:

-Thằng mất nét này sao có thể làm thế được chứ.

-Nếu đó là anh Quang con bé kia chắc chắn đổ,còn với nó tao nghi là thất bại lắm.

-Mày đứng nghĩ thế chứ.Em nó mãi mới kiếm được một em mà mày định vui dập thế hả?Chúc phúc cho em ấy đề.Nó toe toét cười.

9. Chương 9 :

Tại phòng y tế

-Bạn có sao không?Bạn còn đau không?Mình rất xin lỗi.Hải nhà ta bộ dạng vô cùng lo lắng khẩn trương.

-Ồ,mình không sao.Bạn chu đáo quá.Cô bé đỏ mặt, ngượng ngùng đáp,lòng thầm rên rĩ mẹ ơi,sao bạn đẹp trai này tốt bụng quá vậy.

-Bạn ngồi đây nhé.Mình đi mua nước cho bạn.Nói xong thẳng bé lao ra căng tin với tốc độ tên lửa.

Tại căng tin

-Uầy, chú Hải nhà ta đã trở lại.Thế nào,cô bé đó đỏ chưa?Nó hỏi.

-Sắp rồi hai cưng ạ.Anh sắp có gấu rồi,đợi tí về kể cho.

Hai con bé nhún vai nhìn nhau rồi lắc đầu.Đúng là vì gái quên bạn mà.

Phòng y tế

Hải vội mua nước rồi chạy vào phòng y tế:

-Này,nước của bạn đây.Bạn uống đi.

Cô bé cảm động không thôi,nhận lấy chai nước,uống một hớp.Hải bắt đầu tấn công:

-Bạn tên là gì vậy?Bạn học lớp nào?Lát nếu bạn không vào lớp được mình sẽ xin phép hộ cho.

-Ừm, mình là Uyên lớp C9.Mà bạn không cần phải xin phép ình đâu.Lát mình tự lên lớp là được.

-Thế sao được.Mình là Hải, học C10 ngay cạnh lớp bạn luôn, hay thật.Mà như thế thì mình tiện đường mà.Nói xong nở một nụ cười làm em kia choáng váng.Thân thiện dễ sợ.

“Chúng mình làm bạn nhé.Đây là số điện thoại của mình”. Hải đưa cho em Uyên một mẩu giấy rồi bước đi : “Chào bạn , mình đi đây,cần gì có thể gọi ình nhé”.

Bé Uyên gật gật, lòng hạnh phúc,phải chăng bạn ấy có ý với mình.Hải nấp ở cửa phòng y tế nhìn thấy em kia mặt đỏ ửng ,ngồi cười khúc khích là biết mình thành công rồi.Thằng bé sượng cười toe toét rồi chạy xuống tìm hai con bạn.Lần này thì biết mặt ông.Cứ chê ông đi rồi ông lại có gấu trước cho coi.Càng nghĩ bạn Hải càng sượng.

Đang vui thì nó thấy hai con bạn đang say sưa ngắm các trai 12 chơi bóng rổ rồi hòa theo lũ con gái xung quanh hú hét ầm ĩ, bực mình ghê.Cóc thêm để ý chúng nó nữa,bé Hải giận dỗi ra căng tin ngồi.

10. Chương 10 : Nụ Cười Của Hot Boy

Tại sân bóng rổ

Lũ con gái reo hò ầm ĩ : “Ồi anh Quang kìa,sao đẹp trai zậy trời,lại còn chơi bóng hay nữa chứ”, “Woa, anh Long man quá đi”, “Anh Trung chuyên bóng hay ghê”. “Anh Quang cố lên”, “Anh Quang tuyệt quá”.Như Ý kéo tay con bạn:

-Đây mà thấy chưa,con gái hâm mộ anh Quang hơi bị nhiều đấy.Mày mà không nhanh tay có ngày mất cho coi.

Nó ngượng ngùng:

-Tao biết chứ.Nhưng mà xem ,tao đâu có xứng với anh ấy đâu.Với lại, người ta chắc gì đã thích tao chứ.

-Vớ vẩn.Ai cho phép mày tự ti thế hả? Chưa thử sao biết.Như Ý mắng nó.

-Tao ngại lắm,mà hơn nữa mới quen buổi sáng,buổi chiều lại nói thích người ta,người ta lại nghĩ tao là con hám trai thì sao?

-Mày vốn hám trai mà.Như Ý không thương tiếc phán.

-Mày đừng đùa nữa.Nó buồn rầu đáp.

Như Ý lắc đầu không biết nói gì với con bạn thân,đành thở dài xoa đầu tiểu Nha nhà mình.Bỗng “Rào”.Tiếng bọn con gái kêu ầm lên : “Vào rồi,đội anh Quang thắng”, “Anh Quang number 1”,...làm hai đứa nó giật mình quay sang.Nó mỉm cười,anh ấy thắng,ngay từ đầu nó đã nghĩ thế mà.Người anh ấy mồ hôi nhễ nhại,chắc anh ấy mệt lắm nhỉ.

-Này,Quang ,nhìn kìa.Trung vỗ vai Quang chỉ ra chỗ Mạch Nha. “Cái em dễ thương của mày kìa.Vừa này,em ấy nhìn sang đây rồi cười cơ.Chắc là thấy tao chơi hay quá mà.Mà mày có để ý em ấy không?”.

-Sao? Quang bình thản đáp lại.Để ý khỉ gì, con gái người ta mới vào trường, mình còn va vào làm người ta ngã.Không thấy có lỗi thì thôi lại còn định tán tỉnh người ta sao?Vớ vẩn.

-Mày không để ý thì để tao nhá.Tao là tao kết em dễ thương hay đỏ mặt này lắm.Trung hí hửng.

-Lượn đi mày,để em nó lớn.Quang vẫn chăm chú nhìn bé Nha nhà mình.Mà bé Nha lại mãi nhìn mấy chị 12 đang buôn chuyện về anh Quang.

Con bé không dám hỏi chỉ dám đứng nghe.Giờ mới biết anh Quang không có thật sự hoàn hảo như các giai trong tiểu thuyết bởi anh ấy có phải siêu nhân đâu mà gì cũng giỏi được.Anh đẹp trai, tốt bụng,chơi gì cũng rất fair play nhưng học chỉ ở mức bình thường thôi(trừ môn Anh siêu đỉnh) và... anh ấy không biết đi xe đạp.Thú vị thật.

Con bé khúc khích cười,đánh mặt sang thì thấy nhân vật chính của câu chuyện đang nhìn mình.Nó ngượng ngùng nhìn anh cười một cái.Quang đứng hình,sao em ý dễ thương quá vậy.Cũng chẳng biết làm gì, Quang toét miệng cười với nó.Nó gật đầu rồi xoay người đi.Quang thấy có gì đó tiếc nuối,chẳng lẽ em ấy không thích mình à.(Vừa mới bảo để em nó lớn mà giờ hỏi thế là sao?).Nhưng làm sao anh biết được ,nếu không đi chắc nó chết vì vui mất,anh cười với nó mà.Nụ cười ấy sao đẹp dữ vậy trời,như ánh sáng của mặt trời vậy.Gương mặt ấy cũng rạng rỡ hẳn lên.Thiên thần của lòng nó,người con trai đầu tiên làm nó đỏ mặt ngại ngùng.

“Rầm”.Nó đập đầu vào bờ tường.Khỏi phải nói,đầu sưng to như trái ổi.Đến là thương.Ông trời người đừng ác như thế chứ con bé mới chỉ mơ mộng một tí thôi mà.Mộng đẹp bị cắt đứt.Con bé vừa xoa đầu vừa đau.

11. Chương 11 : Thích

Ba đứa chúng nó ra quán chè quen thuộc ngồi,gọi ba cốc chè bưởi.

-Thế nào đồng chí Hải, địch đã ngã ngũ đầu hàng chưa? Nó vừa dứt miếng chè vào miệng,vừa hỏi.

Hải liếm mép:

-Ngon rồi.Đảm bảo mấy ngày sau hai cưng có chị dâu.

-Đừng có chém đấy.Em ấy mà từ chối là chú đẹp mặt đấy.Như Ý nói.

-Con mụ này,anh đây đang hùng hực khí thế mà cứ vui anh xuống là sao?Anh mà không tán được gái là cô nghĩ ăn chè đấy.

-Ấy, sao mày lại nói thế.Bạn Hải nhà ta mãi mới có đối tượng.Nó vỗ vai Hải “Đồng chí cứ quyết tâm chiến đấu,công tác hậu phương để chị lo.Chị là chị chờ tin vui của chú”.

-Mà chi tiết sự việc ra sao chú nói rõ xem nào.Như Ý hỏi.

-Ừm,là thế này.....

.....

Trong bữa cơm nó cứ ngồi cắn đũa cười một mình.Ông anh nó đập một cái rồ đau vào đầu con bé:

-Mày bệnh à?

Nó ré lên :

-Anh mới bệnh ấy.Rồi xoa xoa đầu, miệng lẩm bẩm: “ Đồ độc ác đánh đau thế”.

-Tỉnh rồi hả?Ăn cơm đi,cứ ngồi đấy mà nhai đũa.Mày xem cái đầu đũa bị mày nhai thành cái gì rồi?

Nó bĩu môi ,không thèm nói nữa rồi cầm đầu vào ăn cơm.

Một cuộc càn quét thức ăn xảy ra và kết quả là đồng bát đĩa ngổn ngang. Khung cảnh tan hoang ấy làm cho người dọn phải đau lòng.

.....

Sắp xếp sách vở xong nó leo lên giường nằm nghỉ ngơi.Hôm nay,nó quen một hot boy đẹp trai,dịu dàng,giỏi thể thao và rất thích cười.Mà mỗi lần anh ấy cười làm tim nó đập thành thịch.Sờ lên ngực mình nó vẫn còn nhớ cái cảm giác ấy.Nó thực sự thích Quang hay chỉ là phút rung động nhất thời khi được người khác giới quan tâm?Nó cũng không biết nữa, vì thế mà nó đâu có dám tỏ tình với Quang.Con gái làm vậy cứ làm sao ấy.Hơn nữa,nhờ người ta nghĩ xấu về nó thì sao?

Nó vò đầu :

-Trời ơi,nhức đầu quá,cóc thèm quan tâm nữa, đi ngủ thôi.

(Thấy rất thương ái tóc bị vò thành cái tổ quạ.)

12. Chương 12 ; Nhớ

Sáng sớm,ông mặt trời vươn vai ngáp dài một cái rồi tỏa ánh nắng ấm áp.Bé Nha nhà ta vẫn đang say giấc nồng.Và vẫn như thường lệ,mẹ gọi không nghe.Cho tới khi ông anh con bé xông lên lôi cổ nó mới chịu dậy.Xuống nhà,nó với cặp đi luôn.Mẹ nó gọi giật lại:

-Nha không ăn sáng hả con?

-Con đi đây sắp muộn rồi.

-Cầm lấy vừa đi vừa uống.Mẹ nó đưa nó hộp sữa.

-Thanks mama.Con đi học đây.

Đang đi thì “Bốp” thằng Hải vỗ vai nó làm nó giật hết cả mình.Hải toe toét “Chào người đẹp,đi muộn thế lên anh chớ”.Nó không khách khí leo luôn lên xe Hải ngồi.Thằng bé vừa đi vừa kêu than:

-Đạo này mày mập lên hay sao mà nặng thế.Nặng như con heo.Chở mày tới trường chắc tao chót quá.

“Bốp” nó đập vào lưng thằng bé:

-Là ai bảo tao lên hả.Đừng kêu ca nữa,trường ngay đây mà.Sao lai gái không kêu,lai bạn mỗi xúu mà kêu như sắp chết thế.

Thằng Hải nhăn nhó,đúng là làm người tốt nó tội thế đấy,đã mất công lai lại còn bị nó cho ăn đập.Rõ khổ:

-Lai người yêu có tình yêu làm động lực chứ lai mày toàn thấy lực cản thôi. Về nhà giảm cân đi má.Đợi vài hôm nữa không chỉ thành heo đầu mà thành voi đấy.

-Mày thật sự chán sống.

-Ấy, ngồi yên đi mày còn lắc lư nữa là xe tao không chở được đâu.

Nó chẳng thèm quan tâm tới Hải nữa. Ngược lên nhìn trời. Hôm nay trời đẹp quá. Nó bắt giắc mỉm cười. Ngày mới tốt lành.

.....

Trưa, nó lon ton theo hai đứa kia ra căng tin rồi ngồi ăn. Hai đứa kia nháy mắt với nhau, biểu cảm gương mặt theo kiểu “Hình như bé Nha có chuyện”.

-Này, con kia sao hôm nay mày im thế? Miệng hồng à. Há ra tao coi. Bạn Hải xì tai hỏi.

-Mồm mày mới hồng đấy. Như Ý gắt lên rồi quay sang nó “Nhiễm cúm anh kia chưa tỉnh hả em? Lát chị dẫn đi ăn kem là hết liền”.

-Kem cái đầu mày đấy. Nha nó chỉ thích chè thôi. Hải quát.

-Tao không có sao. Chắc tại tao mệt ấy mà. À, mà mai sang nhà tao chơi đi, mai nghỉ ở nhà chán lắm. Nó nói tiện thể bỏ miếng cơm cuộn vào mồm.

-Ồ, biết rồi. Hai đứa kia đáp.

.....

Về nhà nó nằm vật ra giường. Hôm nay, nó không có gặp anh ấy. Nó nhớ nụ cười, ánh mắt ấm áp ấy. Nó nhớ gương mặt ấy. Làm sao đây khi hình bóng anh đã ở sâu trong trái tim này. Nghĩ miên man một lúc, nó tự đập vào đầu mình:

-Nha ơi là Nha. Tỉnh lại đi mày, người ta là hot boy đấy, mày đừng ảo tưởng nữa nào.

-Nha ơi, ra siêu thị mua ẹ ít đồ nào. Mẹ nó gọi.

-Vâng, con xuống đây.

13. Chương 13 :

Nó ra siêu thị, chọn đồ rồi ra thanh toán.

-Của em hết 510000.

-Vâng. Nó cho tay vào túi móc ví ra. Nhưng ví đâu rồi, nó hốt hoảng tìm khắp người nhưng không thấy. Nó thở dài, chắc lại rơi ở đâu rồi. Đang định gọi điện ama ra thì :

-Mạch Nha.

-Ồ, anh Quang, anh cũng đi siêu thị sao?

Anh đứng lại thở hồng hộc, rồi chìa tay đưa nó cái ví.

-Ví của em sao lại ở chỗ anh vậy.

-Em làm rơi, anh nhặt được chứ sao.

-Cảm ơn anh. Nhưng sao anh biết đó là ví của em?

-Trong đó có chứng minh thư của em mà.

-À. Nó gật đầu rồi bỏ tiền trong ví ra thanh toán, xong thì xách đồ về.

-Anh Quang, chuyện vừa rồi cảm ơn anh. Nếu không em chắc chắn bị ăn mắng rồi. Nó ngược mắt lên nhìn anh.

-Không có gì.

-Hay là em mời anh đi ăn kem để cảm ơn nhé.

-Ừ,cũng được.Quang gật đầu.

.....

Chỉ phục vụ bê kem ra.Nó nhìn anh ăn ,trông anh rất đáng yêu.Bỗng Quang ngẩng mặt lên nhìn nó giật mình suýt làm rơi cái thìa..Quang cười, rồi xúc một thìa kem đưa lên miệng nó:

-Muốn thử hả.Há miệng ra.

Nó ngại không biết làm sao cả nhưng cũng ngoan ngoãn ăn thìa kem ấy .

Kem trôi xuống họng ,lạnh lạnh ,ngọt ngọt.Ngon thật.Nhưng nó ghét kem dâu lắm mà.Sao hôm nay nó thấy ngon lạ kì.(Do trai dứt sao mà không ngon).

Nó cũng xúc một thìa kem đưa dứt cho Quang.Và tất nhiên Quang ăn ngay chứ còn ngại à.Ăn kem xong hai đứa cùng đi về.

Quang nhìn con bé rồi giằng lấy hai túi đồ trong tay nó:

-Nặng thế.Đưa anh xách cho.Và nghiêm nhiên xách đi mặc cho nó từ chối.

.....

Đến nhà nó,Quang dừng lại đưa đồ cho nó.Nó nhận đồ rồi cứ đần mặt ra không biết nói gì cả.Quang xoay người đi.Lúc này,nó mới giật mình gọi lại:

-Anh Quang vào nhà em uống nước đã.

-Thôi anh về đây.Anh xoay người lại mỉm cười vẫy tay “Bye bye”.

Nó cũng vẫy tay:

-Bye bye.Rồi sau đó xách đồ vào nhà.

Quang mỉm cười, cô bé này đáng yêu thật.Nhớ lại lúc ở quán kem,Quang cũng thấy buồn cười.Tại sao cậu lại dứt kem cho cô ấy nhỉ?Bản thân cậu cũng chẳng hiểu vì sao mình lại làm cái hành động ngớ ngẩn ấy.Nhưng có một điều mà cậu biết chắc,cậu rất vui khi được ở bên cô ấy.

... ..

Tối đến,con bé vừa nằm trong chăn vừa nghĩ ngợi nhớ tới lúc ăn kem.

“Anh ấy vừa ăn vừa liếm miệng trông rất ngây thơ và trẻ con,thậm chí còn rất đáng yêu nữa chứ.À mà anh ấy còn xúc kem ình.Cái này có tính là hôn gián tiếp không ta.Mà hửn hai lần đấy”.Nó cứ cười khúc khích một mình.

Sướng quá con bé phởn nhảy tưng tưng trên giường.

Hôm sau,nó kể lại vụ tối qua cho hai đứa bạn thân.Như Ý thì lao vào nó hỏi dồn dập rồi toé toét:

-Gớm cô cứ ngại. Giờ thì tiến triển kinh rồi.Hôn gián tiếp cơ đấy.

Nó ngại:

-Chắc anh ấy không nghĩ nhiều như thế đâu.Mà mày đừng nói linh tinh.Bọn tao cũng chưa có gì mà.

-Sướng gần chết mà còn bày đặt “ bọn tao không có gì”.Thôi đi bà cô.

-Bạn Nha thân yêu ơi,chẳng thằng nào rảnh đi quan tâm đến một đứa con gái mình không thân thiết cả.Người ta chắc cũng thích mày đó.Hửn tổ về hiểu biết chân thành khuyên.

Nó im lặng, có lẽ nào anh ấy có một chút gì đó với mình.

14. Chương 14

Sân sau.

-Anh Quang.

-Mạch Nha à.Quang ngược mắt lên nhìn.

-Cho anh này.Nó đưa cho Quang chai nước.

Quang với lấy,mở nắp tu một hộp dài:

-Cảm ơn em nhé.Rồi chỉ vào bên cạnh: “Tới đây ngồi đi”.

Nó bước tới ngồi xuống.Người anh đầm mồ hôi.Mái tóc ướt nhẹ rỏ từng giọt nước xuống áo.Nó ngồi kế bên anh, cảm nhận thấy từng nhịp thở của anh,ngửi thấy cả mùi mồ hôi ngai ngái.Nó bắt đầu thấy nóng hết người,trống ngực đập thình thịch.

-Em sao vậy?Mặt em đỏ thề,còn đổ mồ hôi nữa.Say nắng à.Quang nhìn nó.

-Ồ...không ...em...em...không làm sao hết.À...mà em có việc...em đi trước nhé.Nó luống cuống đứng dậy rồi chạy về lớp, lòng kêu gào “Trời ơi,ngại quá”.

Quang lắc đầu cười.

Bước vào lớp,nó vỗ vỗ ngực.Sao tim đập nhanh quá vậy.Sờ lên mặt nó càng giật mình :

-Sao nóng dữ vậy trời.

Nó đập tay vào đầu mình mấy cái,miệng không ngừng lẩm bẩm : “Toi rồi,say nắng rồi,say nắng rồi”.

-Say nắng khỉ gì.Say tình thì có.

Nó giật nảy mình quay lại, thấy Hải đứng ngay sau lưng.Nó túm lấy thàng bé gắt ầm lên:

-Mày thích dọa người thế à.

-Đâu,tao chỉ đang khai thông não cho con ngu nào đang lẩm bẩm tự gạt mình đó thôi.Hải tỉnh bơ.

-Sao mày biết vậy?

-Chuyện gì?

-Đừng nai nữa mày.

-Ồ nhìn thấy tận mắt sao mà không biết chứ.

Nó lấy hai tay che mặt lại:

-Mất mặt quá.Hải ơi cho tao chút danh dự đừng kể với Như Ý nha.Nó sẽ chọc tao chết mất.

-Định dấu tao á.Quên đi,chị đây biết hết rồi.Như Ý vỗ vai con bé.

Nó hoảng.Hôm nay hai đứa này làm ma à ,sao gì cũng biết vậy trời.Nó đau khổ:

-Thôi tao đi chết đây.

-Ồ chết đi tao được ăn xôi gà.Hải phán.

-Ấy đừng chết.Tao là tao chưa có tiền đi viếng mày đâu.Như Ý xua tay.

-Bọn đều.Nó nhìn khinh bỉ.

-Đều từ bé mà.

Nó ngồi bên cửa sổ,cốc thềm để ý tới hai đứa đều giả kia.Một làn gió thổi qua làm tung bay những sợi tóc mai của nó,xua đi cái nóng mùa hè.Ánh nắng chiều rực rỡ hắt lên làm rạng ngời gương mặt nó_gương mặt dễ thương như ánh mặt trời.Góc sân sau có ai đang mỉm cười nhìn về phía nó: “Mạch Nha”.

15. Chương 15 :

Nó học ở đây cũng đã gần 2 tháng rồi. Hải tất nhiên đang hạnh phúc bên bé Uyên, Như Ý thì đang hẹn hò với anh Minh lớp B4_ thần toán khối 11. Còn nó...haizz...vẫn FA. Anh Quang và nó giờ đã thân thiết hơn. Nó vẫn thường ngắm anh chơi bóng rổ, đưa cho anh những chai nước mát lạnh, anh cũng vẫn cười và vẫy tay chào nó như mọi khi. Hai người họ vẫn chưa có tiến triển gì cả.

Như Ý mặt nhăn nhó kêu rên:

-Way sờ ma? Why? Sao tao chỉ được có 9,25 mà không được 9,5 chứ. Chỉ 0,25 thôi là cuộc đời tao sang chương mới. Tại sao, tại sao, tại sao?

-Thôi đi mày, thế là được rồi. Đừng rên nữa. Mày rên đến mai cũng không lên điểm được đâu. Nó an ủi.

-Tao tên Như Ý sao mọi việc lại không như ý tao hả? Tại sao vậy?

-Này mày có biết con gì hay hỏi tại sao không? Hải hỏi Như Ý.

-Con người.

-Sai bét.

-Con nai.

-Sai toét.

-Con lợn.

-Ừm ...vẫn sai.

-Thế thì con gì? Lộn hết cả tiết, gì cũng không phải. Đây giỏi nói tao xem. Bé Ý bắt đầu cáu.

-Con chó đó má. Bạn Hải hét lên.

-Vớ vẩn, lừa bà à. Tại sao?

Thằng Hải cười như điên :

-Hô hô hô. Bởi vì you đang là con cún đó. You cả buổi nay kêu cái gì?

Nhớ lại khi nãy nó toàn hỏi “Tại sao” Như Ý giận sôi máu:

-Ranh con dám trêu bà, bà ày một trận.

-Ấy, chạy mau. Vừa chạy Hải vừa quay lại khiêu khích:

-Uầy, đừng theo anh nữa. Anh biết là anh đẹp trai, nhưng đừng có quá khích. Anh là anh không có thích gái già như cưng đâu.

-Thằng ôn con, mày nói không thấy ngượng mồm à. Con nào mù mới thấy mày đẹp trai.

Như Ý bốc hỏa (Thân nhiệt hiện tại đủ để nung gốm). Đùa nhau à, cho nó nhìn lại trăm lần nó vẫn khẳng định thằng Hải đứng đầu danh sách “not handsome”.

-Người yêu anh không có mù, chỉ có cưng mù nên mới không nhận ra thôi.

Hai đứa chúng nó đuổi nhau khắp sân trường. Thật là không có ngày nào chúng nó không cãi nhau. Đúng là oan gia mà. Ấy thế mà chơi với nhau từ cấp hai đến giờ mới sợ chứ. Nha nhìn hai đứa bạn lại gây gổ chỉ lắc đầu ngao ngán rồi quay vào lớp ngồi. Cái này nó nhìn quen rồi, có hôm nào mà hai đứa kia bình yên đâu. Đang ngồi thì hai đứa chúng nó chạy vào lôi nó đi:

-Ế, từ từ, gì mà gấp thế.

‘Hai đứa này không phải vừa mới ụng nhau sao. Sao bây giờ làm hòa rồi à?’ Nó thắc mắc.

16. Chương 16 : Tin Dữ

Hai đứa kia lòi nó ra đằng sau rồi khoanh tay nhìn nó, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Nó cười:

-Xin chúng mày ,có gì nói đi,đừng có bày cái khuôn mặt như sắp có bão ra thế.

-Mày phải bình tĩnh đấy nhé.Như Ý nói.

-Ừ nói đi.

-Anh Quang vừa mới ngỏ lời với chị Hoa A1 tối qua.Chị ấy nhận lời rồi. Hình như lãng mạn lắm,anh ấy hát và tặng một bó hoa hồng cho chị ấy cơ.

Nó đứng hình. ‘Nó...không có nghe nhầm chứ.Anh ấy thích người khác sao? Anh ấy có bạn gái sao?Vậy là nó hết cơ hội sao?’

Nó không nói gì,hai mắt trân trân nhìn hai đứa bạn.Khóe mắt ươn ướt nhưng nó cố gắng kìm nén không để cho giọt nước mắt nào rơi xuống.Cổ họng nó nghẹn ứ .Lòng ngực như thắt lại, có cái gì đó đau đớn quá.Im lặng...vẫn im lặng.Nó gồng gượng mở miệng:

-Ừ...tao biết rồi...Mà sao chúng mày biết ?

-Tao tóm được cha này,lòi ra góc sân sau đang định xử thì nghe thấy mấy bà 12 buồn chuyện bảo thế.Nghe xong tao với thằng Hải quay vào đây bảo mày luôn.

Nó đơ mặt,trong trạng thái shock tinh thần,não cần tiếp máu.Hải và Như Ý nhìn nhau không biết phải an ủi nó như thế nào.

Hải vỗ vai nó:

-Không sao đâu mày.Đời còn dài,traí còn nhiều.Mày đáng yêu thế này thì đây anh xin chết.

Như Ý ôm lấy nó,vỗ vỗ lưng con bé:

-Đừng buồn nha mày.Dù sao thì vẫn còn chúng tao mà.

Hải đẩy Như Ý ra,kéo nó vào lòng:

-Đây,anh cho cô mượn vai,cô cứ khóc đi,khóc cho nhẹ lòng.

Nó cười trừ :

-Cảm ơn chúng mày.Tao không sao.

.....

Về đến nhà,nó không có tâm trạng làm gì cả.Đến bữa cũng chỉ ăn qua loa vài miếng rồi lên phòng nằm.

Rốt cuộc thì nó với Quang cũng chẳng có gì cả.Có lẽ lúc trước nó đã mơ mộng quá nhiều.Làm sao anh ấy có thể để ý đến nó chứ.

‘Bạn gái anh ấy chắc xinh lắm, nghe nói hot girl khối 12 cơ mà.Có lẽ vậy mới xứng với anh ấy.Cái cảm giác đơn phương một người thật khó chịu.’

Nó thực sự cảm thấy rất hụt hẫng.Cũng tại nó quá nhút nhát không chịu nói với anh ấy tình cảm của mình.Và giờ đây cái giá của sự nhút nhát ấy chính là nhìn người mình thích ở bên người khác.Đau lòng, nó quá đau lòng.

Nếu thời gian quay ngược trở lại,liệu nó có dám nói với Quang rằng nó thích anh ấy không?Chắc là không bởi nó sợ bị từ chối, sợ không còn được nhìn thấy nụ cười ấm áp ngày nào.Có lẽ không nói thì tốt hơn.Bây

giờ nó sẽ vẫn gặp anh ấy,vẫn sẽ cười với anh,vẫn sẽ nhìn anh chơi bóng rổ và vẫn được ở bên anh với tư cách một người bạn, một người em gái.Với nó như vậy là đủ rồi.

Có thể người ta cho rằng nó quá hèn nhát, thích một người mà không dám nói ra,thích một người mà chỉ biết cam chịu lặng lẽ đứng từ xa nhìn.Ai có thể hiểu cho nó,hiểu cho tâm hồn non nớt lần đầu tiên hiểu cảm giác rung động là gì.Ai sẽ đồng tình với nó,với sự lựa chọn hèn nhát này?

Thích Quang không phải là tội của nó ,mà là tội của con tim không làm theo lí trí này.Không thích Mạch Nha cũng chẳng phải lỗi của Quang bởi Quang đâu có biết tình cảm của Nha dành ỉnh.Một chữ thích nghe rất đơn giản nhưng lại giày vò con người ta đến vậy.

17. Chương 17 : Tâm Trạng

Nó đến trường với gương mặt phờ phạc mệt mỏi.Tâm trạng nó rất tệ. (Phải nói là vô cùng tệ).

Tiết sử đầu tiên, cô kiểm tra bài cũ.Sau khi cô xướng tên kẻ xui xẻo là nó thì 35 con người còn lại đều thở phào nhẹ nhõm ,miệng lẩm bẩm cảm ơn trời phật ,cảm ơn ông bà tổ tiên đã cứu vớt cuộc đời mình.

Hôm qua nó còn mãi sống trong nước mắt thì còn học hành gì nữa.Nó run run bước lên , nhìn cả lớp với đôi mắt van lơn đầy tha thiết ‘Giúp tao đi chúng mày’.

Nhờ sự trợ giúp rất nhiệt tình của anh em bạn bè cộng với cái liếc đầy sát khí của cô ,nó ra về với kết quả vô cùng tốt : “ 5 điểm”.

Theo đà phát triển cũng như vận may của tiết đầu, môn nào nó cũng được thầy cô ưu ái gọi lên bảng.

Toán bài rất dễ mà nó làm mãi không xong.Nó cứ loay hoay trên bảng nhìn đến là thương.

Thầy tiến lại gần nó ,mỉm cười thân ái và chỉ nhẹ nhàng xoa đầu nó...như vò cái tổ chim thôi mà . Sau đó thầy vung tay đập cho nó một cái vào đầu (Nhẹ thôi ,không đau đâu nên đừng bảo thầy bạo lực học đường nhé):

-Cái đồ ngố này.

Xong thầy đuổi nó về ,tránh làm mất 45 phút quý báu của cả lớp.Nó vác cái khuôn mặt đáng thương về chỗ thầm chửi rủa ‘Hôm nay là cái ngày chết tiệt gì mà đen đủi vậy trời.’

.....

Nó nằm vật ra bàn.Mệt mỏi quá.Cả buổi hôm nay nó chả học được cái gì vào đầu cả.Và tất nhiên nó cũng chẳng có tâm trạng mà ăn uống nữa.

-Mày không sao chứ?Mắt sưng húp lên rồi nè.

Như Ý nhìn con bạn mà thương ghê. ‘Đúng là thất tình khổ thế đấy.’

-Tao không có gì đâu.Nó đáp.

-Không có gì mà bỏ cơm trưa à?

-Tao không muốn ăn.Ăn không vào.

-Ăn chút gì đi.Mày định nhịn đói cả buổi à.Nhìn mày thế này tao xót lắm.

-Thôi đi mày.Nghe ghê quá.

Nó chưa bao giờ nghe thấy mấy câu buồn nôn này từ miệng con bạn chanh chua của mình. ‘Hôm nay liệu có bão không?’Nghĩ thế thôi chứ nó biết Như Ý đang lo lắng cho nó lắm.

-Thế giờ mày tính sao?Như Ý hỏi.

-Sao cái gì?

-Chuyện mà với anh Quang ý.

-Chả sao cả.Vốn dĩ là không có chuyện gì mà.

-Không có gì mà mà thế này à.Rốt cuộc anh ấy đối với mà là cái gì?

-Tao có lẽ chỉ coi anh ấy như thần tượng thôi.Cái cảm giác ấy chỉ là sự sùng bái và yêu mến chứ chẳng phải yêu đương gì đâu.Khi thần tượng của mà có bạn gái ban đầu mà cũng thấy buồn nhưng sau đó mà sẽ thấy hạnh phúc thay cho anh ấy.Đơn giản thế thôi.Nó bình thản đáp.

-Mày nói thật chứ?Như Ý ngạc nhiên. ‘Nó có nghe nhầm không vậy,thần tượng á.Thật không tin nổi.’

-Lừa mà làm gì.Nó cười khăng định.

Ai biết được rằng cái lí do ấy chỉ là sự biện minh.Nó đang tự lừa dối bản thân mình,lừa dối Như Ý bởi Quang đối với nó không chỉ là thần tượng mà là...

18. Chương 18 :

Trong nhà sách

Nó cố kiễng chân để với cuốn sách trên cao. ‘Trời ạ,lùn nó khổ thế đấy.’Về nhà nó nhất định phải bảo mẹ cho uống bổ sung canxi ngay.Ồ hay,có bàn tay của ai đang rút quyển sách đó xuống.Nó quay mặt lại.Một chàng trai handsome với nụ cười đẹp chết người cầm cuốn sách đưa cho nó:

-Của em này.

Nó nhận lấy,trố mắt ra nhìn:

-Anh Trung.

Cái anh bạn của anh Quang đấy mà.Cứ hễ gặp nó ở đâu là gọi í ới “ Cô bé dễ thương ơi” hay là trêu nó “Làm gấu anh nhá” làm nó ngại hết cả mặt.Mà người đâu kì kinh,toàn nhéo má nó rồi bảo rằng “Làm thế ả nó hồng mới xinh”.Nó cũng không biết làm gì với ông anh kì quặc đẹp trai này nên đành chịu.

-Đừng nhìn nữa.Anh biết anh đẹp trai rồi.Trung cười tự mãn.(Tự tin quá ha).

Nó cũng phì cười theo:

-Cảm ơn anh ạ.Mà anh cũng đi mua sách ạ.

-Ừ.Mấy quyển ngôn tình cho con em họ ấy mà.Trung quay quay quyển sách trong tay.

-À ra thế.Nó gật gù ra vẻ hiểu.

Trung nhéo nhéo má nó:

-Mấy hôm không gặp má hóp hết vào rồi,nheo chẳng sướng nữa.

-Anh đừng nhéo nữa.Đau em.Nó nhăn mặt kêu lên.

Nó ghét bị nhéo má.Rất ghét,vô cùng ghét.Nếu ông này bằng tuổi nó ,đảm bảo trên mặt có 5 ngón tay xinh.

-Làm thế má hồng mới xinh.Trung toe toét cười ,vẫn tiếp tục nhéo nhéo ,day day cặp má nó.

Nó thôi,lại cái lí do kinh điển.Không thèm cãi với ông anh này nữa, nó quay mặt đi, thể hiện biểu cảm ‘ Cóc thèm chơi với anh nữa.’

Trung chạy theo kéo tay nó:

-Đi ăn kem với anh đê.

Tại quán kem

-Em ăn kem gì?

Trung gõ gõ bàn đưa mắt nhìn nó.

-Kem...dâu đi ạ.

Nó định gọi kem dừa nhưng lại thôi.Nó nhớ tới cái ly kem ngọt ngào hôm nào.Nó muốn một lần nữa được thử lại hương vị ấy.

-Chị ơi cho em 1 kem dâu,1 kem sôcôla.Trung gọi.

Chị phục vụ đem kem ra.Nó xúc một thìa cho vào miệng.

Lạnh lạnh,ngọt ngọt nhưng không ngon bằng thìa kem hôm ấy.Nó lại nhớ tới Quang,lại nhớ cái hôn gián tiếp.Kí ức ngọt ngào như ly kem chợt tan biến sau tiếng gọi của Trung:

-Làm gì mà mặt thất thần ra thế?Trung vừa xua xua tay trước mặt nó vừa nói.

Nó lắc lắc đầu,cúi gằm mặt xuống ăn kem:

-Không ạ.Anh ăn kem đi kéo nó chảy nước.

-Anh ăn hết rồi.Chỉ có của em chảy nước thôi.

Nó nhìn xuống.Ừ kem chảy hết rồi.Những khoảnh khắc ngọt ngào cũng trôi đi theo.Nhất thời nó cảm thấy hụt hẫng.Nó thở dài rồi bỏ dở ly kem , không ăn nữa.

Trung nhìn nó,ánh mắt đầy vẻ lo lắng. ‘Chẳng lẽ Mạch Nha có chuyện buồn sao?Rốt cuộc đó là chuyện gì?’Cậu rất muốn biết điều đó nhưng lại không dám hỏi.Cậu rất mong Mạch Nha có thể tâm sự với mình. Nhưng mong muốn mãi chỉ là mong muốn.Mạch Nha chỉ im lặng nhìn ra chỗ khác.

19. Chương 19

‘Cái gì nữa đây’.Cái máy tính của nó lại đơ.

-Thật là đen hết đường mà.

Nó bực mình không tả nổi.Hôm nay không biết nó bước chân nào ra khỏi nhà nữa.Nếu biết chắc chắn cái chân đó ra mắt.Nó vò đầu nhảy lên:

-Điên quá.

Quảng máy tính ra một bên, con bé lật đật chạy sang phòng ông anh hai.Vừa bước tới cửa ,nó giơ tay định gõ thì nghe thấy tiếng ông anh:

-Xin lỗi. Hôm nay anh bận quá, để mai anh đưa em đi.

-...

-Anh biết rồi.

-Yêu em nhiều.

-Bye em.

Nó ghé sát tai,trợn tròn mắt.Ồ, có mùi tình yêu ở đây.Không biết con cái nhà nào lại đại dốt rơi vào bẫy của ông.Nó cười nham hiểm:

-Biết rồi nhá.Yêu hả,anh chết với em.

“Cộc...cộc...cộc”

-Vào đi.

Nó bước vào mang theo nụ cười rạng rỡ:

-Op...pa à.Cho em mượn máy tính nhá,nhá,nhá.

Vừa nói nó vừa chớp tay, chớp chớp mắt rất ngây thơ và tha thiết.Ai nhìn thấy đều động lòng mà chiều theo ý nó.Tuy nhiên do khả năng miễn dịch cao nên ông anh nó, tất nhiên là không bị trúng ‘mị thuật’ rồi.Thiên (Tên anh nó) không thèm liếc nó một cái,chỉ lạnh lùng:

-Té nhanh.Tao có việc dùng rồi.

Nó vẫn tươi cười,chạy tới ôm vai Thiên:

-Đại ca à.Anh có bạn gái rồi hả?Em là em mong chị dâu lắm đấy.Mà chị này được bao lâu?Hai ngày hay vài giờ.Chị ấy mà biết chiến tích tình trường của anh thì sao nhỉ?Nhất là cái cách mà anh quan tâm mấy chị khi chia tay ấy.

Nó vuốt cằm gia vẻ nghĩ ngợi.

Sau khi nghe một tràng dài của bé Nha ,mặt ông Thiên phải gọi là tái...tái...tái. Thiên trừng mắt nhìn nó:

-Cầm lấy rồi biến nhanh.Mày có gặp ở đường thì cầm bép xép nghe chưa.

Nó toe toét ôm lấy cái laptop:

-Tuân lệnh đại ca.Nhưng chị ấy có xinh không?Bao tuổi?

-Mày hỏi làm gì?

-Để biết.Nhờ có gặp còn biết đường chào.

-Đây.

Thiên lấy điện thoại mở ảnh cho nó xem.

-Chời ôi,xinh quá xá ha.Anh em giỏi ghê.

-Xem xong rồi thì lượn đi.

-Vâng.

Nó lon ton chạy đi, lòng không khỏi thán phục ông anh.Cùng là một bố một mẹ sinh ra mà sao số ổng đào hoa dữ vậy.Người yêu thì xếp thành đàn, mà chị nào cũng xinh chứ.Trong khi đó nó...FA suốt 16 năm cuộc đời.Nó đau khổ kêu rên ‘Thật là bất công mà.’

Ồ nhưng mà nó thấy có gì đó sao sao ý. Chị vừa rồi rất quen.Hình như nó đã gặp ở đâu rồi thì phải.Nó đập vào đầu vài cái rồi nhảy dựng lên:

-A...Chị Hoa bạn gái anh Quang mà...Nhưng sao chị ấy lại là người yêu anh Thiên được?Thế này là sao?Chẳng lẽ chị ta bắt cá hai tay?

Nó thở dài :

-Khổ thân anh hai quá,cửa gái lâu năm lại có ngày bị thế này.

Và...cả Quang của nó nữa.Cả hai người nó yêu quý đều đang bị lừa dối.Nó phải làm sao đây?

Nó bắt đầu thấy khó xử.Nó có nên nói với anh hai không?Nhưng hiện tại nó vẫn chưa biết rõ tất cả mọi việc ra sao.Nhờ đó chỉ là hiểu lầm thì sao?Nó lết về phòng.Tại sao mọi rắc rối cứ đổ hết lên đầu nó vậy?Thế này thì nó phải vào trại thương điên sớm.

20. Chương 20

Hôm sau, lũ chim hót líu lo như chưa bao giờ được hót. Có lẽ chúng ta không hiểu chúng nó hót gì. Nhưng theo ngôn ngữ của loài chim thì chúng đang cover một bản hit của vàng anh mới lên top hôm qua là “ Rối bời”.

Trong khi lũ chim đang sung sướng kêu rên thì Mạch Nha đang điên cả đầu. Não nó như cái thùng rác được thông báo quá tải cần phải dọn gấp. Tất cả mọi thứ cứ nhét vào đó mà không có chỗ sử dụng or xả. Suy ra thành một bãi chiến trường rối tung mà chỉ cần có thêm một thứ nữa vào sẽ tạo thành hỗn hợp nổ.

.....

Sân bóng rổ.

Một hình bóng quen thuộc hiện lên. Anh nhún người đỡ lấy trái bóng rồi thực hiện một cú ném chuẩn xác. Ba điểm được ghi một cách rất nhẹ nhàng. Như thường lệ nó ra căng tin mua nước cho anh. Cầm chai nước trên tay nó bất giác cười tự giễu :

-Người ta có bạn gái rồi cần gì mày nữa.

Nó toan vứt chai nước đi. Hơ, có ai đứng chặn đường nó này. Ngẩng đầu lên, ra là Trung đại ca. Trung thở hổn hển, lấy tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán :

-Nha cũng ra đây xem bóng sao?

-Vâng. Nó đáp gọn lỏn.

Trung ngược lên trời, lấy tay quạt quạt, làm bộ kêu ca :

-Chơi bóng mệt ghê cơ. Giá mà lúc này có ai mua nước ỉnh thì tốt biết mấy.

Nó hết nhìn tay mình lại nhìn mặt Trung. ‘Sao đã tia thấy rồi?’. Nhắc khéo thế thì nó phải chiều thôi.

-Cho anh đấy. Nó giơ chai nước lên.

Phải nói là bạn Trung nhà ta sướng đến rên người. Trung nhận lấy miệng xuýt xoa:

-Chỉ có Nha là tốt với anh nhất.

“Ừc...ừc...ừc”.

Nó trưng hai con mắt như hai cái bát tô ra nhìn. ‘Anh làm ơn uống từ từ được không. Làm như ngàn năm mới được giọt nước vào miệng vậy.’ Nghĩ thế thôi chứ không dám nói. Nói chắc ổng dỗi nó thì chết.

Trung liếm mép cười hì hì:

-Đúng nước Mạch Nha mua cho có khác ,ngọt như đường. Sau nếu em cho anh kẹo chắc khé cả cổ.

Nó dẩu môi:

-Biết vậy nên em có bao giờ cho anh kẹo đâu. Em cho người khác nhá.

-Em đừng làm thế , hại con cháu nhà người ta sớm bị tiểu đường.

-Anh lại trêu em. Nó đánh một cái rồ đau vào tay Trung.

-Đừng bạo lực. Anh sai rồi. Trung né người, gương mặt bày tỏ sự ăn năn hối lỗi mà phân nửa là giả tạo.

Nó giơ nắm đấm lên cảnh cáo ‘Còn trêu là chết với em nha’. Trung co rúm người mặt lo sợ theo kiểu hư cấu:

-Vâng, anh chừa.

Trước hình ảnh ấy mọi người không khỏi nghĩ đến sự lên ngôi của nữ quyền. Bởi một thằng cu 12 cao gần mét tám , cơ bắp khỏe mạnh lại co rúm co rỏ trước một con bé lớp 10 ,đầu mới chạm tới vai mình. Ủa, nói vậy là hơi sỉ nhục bạn Trung chút xíu, nhưng không sao cái này gọi là nhường phái yếu. Mà không biết thực sự ai mới là yếu.

-Nha...Mạch Nha.

Tiếng ai gọi làm nó giật mình.Là giọng nói quen thuộc ấy. Nó quay đầu lại, là anh.

21. Chương 21

Quang chạy tới, xòe tay ra :

-Nước anh đâu?

Nó ớ người. ‘ Bảo bạn gái anh mua cho đấy’.Nghĩ thế thôi chứ nó sao dám nói.Nhìn mặt ông này có dấu hiệu nguy hiểm, nó quay sang bên cạnh. Trung đại ca vênh mặt lắc lắc chai nước chọc Quang :

-Nha cho tao rồi.Mày nhịn đi.

-Mạch Nha, em không thể phân biệt đối xử như thế được. Rõ ràng là em toàn mua nước cho anh , sao hôm nay lại mua cho nó?

Quang chau mày làm bộ đối với nó.Đã thế, bạn Trung lại càng thích thú đứng tu nước làm cho thẳng bạn tức đen mặt.Còn Mạch Nha, nó hiện tại chỉ biết âm thầm gào thét ‘ Gì thế này’.

-Thích thì bảo Hoa của mày mua cho.Trung chen một câu có sức hút kinh khủng vào thời điểm này.

‘Hoa, a đúng rồi.Chị ta không ở đây sao?’ Nó chợt nhớ tới chuyện hôm qua. Tiện có Quang ở đây, nó có nên nói cho Quang biết hay không?...Nó nhất định phải nói. Không thể để chị ta làm tổn thương Quang và anh hai của nó được. Đang định mở miệng thì...

-Mày đừng nói nữa.Có mỗi cái clip mà chúng mày cứ soi đi soi lại.Tao với Hoa không có gì.Mày đừng có hùa theo tụi nó nói linh tinh.Quang gắt lên.

-Clip là sao?Nó thắc mắc.

-Anh họ anh tham gia MV của tôi.Ông ấy nhờ anh và Hoa làm diễn viên cho MV đó ấy mà. Mấy đứa trong trường cứ nói liên thiên làm anh bực hết cả mình.

Nghe câu đó xong, tự nhiên nó thấy sung sướng lạ thường. Đó quả là thiết bị quét virus tối tân.Hiện tại đầu óc nó vô cùng thanh tỉnh, mọi rắc rối tiêu tan hết.Vậy tất cả chỉ là hiểu lầm.Trời ạ, sao nó lại không biết chuyện này chứ? Thế là mấy hôm nay nó lo lắng vô ích rồi.Nó vui quá mà toét miệng ra cười như một con ngọ.Hai ông kia không hiểu sao nó lại cười đến vật vã thế, cứ căng mắt nhìn:

-Em sao vậy ?Quang lên tiếng.

-Ồ, à không.Lúc này nó mới khép được cái miệng lại.

-Bây giờ mới biết anh Quang còn làm diễn viên nữa nha.Em nhất định sẽ xem.Mà giờ em đi mua nước cho anh nhá.Nó liền thoáng một hồi rồi chạy vụt đi không thèm xem biểu hiện của hai lão kia.

Ô hô, bây giờ trong người nó chỉ có một xúc cảm duy nhất.Đó là “ cực kì sung sướng”. Khi bạn đang buồn rầu vì nghe tin mình thi trượt thì mấy ngày sau người ta cho giấy báo bạn đỗ.Có thể nói tâm trạng của Mạch Nha lúc này là như thế.

‘ Thế là anh vẫn FA.Mình sẽ vẫn còn cơ hội.Yeah.Tuyệt vời.’ “Hô hô hô” Nó vừa lảm bảm vừa cất nụ cười con dê cù.

Thật là một ngày tuyệt vời ông mặt trời.Lũ chim lại bắt đầu gân cổ lên hót.Tiếng kêu của chúng không còn thảm thương như ban sáng mà chuyển tông sang hào hứng, vui say. Theo điều tra của hội động vật thì bản cover lần này là hit của họa mi tên “ Niềm vui bất chợt”.

22. Chương 22

Nó tung tăng đi trên đường phố. Hôm nay tâm tình nó vui ghê cơ, cứ cười suốt, cười nhiều đến nỗi bọn không khí xung quanh phải hỏi nhau “Ồ đây có nhiều thằng N2O lắm à?”. Nó nhảy nhót như con lỏi chơi.

“Pep”. Cây ốc quế sắc sỡ của nó hiện chọc lên một tên có khoảng cách rất gần với nó : 50 cm. Thế nhưng hiện tại nó mãi thường thức ông anh này nên vẫn chưa biết gì. Anh chàng đó nhìn nó bằng cặp mắt vô cùng hoảng hốt. Nó rất muốn hét lên rằng : ‘Biết mắt anh to rồi, khỏi trợn lên, cận thận lòi ra đấy’.

Như chợt nhận thấy có gì đó không bình thường, anh ta cụp mắt xuống nhìn vô cái sơ mi trắng của mình. Theo phản xạ nó cũng nhìn vô đó. Biết gì không? Trên chiếc sơ mi trắng là một vệt kem hồng hồng, xanh xanh, trắng trắng. Và giờ người trợn mắt lên là nó chứ không phải ông kia.

-Con kia...Gã đó rống lên thảm thiết khiến người xung quanh cũng hãi hùng. Đặc biệt còn kéo dài chữ “kia” cho thêm phần khùng khiếp.

-Cô làm bẩn hết áo tôi rồi. Có biết đó là cái áo tôi thích nhất không?

Nó giật mình rồi rít xin lỗi:

-Xin lỗi anh, xin lỗi anh. Tôi không cố ý.

-Không cố ý, chỉ cố tình thôi. Sao cô không đi đứng cho cẩn thận vào mà cứ nhảy như con ngựa thế? Sinh ra mắt để làm gì, không biết nhìn à? Có mắt mà như mù ấy. Nếu cái mắt cô có mà như không thì đi hiến cho hội người mù Việt đi, để họ sử dụng còn có ích hơn.

Tên đó xổ ra một tràng dài gắt gỏng.

-Thôi đi, tôi đã xin lỗi rồi. Anh sao quá đáng vậy?

Hắn lườm con bé, đôi mắt phóng tia điện như muốn lập tức thiêu rụi nó. Hắn cố kìm nén, lấy tay vỗ vỗ ngực:

-Thôi được rồi, tôi chẳng chấp với con gái làm gì. Tôi rất bận, không có thời gian đôi co với cô. Đền tiền đi.

- Bao nhiêu?

- Hai triệu.

- Cái gì? Nó nhảy dựng lên: “Anh định ăn cướp à? Sao đắt dữ vậy?”

- Thế cô có trả không? Tôi không quen xài hàng giả rách như cô. Tên kia cầm lấy gấu áo nó lên xem rồi bĩu môi.

- Anh... Nó tức nghẹn họng. ‘Đồ công tử bột đáng ghét’.

- Ok, đây. Nó móc ví ra đưa hắn.

Hắn hừ một cái toan định lấy thì nó đã nhanh tay giật lại.

- Từ từ đã.

- Cô muốn sao?

- Muốn sao ư? Tiền đó là bồi thường, coi như tôi mua cái áo khác đổi lại cái áo bẩn này. Cho nên chiếc áo này thuộc về tôi. Cầm tiền rồi thì cởi áo ra đưa tôi. Nó vênh mặt nhìn hắn.

- Cô... Tên đó tức xì khói.

Bốn mắt lườm nhau. Nó trợn mắt ‘Để xem ai trừng lâu hơn’.

- Cô được lắm. Coi như tôi xui xẻo đi.

Hắn tức tối giậm chân bước đi, trong lòng cay cú không sao tả nổi.

-Tự nhiên vớ phải một con bệnh.Điên hết cả người.Hắn vừa đi vừa lẩm bầm.
Hắn thè gắp lại con này lần nữa hắn nhất định cho nó ngự trên ngọn cây mà khóc.

Nhìn bộ dạng tức đến nhồi máu của hắn, nó không nhịn được cười.Thậm chí nó còn vẫy tay tạm biệt bạn kia rất nhiệt tình.May mà cha kia quay lưng đi, hắn mà nhìn thấy đảm bảo con bé xác định.

23. Chương 23

-Mày nói sao ? Chỉ là đóng chung clip thôi á? Như Ý tóm lấy nó, rú lên như bắt gắp một sự thực khó tin.

-Vây là mày có cơ hội rồi đó.Hải vừa nói vừa chăm chú cắt móng tay.(Thấy liên quan???)

-Mạch Nha, ông trời thương mày nên chỉ dọa nạt tí thôi.Nếu lần này mày không bắt lấy thì mất thật đấy.Như Ý tận tình khuyên bảo con bạn mình.

-Tao...Nhưng mà tao phải làm thế nào? Chẳng lẽ ra chặn đường người ta rồi nói em thích anh ?

“ Cốp...cốp”.Hai cái đập bay vô đầu nó kèm theo tiếng đồng thanh:

-Ồ ngu.

-Áy du.Nó nhăn nhó : “ Ngon thì chỉ tao đi”.

-Ồ...tao chưa biết.Hải phán một câu khiến nó chỉ muốn lập tức phi nạy cái dép vào mồm thẳng bé.

-Chưa biết thì im nhá.Hai đứa mày...té.

Trước hiệu lệnh sấm sét của “ Đường đại ca”, hai tên kia lập tức chạy té khói. Sau khi đuổi hai cây quạt gió vô dụng (chém gió mạnh quá ấy mà) nó lượn lờ trong trường cho đỡ chán thì lại gặp đúng Quang.

-Mạch Nha, mai là sinh nhật anh, em đi nha.Quang đưa cho nó tấm thiệp xanh da trời đẹp cực kì.

Nó nhận lấy toét miệng cười:

-Rõ thưa Quang đại ca.

Quang búng lên trán nó một cái:

-Anh có phải đầu gấu đầu mà gọi thế hả?

-Vâng, anh không đầu gấu, chỉ đang sử dụng bạo lực thôi.

-Anh chỉ búng nhẹ thôi mà.Hì hì, anh đi đây.

Quang xoa đầu nó, cười hì hì rồi đi, bước chân chậm rãi mà tao nhã.Nó...lảo đảo, lảo đảo.Trong con mắt mộng mơ của nó, đây chính là sự kiện hoàng tử mời lọ lem đi vũ hội.Cảm giác này thật... mô li phê.

.....

Từng nét chì thanh mảnh hiện lên trên trang giấy trắng.Đây là cơ hội cuối cùng , nó có nên bắt lấy? Nên gửi hay không nên gửi đây? Nó nhìn con hạc giấy trắng, lòng bồn khoăn vô cùng.

“Từ trong lòng em bao điều muốn nói anh nghe từ lâu

Mà bên cạnh anh bao người cứ đến vây quanh chẳng rời

Từng dòng thư xấu xí đơn sơ , những suy tư mà từng ngày em luôn mơ

Từng dòng thư cổ ý ngây thơ, dịu dàng từ bao giờ

Có lẽ viết hết viết hết tâm tư ra đây

Cố gắng nói hết mong anh đón lấy

Nhưng anh vô tư có biết đâu, biết đâu mắt công em lại buồn rầu

Có lẽ viết hết viết hết nhưng không trao tay

Cố gắng giấu kín riêng em biết đấy

Mai đây xa nhau sẽ nhớ ngay nhớ ngay

Giữ cho nhau ngày từng ngày

Có lẽ đã quá yêu anh.”

(Thư chưa gửi anh-Hòa Minzy)

24. Chương 24

Hôm nay là sinh nhật Quang. Nó chọn xong quà rồi, duy chỉ có một vấn đề : nó phải mặc cái gì?Mất cả buổi chiều không chọn được bộ nào ra hồn, cuống quá nó đành phải gọi điện cầu cứu Như Ý. Sau một hồi tư vấn cũng như lựa chọn của nhà thiết kế Như Ý, người mẫu Mạch Nha đã đủ điều kiện bước lên sàn diễn.

Khoác trên mình một chiếc đầm xòe trắng có tay áo làm bằng ren tinh tế , nó trông như một thiên thần vậy. Như Ý bắt nó diện giày cao gót nhưng nó khóc lóc ỉ ôi rằng không muốn ngã oạch trước bàn dân thiên hạ.Kết quả nó mang giày bệt cho hợp.Bái bai con bạn bằng một nụ hôn nồng cháy...vào má , nó tung tăng đi dự tiệc.

Woa, sinh nhật anh Quang lớn thiệt ha.Là một bữa buffet tuyệt vời.Chỉ nhìn đồ ăn, đồ uống thôi cũng đủ làm nó nuốt nước miếng rồi.Khách , khởi phải nói, đông như trẩy hội. Hơn thế lại toàn trai xinh gái đẹp nhìn sướng cả mắt. Ôi thôi, tại sao nó lại háo sắc thế chứ.Mê trai đã đành, lại còn mê gái nữa chứ. Thật là trẻ không tha, già không thương, trai chả bỏ, gái chả kiếng. Nhân vật chính bữa tiệc xuất hiện trong bộ vest lịch lãm, vô cùng phong độ, đẹp trai.Với nụ cười xua tan băng giá, anh quả thật rất nổi bật.

-Mạch Nha , vào đi, đứng đó làm gì?

Nó giật mình, giọng này quen nha. Ô la la, ra là Trung đại ca.

-Đừng nhìn anh thế.Thu ngay chỗ nước dãi của em đi. Con gái gì mà háo sắc thế.Trung chọc chọc vào trán nó.

-Em không thèm háo sắc với anh nhá.Nó bĩu môi khinh bỉ cái sự tự tin của ông Trung.

-Nói đại là chờ anh đi, còn giả bộ.Thôi ta vào đi.Trung dắt tay nó vô trong.

Mạch Nha không để ý mặc cho ông anh già dắt mũi vô trong.Còn lão Trung thì phê gần chết bởi hần đang cầm tay người hần thích nha.

-Quang đại ca, happy birthday.Nó đưa hộp quà cho Quang.

Quang nhận lấy, miệng mỉm cười, dang tay mời nó vào :

-Cảm ơn tiểu thư Mạch Nha, mời em vào.

-Nghe khách sáo quá ha.

-Ok.Vào đi Nha , người ta còn bận tiếp khách , lùa vịt. (Nói không phải chứ anh cũng là con vịt được ông Quang lùa vào đấy)

Trung dắt tay nó vào , mặc kệ ánh mắt như dao cứa của kẻ chặn vịt kia.

Kết thúc buổi tiệc, nó ra về với cái bụng no căng chứa không biết bao nhiêu là bánh ngọt và nước hoa quả.Mà Trung đại ca công nhận hiểu ý nó ghê, có bao nhiêu món nó thích ăn, anh lấy cho nó hết.Còn bạn Quang, chỉ thấy lon ton chạy hết chỗ nọ sang chỗ kia.Xem ra, tổ chức sinh nhật lớn cũng khổ. Vui chưa thấy đâu, chỉ thấy mệt.

Lúc ra về, nó ngoái lại nhìn cái hộp nhỏ xinh của mình trong túi quà của Quang :

-Em chỉ có chút can đảm đó thôi.

.....

Quang ngồi bóc quà, công nhận nhiều dã man con ngan. Cầm hộp quà của Mạch Nha_ cái hộp nhỏ xinh có thắt dây nơ hồng, trên cài một tấm thiệp.

“ Sinh nhật vui vẻ.

Mong mọi điều tốt đẹp sẽ đến với anh.

Mạch Nha”

(Thật ngắn gọn , súc tích, đầy ý nghĩa)

Mạch Nha tặng Quang một chiếc mũ Snapback màu đen với logo hình hải tặc 3D lồi ra nhìn rất ngầu và phong cách. Chợt Quang nhìn thấy...một con hạc giấy.

-Hạc giấy trắng nghĩa là gì ?Quang không hiểu sao hết.Cậu cầm nó lên, ngắm nghía một lúc lâu vẫn không hiểu nó có ý nghĩa gì. Quà là một món quà rất có ý...nghĩ.

- Hay là mai đi hỏi Mạch Nha nhỉ? Vừa nói xong, cậu liền tự đập vào đầu mình: “ Người ta cố ý tặng mà mình không hiểu, còn đi hỏi chẳng là phí công người ta sao? Thôi giữ lại, tìm hiểu sau.”

Nói rồi cậu để con hạc lên bàn học. Còn người gửi , hiện tại vẫn đang thao thức lo lắng không biết phản ứng của cậu thế nào.

25. Chương 25

Nó gấp dài một cái rồi nằm gục xuống bàn.Mệt thật đấy.

-Ôi, Hun nhà tao nè, đẹp trai quá đi.Lâm Anh_ một fan cuồng nhiệt củaEXO trong lớp nó đang ôm quyển Hoa học trò mà kêu gào.

Cả cái xóm nhà lá bên dưới rộn ràng cả lên.Hà Vân_ cô bí thư xinh đẹp đang ngồi chơi điện thoại nghe vậy thì bĩu môi:

-Xô với chậu thì có gì mà phải hâm mộ.

Nghe tới thần tượng Lâm Anh lập tức bùng nổ:

-Con kia, mày vừa mới nói cái gì?

-Tao nói gì kệ tao.Hà Vân tỉnh bơ, tiếp tục lướt con smartphone.

-Tao không điếc.

-Mày không điếc thì hỏi lại làm gì?

-Ừ thì tao thích xô với chậu đấy. Ảnh hưởng tới mày à?Rảnh quá, không có việc gì làm thì kiếm chỗ khác mà chơi.Tao không rảnh cãi nhau với mày. Không thích thì biến, chẳng ai mượn mày nghe, đúng là chó cắn xằng mà.

Lâm Anh tức tối xả ra một tràng.Động tới thần tượng nó, con này to gan ha.

-Mày vừa nói ai cắn xằng thế? Tao cũng chẳng rảnh để nghe mày hót, nghe vào bản tai.Biết mày loa tốt rồi nhưng đừng vụn linh tinh, điếc tai người khác lắm.Ai cũng biết mày cuồng nhưng không nhất thiết là phải rú lên như chó ngọ thế đâu.

Hà Vân cũng chẳng vừa, dòng máu danh đá bắt đầu bùng phát.

-Mày...Lâm Anh tức nghẹn họng : “ Ok, thế giờ mày thích kiểm chuyện chứ gì?Thích thì tao chiều”.Lâm Anh xắn tay áo hùng hổ xông ra.Nó là không có để chọc vào đâu.

-Thôi đi nào.Mạch Nha gắt ầm lên : “ Hai đứa mày đừng có gây sự nữa.Mọi người vào can chúng nó đi.”

-Thôi là thôi thế nào.Tao phải cho con nhiều chuyện này một trận. Lâm Anh gạt tay mấy đứa bạn ra.

Chí chóc...Chí chóc.Hỗn chiến xảy ra...Sau một thời gian khá dài chiến tranh kết thúc với tỉ lệ thương vong ngang nhau.Mạch Nha vác cái thân xác tả tơi lết ra ngoài.Như Ý từ đâu chạy tới, hai tay bưng mặt khóc nức nở.Nó vội lao tới chỗ con bạn :

-Sao thế mày? Có gì nói tao nghe.

-Áaaaaaa.Hải hét ầm lên vì lần đầu nhìn thấy bà chằn Như Ý khóc lóc thảm thiết thế. Cậu vội chạy tới cuống quýt hỏi han :

-Bà sao thế? Thằng nào to gan đụng vô bà hả? Nói tôi nghe đi tôi cho nhà nó sáng nhất đêm nay luôn.

Như Ý nức lên :

-Tao...hức...chia tay với anh Minh rồi...Hức...Anh bắt cả hai tay ngay trước mặt tao...Huhu.

Nó ôm lấy con bạn đáng thương của mình :

-Nín đi mày, không thêm cái loại con trai đấy.

-Đúng đấy, không phải khóc vì thằng đó. Hải nói.

-Thế cô có muốn chơi lại hần không?

Như Ý ngược đôi mắt sưng nước lên nhìn Hải gật gật đầu. Nó cũng ngáy người nhìn Hải. Không biết cha này định làm gì đây?

-Thế thì cô phải chịu tổn kém chút.Thế này nè...

26. Chương 26

Một đoàn quân C10 kéo nhau xuống căng tin.Hải với vai trò là người dẫn đường đã chọn...con đường vòng qua lớp B4.Phát hiện mục tiêu Minh đang ở trước cửa lớp tán gẫu với lũ bạn, Hải vọt lên trước xoay người lại nói với các đồng bào :

-Anh em ơi, hôm nay Như Ý có chuyện vui nên sẽ khao chúng mình một bữa ra trò.Chẳng là Như Ý mới đã dứt được một cục nợ ra khỏi người ấy mà.

Bọn bên dưới ồ lên một cái.Hải vẫn tiếp tục vận volume to hết cỡ cốt cho thằng cha kia nghe thấy :

-Chắc cục nợ này phiền phức lắm nhỉ , Như Ý ?Chứ không làm sao bà làm lễ ăn mừng lớn thế này được.

Hải nháy mắt cho Như Ý.Con bé giật mình ái ngại nhìn ông Minh nhưng ngay lập tức chuyển đổi cảm xúc, giọng lạnh chanh như mọi ngày:

-Ừ, tôi còn phải cảm ơn ba đời tổ tông nhà mình vì đã tống cổ được hần đi đấy. Hai đứa chúng nó liếc liếc nhìn lão Minh khiêu khích.Khỏi phải nói mặt lão đen như cái đất nòi vậy. ổng nắm chặt lại, răng nghiến kèn kẹt ra kiểu “ Tao điên rồi nha”.Nhưng làm gì được chúng nó nào? Tụi nó hiên ngang đi qua, vừa đi vừa bàn tán nói xấu về “ cục nợ của Như Ý”.Khổ thân thằng cha Minh bị ăn chửi từ hơn ba mươi cái mồm mà không thể lên tát ối đứa một cái được. Tức quá, Minh đâm mạnh vào tường sau đó nhăn nhó kêu chết giãy lên vì đau.

Bọn nó đập phá cái căng tin một trận toir bởi.Như Ý nhìn cái ví mà đau xót quá.Hải vỗ vai con bạn :

-Không sao, mất tiền mà trả được thù thì cũng đáng.Mà bà thấy cách tui hay không ?

-Hay khỉ gừ, vẫn chưa bỏ tức, chỉ tổ tốn tiền thôi. Bây giờ cả tháng tui sống sao ? Ăn chay à?

-Không phải sầu.Tháng này ăn gì Hải bao, Hải nhỉ.Mạch Nha lên tiếng.

-Hả?Định giết tui sao? Hải nhảy dựng lên.Không thể nào, bao hai con này thà nó đái cả lớp bữa này còn hơn.Trông hai đứa kia bé vậy thôi chứ sức ăn kinh khủng lắm, trư bát giới phải gọi bằng cụ.

-Như Ý mày thấy cái bộ dạng tức đến nổ đom đóm mắt của lão Minh như thế nào ? Nhìn vô tao buồn cười đến nát ruột luôn ấy. Mạch Nha ôm bụng cười sằng sặc.

-Chả buồn cười gì cả.Như Ý dội gáo nước lạnh vào đầu chúng nó rồi bỏ đi, để lại hai dấu hỏ to đùng cho hai đứa bạn.

Hải quay sang hỏi nó :

-Cách của tao không có tác dụng gì với nó hả?

Nó nhún vai :

-Tao chịu.

27. Chương 27

Câu lạc bộ võ thuật

“Hãy”

“Hãy”

Mạch Nha hăng say luyện tập đá chân.Từng giọt mồ hôi đổ xuống làm ướt bộ võ phục trắng. Ở góc tường, một tên con trai chăm chú quan sát nó :

-Này, con bé kia từ đâu ra thế ? Hấn cất giọng trịch thượng hỏi tên bên cạnh, mắt vẫn không rời khỏi người nó.

- Vinh huynh, nhỏ đó là Mạch Nha, mới vào được hai tháng.Dạo này anh không tới nên không biết.

-Ừ. Hấn chăm chăm nhìn con bé, miệng cười khẩy : “ Cô toi rồi”.

Không hiểu sao tự dưng nó thấy lạnh hết sống lưng.Xem ra có điềm báo nguy hiểm tại đây.

-Mạch Nha.Thầy gọi nó : “ Em tập đấu với Vinh đi.”

Ủa tên này lạ hoắc à, nó chưa nghe thấy ai ở đây tên như thế cả.Nó nghi hoặc bước lên sàn.Hấn ranh mãnh nhìn con bé, bẻ tay răng rắc, xem chừng rất khí thế.Phen này nó thăm rồi.Nhìn cái bộ mặt thù hằn của hấn nó thấy run rẩy toàn thân.

Vừa nghe hiệu lệnh bắt đầu, hấn tấn công, đánh phủ đầu không cho nó cơ hội phản kháng.Chân ướt chân ráo mới vào, so với cao thủ như hấn thì nó...haizz...tèo.

Mới chỉ vài phút, hấn đã cho nó knock out.Mạch Nha lết thân xác rã rời tả tơi của mình ra về.Còn hấn đang dương cái bản mặt đáng ghét đắc chí cười hả hê.

Tất cả mọi người nhìn nó với con mắt đầy thương cảm.Ai, chắc nó đắc tội gì với lão Vinh rồi, bằng không sao lại thê thảm thế này chứ.Vinh vốn tập taekwondo từ nhỏ, lại là trò cưng của thầy,năm nay vừa đạt giải vô địch toàn quốc.Chọc tới Vinh không chết cũng què.

Sao số nó lại đen đủi thế không biết?Nó ngồi đấy âm ỉ nhìn cái tên mắc dịch kia.Người đầu đẹp trai mà thù dai dễ sợ.Nó chỉ làm bản cái áo sơ mi của hấn một xú thôi mà, đầu đến nỗi phải oánh nó tới tả thế này không ?

“Áy du”.Nó nhăn nhó xoa xoa mũi, ôi cái mũi yêu quý của nó, đau quá đi. Nó lườm hằm, miệng lảm bảm :

-Nu pogodi.

Hằm vênh mặt đón lấy tia lửa điện của nó, đáng vẻ đầy khiêu khích :

-Cứ thử xem.

.....

-Mạch Nha, em sao vậy? Đứa nào đánh em, anh cho nó một trận .Trung sốt sắng hỏi.

Vừa ra ngoài đường đã đụng ngay ông anh này, nó chỉ cười trừ:

-Không sao, em đi tập võ ấy mà, thi đấu chút.

-Chút gì mà chút, cả người em bầm dập lên nè.Đứa nào mà ác thế chứ. Để anh biết được là không xong với anh đâu.

-Người ta được vô địch taekwondo toàn quốc đấy, anh ujnh nổi không?

-Ồ cái này...

Nó bĩu môi :

-Chỉ nói khoác là giỏi.Mà thôi anh em mình đi chơi đi.

Mạch Nha kéo tay Trung hướng phía công viên. Đang tức giận mà có chỗ xả thì thật thoải con gà mái.Khổ thân lũ ếch làm bia cho nó trút giận. Tiếng “ộp ộp” mà chúng nó kêu không phải là để trêu tức mà là tiếng cầu cứu đến thảm thương. Nhưng dù có kêu khản cổ thế nào thì nhận lại cũng chỉ là những cú đập đầy uy lực.

Sau khi dạo cả cái công viên, chơi đủ thứ trò Mạch Nha sung sướng ra về với cái miệng ngoác tận mang tai.

28. Chương 28

Trên đường về nhà Mạch Nha và Như Ý đã bắt gặp một cảnh tượng...haizz... rất có tính sát thương trái tim của các girl. Phía trước có hai boy mặc áo đôi, đội mũ đôi, tay trong tay đi vào quán cafe. Qua khung cửa kính chúng nó nhìn thấy boy 1 tựa đầu vào vai boy 2, boy 2 chủ động thơm vào trán boy1.Thật là...

Oa oa oa.Hai con bé ôm nhau khóc đến là thương.Cũng phải, trai đẹp đã hiếm mà nay chúng lại còn chuyển sang yêu nhau.Trong khi hai đứa nó đang... FA. Cuộc đời thật quá éo le.

-Giờ mới thấy con trai men lì như mình thiệt hiếm.Hải không biết từ đâu nhảy ra hót lên một câu mang tính chất tự sướng rất cao.

Ngay lập tức, Mạch Nha cùng Như Ý buông nhau ra quay sang bên cạnh làm động tác ọe.

-Bớt tự xòe đi cưng.Nó nói.

-Cưng mà men lì thì sau này chị thề chị lấy cưng.Như ý phát ngôn.

Hải bĩu môi, thềm vào mà lấy bà nhá.Nó đang hoàng đĩnh đạc như vậy mà bảo lấy quỷ cái làm vợ làm sao được.

.....

Mạch Nha nhảy chân sáo về nhà.Kìa, phía trước có người bị thương.Nó vội chạy tới đỡ người đó dậy.Ôi không ,đó là Quang. Người anh bầm dập, khoe miệng còn có...máu.Nó hoảng quá vội đỡ Quang tới bệnh viện.

-Không sao rồi, chỉ là vết thương bên ngoài thôi.Bác sĩ nói.

-Dạ cảm ơn bác sĩ.Nó cúi người lễ phép nói rồi lập tức chạy vào trong phòng.

Mùi thuốc sát trùng thoảng qua.Nó tới bên giường bệnh, Quang cũng tỉnh rồi.

-Anh còn đau không?Nó lên tiếng.

-Không sao rồi, cảm ơn em.

-Tại sao anh lại bị thương thế này?

-Chỉ là đánh nhau với mấy thằng du côn thôi mà. Quang cười bình thản nói.

Nó chưa từng thấy ai bị đánh xong lại cười tươi như thế này. Không biết là nào có bị làm sao không?

-Anh còn cười.Mà chúng đông không?

-Khoảng mười đứa.

-Cái gì?Một mình anh chọi mười thằng.Nó nhảy dựng lên.

Phải công nhận ông này gầu quá nha. Một oánh sao lại mười, kết quả là thân tàn ma dại như vậy đây.

-Đúng là bọn hèn mà.Muốn chơi thì phải solo 1-1 chứ.Nó thấy khinh mấy cha kia quá. “ Mà nếu sau này gặp lại chúng, anh cứ bảo em.Em nhất định bảo vệ anh, cho chúng nó một trận”.

-Ha ha ha.Quang cười chảy nước mắt.Lần đầu tiên cậu được nghe một người con gái nói là sẽ bảo vệ con trai khỏi bọn lưu manh.Nghĩ đến tình huống ấy được áp dụng lên người mình Quang không khỏi thấy buồn cười.

-Anh cười cái gì?Em không nói giỡn đâu.Nó nhăn mặt không hài lòng với thái độ của Quang.Làm như nó yếu lắm ấy. “ Em có đi học võ đấy”.

-Thế sao?

Chuyện này hơi bị bất ngờ nha.Chơi với Mạch Nha bao lâu mà cậu vẫn không biết đấy.

-Thôi em về đây, anh nghỉ đi.

Nó xoay người ra về.Nhưng chỉ được vài bước, nó dừng lại :

-Cái đó...quả sinh nhật đó...anh xem chưa?

-Ồ, con hạc giấy đó à? Câu này làm Quang hơi bất ngờ.Mấy hôm nay bận quá nên Quang chưa có nghĩ tới.Giờ cậu phải trả lời sao đây? “Ồ, anh xem rồi.Nó rất hay...ờ... rất có ý nghĩa.”

“Có ý nghĩa?”.Nó cười lạnh trong lòng.Ra là thế.Anh chưa hề xem, mà có lẽ cũng vất vào xó rồi.Nó im lặng xoay bước ra về.

Quang ái ngại nhìn theo bóng nó.Chết rồi làm sao đây? Vừa rồi là cậu chém bừa ra, chẳng lẽ không đúng?Quang tự đập vào đầu mình mấy cái.Đúng là ngu mà. Cậu không biết phải làm gì nữa, thiệt là lo quá đi ờ.

29. Chương 29

Cơn gió nhẹ nhàng lướt qua ,làm lay động cây cối, làm cho đám mây lười biếng kia phải cất bước di chuyển ra góc chân trời.Từng tia nắng reo nhẹ trên mái tóc ai kia.Nắng hè,cái nắng rực rỡ nhưng không kém phần gay gắt. Hàng cây xòe tán lá như chiếc ô xanh che chở cho ai đó dưới cái nắng thiêu đốt của mùa hè.

Ai đã qua đây để lại những dấu chân nhỏ bé trên con phố này.Và như một sự trùng hợp ,một người khác cũng qua đó,đặt dấu giày lên những bước chân kia.Không ai biết,không ai hay, chỉ có bầu trời trong xanh kia là nhận thấy. Trùng hợp hay do tạo hóa sắp đặt, phải đến tương lai mới biết được.

Anh bước đi theo vết chân em

Anh theo em đến tận chân trời

Em lặng lẽ nhìn anh đuổi bước

Liệu có kịp theo dấu chân em?

Bước đi chậm chậm trên hè phố vắng, nó lang thang khắp các con đường thưởng thức phong cảnh. Phố sá nhộn nhịp ,còi xe huyền não đã qua đi chỉ còn lại những con đường trải đầy nắng và tiếng gió cười đùa đây.Lá rụng xào xạc.Từng chiếc lá chao liệng trên không rồi đậu xuống mặt đất.Lá đầu thu vàng nhạt như màu nắng.

Ngồi xuống chiếc ghế đá mát lạnh, nó có cảm giác khoan khoái lạ thường.Chẳng có nơi nào tuyệt hơn nơi này.Mỗi khi có chuyện buồn nó thường đến đây để thư giãn đầu óc,quét sạch lũ virus buồn phiền ra khỏi đầu.

Chuông điện thoại reo,mẹ nó gọi.Nó bắt máy, trả lời một hai câu rồi xách cặp chạy đi.

Quang dạo bước trong công viên tìm cái cảm giác bình yên mà bao lâu nay cậu chưa có được.

Qua lời rủ rê của bạn gió nghịch ngợm những cậu lá khô cũng bay nhảy trên đường.Và ô hay, một cậu lá đang ngồi lên giày của Quang cười đùa.Quang nhắc bước ,cậu lá ngã chổng chơ giữa đường.

Lại gần một chiếc ghế đá,Quang tựa mình,nhắm mắt lại.Quang rất mệt, thực sự rất mệt.Cậu không muốn đối diện với cha mẹ,với những tranh chấp của họ.Cậu cần một nơi bình yên để nghỉ ngơi hơn là quay về cái căn nhà ấy.

Quang đeo tai nghe,mở vu vơ một bài nào đó.

Chiếc ghế đá kia ai đã từng ngồi.Chậm lại vài phút, có lẽ hai người giờ đã kề vai nhau.Nhưng thời gian không quay ngược trở lại, ai với ai chẳng được chung đôi.

Quang ngồi đó .Chỉ đơn giản là ngồi đó nhìn ra phía xa xa.Từng điệu nhạc vang lên.

“ Anh ngồi đây một mình nhìn thời gian trôi vắng lặng

Với nỗi nhớ em đầy vơi , với những tháng năm rồi bởi

Đợi chờ em...

Dường như màn mưa lặng cảm muốn nói với em

Về một giấc mơ hoang đường

Về anh với em của ngày xưa...”

(Nỗi nhớ đầy vơi- Noo Phước Thịnh)

Bóng hình ai nhỏ bé lướt qua tầm mắt.Rất xa,rất nhỏ nhưng cũng rất quen thuộc.Quang nhắm mắt lại , lắc lắc đầu. ‘ Có lẽ là hoa mắt chăng ?’.Dường như ai kia đã chiếm một phần không nhỏ trong tâm trí Quang rồi.

Biết không Quang,đôi mắt cậu không hề nhìn lầm.Bởi vì...cô bé ấy...ở bên kia đường.

30. Chương 30

Gấp sách lại nhét vào ba lô, vậy là xong, Quang thả mình tựa vào ghế. Hình ảnh Mạch Nha lại hiện lên trong tâm trí cậu. Vẫn là gương mặt dễ thương ngô ngố ấy, vẫn là nụ cười rạng rỡ ấy nhưng sao lại để trong lòng cậu một cảm giác khó tả đến vậy. Không hiểu sao dạo này cậu nhớ tới Mạch Nha rất nhiều.

Lấy một tờ giấy A4, từng nét chì nhẹ nhàng phác thảo. Kẻ kẻ, vẽ vẽ, tẩy tẩy và đánh bóng, một gương mặt đáng yêu hiện ra. Quang hài lòng nhìn tác phẩm của mình. Ngón tay thon dài lướt nhẹ trên trang giấy, mơn man gương mặt nhỏ bé trong tranh.

Một cơn gió lùa vào qua cửa sổ, con hạc giấy lật đặt bay rồi đậu vào bức tranh. Mặt Quang khẽ biến, cậu cầm con hạc lên ngắm nghía một lúc. Giấy trắng... Quang hết nhìn bức vẽ lại nhìn hạc giấy. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cậu. Quang nhẹ nhàng gỡ con hạc ra.

Trên nền giấy trắng là dòng chữ bằng chì thanh mảnh : “Em thích anh”. Ba chữ “ Em thích anh” mà Mạch Nha dùng hết can đảm để viết ra. Ngắn ngủi là vậy mà sao không thể thốt lên lời, ghim sâu ở cổ họng, chôn sâu ở trái tim. Dòng chữ chứa biết bao tâm tư tình cảm của cô bé, mang một chút lo lắng sầu muộn và nhen nhóm cả niềm hi vọng.

Quang à, cậu có chấp nhận tình cảm này hay không?

Quang thật sự rất bất ngờ, ra là thế. Khóe miệng cậu bất giác cong lên :

-Cũng nên đáp lễ thôi.

.....

Mạch Nha lưỡng lự bước ra sân sau :

-Anh Quang, anh gọi em có chuyện gì sao?

Quang xoay người lại chìa tay đưa Mạch Nha con hạc giấy. Nó đứng hình nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh giờ tay đón lấy.

Có phải anh đã xem rồi không? Trả lại nó tức là từ chối? Những suy nghĩ không khả quan hiện lên trong đầu nó. Lòng nó trùng xuống, cảm giác đau xót bỗng dâng lên. Nó cúi gằm mặt không dám đối diện với Quang. Hiện tại nó chỉ muốn lập tức rời đi để không phải nghe lời từ chối từ anh.

Quang thu hết biểu cảm của nó vào mắt, cậu nhẹ giọng :

-Mở ra xem đi.

Nó run run mở từng lớp giấy, dưới chữ “ Em thích anh” là...là...Mạch Nha chớp chớp mắt, ơ không có nhìn lắm. Nó ngược mắt nhìn Quang nghi hoặc, bốn chữ “ Làm gấu anh nhé” này hư cấu lắm.

Quang cười cười, mặt tự đắc :

-Anh biết anh đẹp mà, cứ nhìn thế anh ngưỡng chết đấy. Còn nữa, cho anh câu trả lời đi.

Nó ngại ngần cúi mặt xuống đất gật gật đầu.

-Gật đầu là gì, anh muốn nghe em nói cơ.

-Em...đồng ý. Nó lí nhí nói, mặt đỏ như trái cà chua.

Quang nâng khuôn mặt ửng đỏ của nó lên, nhìn mặt nó dịu dàng nói :

-Ngoan lắm nhưng lần sau phải nhìn mặt anh mà nói biết chưa.

Nói rồi cậu ôm chầm lấy Mạch Nha, mặt nó áp vào ngực Quang. Đường như nó cảm nhận được từng nhịp tim của cậu. Một luồng khí nóng từ đầu ập tới, nó xấu hổ quá. Chần chừ một lúc nó cũng vòng tay ôm lấy Quang làm cậu bé sượng cười toét miệng.

31. Chương 31

-Hai người đang làm cái gì vậy?

Một giọng nói hoảng hốt xen lẫn tức giận vang lên làm cho hai đứa nó bưng tỉnh. Nó giật mình lùi lại vài bước, đứng ôm nhau trong trường rồi bị người khác phát hiện xấu hổ chết đi được ấy. Trung vác cái khuôn mặt không mấy thiện cảm hằm hằm tiến tới. Quang lừ ông bạn, có biết là chúng nó đang thân mật...khụ khụ...ôm nhau không mà phá đám hả? Quang kéo nó vào lòng, khoác vai con bé đánh dấu chủ quyền, nghênh ngang nói :

-Tao ôm bạn gái tao thì làm sao?

Hai tiếng “bạn gái” như sét đánh ngang tai, Trung dờ dẩn nhìn Mạch Nha, điều cậu lo sợ bấy lâu đã thành sự thực.

Quang đẩy người Trung một cái :

-Mày làm gì mà ngạc nhiên dữ vậy, chuyện này khó tin lắm sao?

Trung cố gắng lấy lại bình tĩnh hỏi :

-Hai người...bao lâu rồi?

-Mới thôi, mày là người đầu tiên biết đấy.

Nói xong Quang dắt Mạch Nha đi, bỏ lại thằng bạn đáng thương ở lại. Trái tim Trung như bị hàng ngàn con dao cứa vào, rất đau. Cậu chỉ chậm một bước thôi, giá như lúc đó cậu...Bây giờ cậu phải làm sao? Không, cậu không thể để như thế được, người đó chỉ có thể thuộc về cậu. Trung nắm chặt tay lại, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ.

.....

Mạch Nha và Quang sánh bước bên nhau, hai trái tim như cùng chung một nhịp đập. Sao hôm nay nó thấy con đường này đẹp vậy nhỉ? Quang liếc nhìn cái mặt ửng đỏ và bờ môi hồng hồng của nó, cậu muốn hôn quá đê. E hèm...hình như có một suy nghĩ không trong sáng vừa thoáng qua đầu cậu thì phải. Quang quay mặt sang hướng khác nhưng bàn tay lại tiến tới khẽ chạm rồi nắm chặt lấy tay nó :

-Mạch Nha à, anh muốn nắm tay em từ rất lâu rồi.

Nó ngượng ngùng tùm tùm cười.

-Thế nhưng không ngờ lại có người nói muốn nắm tay anh trước.

-Em nói muốn nắm tay anh hồi nào vậy? Nó trưng cái mặt đỏ như gấc cãi lại : “ Em chỉ nói thích anh thôi mà”.

Quang cười gian xảo:

-Bộ anh có nói người đó là em sao? Nhận vợ nè...À mà em vừa nói gì nhỉ? Thích anh cơ á? Ôi, có người nói thích mình kia, có người theo đuổi mình kia.

Quang cố nói thật to ọi người nghe thấy. Nó...sốt 40 độ, huých vào Quang một cái :

-Anh có thôi đi không, người ta nhìn kia, ngại chết đi được.

-Đâu , ai nhìn, ai nhìn? Quang tỉnh bơ ngó ngó nghiêng nghiêng.

-Hi hi.Nhìn cái bản mặt sắp phun máu của nó Quang cũng không dám trêu nữa, cậu vuốt vuốt mái tóc nó dỗ dành.

Thú vui tao nhã của con trai là trêu con gái cho đến khi họ tức điên lên rồi tặng ình những cú đấm tình yêu, rồi sau đó mới mất công dỗ. Đến chịu tâm lý con trai.

32. Chương 32

Như Ý bày ra cái bộ mặt như đưa đám nhìn nó bởi vì hai chữ “ bạn trai” có tính sát thương trái tim bé Ý rất cao.

-Có người yêu rồi thì đừng quên tao hen.Như Ý nhìn nó nói.

Nó ôm lấy con bạn vỗ vỗ vai an ủi :

-An tâm , tao không phải đứa trọng sắc khinh bạn.Tao nhất định sẽ giới thiệu ày vài anh đẹp ngắt ngay con gà tây.

Như Ý cười trừ, nó đối với con trai hiện tại chẳng có tí hứng thú nào.Không yêu thì không biết, mà yêu rồi bị đá thì chỉ muốn quay ngược trở lại nhấn với bản thân mình đừng có dại dột mà yêu.

-Thôi hai bà diễn cải lương kinh quá , tôi xem mà rớt nước mắt nè.Hải giả bộ sụt sịt.

-Im, không thấy chị em tôi đang tình cảm sao? Nó mắng cái tên phá đám kia.

-Ngồi đây làm gì, đi đập phá đi.Hải lôi hai đứa kia dậy, tung tăng đi quẩy.

Sau khi đi giải tỏa nỗi buồn...e hèm...chuyện buồn và ăn mừng chuyện vui, nó rốt cuộc cũng chịu về nhà.Liếc nhìn đồng hồ trên tay nó nhảy dựng lên :

-Gì vậy trời? Sao đã muộn thế này rồi?

Nó hốt hoảng chạy theo lối tắt về.Đường vắng tanh,im ắng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng chân chạy huỳnh huých của nó.Có mùi thuốc lá thoảng qua,cái mùi mà nó ghét nhất.Lộp cộp ...lộp cộp, những tiếng bước chân vang lên làm nó rùng mình, đó như là tín hiệu của sự nguy hiểm. Một đám thanh niên bặm trợn bước ra ở ngã ba nhìn nó bằng con mắt đói khát. Tên cầm đầu chắc là đại ca, hắn nhìn chằm chằm nó, quăng điếu thuốc hút dở xuống đất,điệu nghệ nhả ra một làn khói trắng.

Nó trấn tĩnh bản thân, quét mắt một vòng rồi dừng lại trên người bác đại ca đầu trọc :

-Các anh muốn làm gì ?

-Ha ha ha, mày xem em ấy hỏi bọn mình muốn làm gì kìa.Mấy tên đó cười cợt nhả nhau.

-Muốn chơi cứng đó.Một tên tiến lên, đưa bàn tay bần thủ định vuốt ve gương mặt nó.

Ngay lập tức nó bắt lấy tay hắn bẻ quặt ra sau rồi đá vào chân hắn, quặt một cái làm thằng cu ngã sõng soài.Hắn lồm cồm bò dậy, căm hận nhìn nó :

-Mẹ kiếp, con ranh, ông phải ày một trận.

Tên đại ca cản hẳn lại, vỗ vỗ tay, hứng thú nhìn nó :

-Biết võ à?Thú vị quá đi.

Hắn bước lên, nó lùi ra sau cho tới khi chạm vào góc tường.Nụ cười trên môi hắn càng rõ nét.Mạch Nha tung cú đấm nhưng hắn đã nhanh tay bắt lấy rồi chế trụ hai chân nó, kẹp chặt con bé vào tường.Hít hít mùi hương trên mái tóc nó hắn thỏa mãn nói :

-Thật thơm.

Nó cố gắng vùng vẫy :

-Buông ra , tên khốn buông ra mau.

Hắn dí sát miệng vào tai nó :

-Lát nữa anh sẽ cho em biết anh khốn thế nào.

Nó chìm sâu trong sợ hãi, ông trời làm ơn hãy giúp con.Nó giãy dụa tới tuyệt vọng, khi sự bất lực khiến nó muốn buông xuôi thì một thanh âm vang lên cứu vớt những tia hi vọng cuối cùng :

-Buông cô ta ra, các người định làm trò gì vậy?

-Ranh con, muốn làm anh hùng sao?Tụi bây, lên.

15' trôi qua

-Chạy mau. Bọn còn đồ dắt nhau chạy trốn triết.

Vinh xoa xoa tay, lâu rồi mới đánh một trận sướng tay như thế này.Cậu lại gần chỗ Mạch Nha, con bé ngược đôi mắt long lanh cảm kích nhìn cậu.Vinh kéo tay nó :

-Cô định ngồi đây tới bao giờ? Đi thôi.

33. Chương 33

Mạch Nha ngồi thu lu vào một góc, có lẽ nó vẫn chưa hết hoảng sợ về vụ việc vừa rồi.Vinh từ cửa hàng tạp hóa bước ra, ném cho nó lon nước ngọt:

-Uống đi.

Cậu ngồi xuống cạnh nó, tự nhiên mở nắp lon Coca rồi tu một hơi dài. Thấy con bé cứ co ro ngồi im thít, Vinh lên tiếng :

-Này, cô tỉnh chưa hả?

Nó gật gật, mặt không biểu cảm, giữ nguyên tư thế cũ.

-Làm ơn há cái mồm ra cho con cái, nội đã bình an rồi ạ.

Vinh không kiên nhẫn mà hét lên.Nó lừ mắt nhìn Vinh, cái tên này vẫn không bỏ được cái tật to mồm với cả gấu gống.

-Anh nói be bé thôi, tôi sắp thủng màng nhĩ rồi. Nó hướng Vinh rồi chỉ vô tai mình.

-Cô ăn nói với ân nhân mình như thế hả?

Vinh lại gào lên, con ranh này bị làm sao thế? Hắn đã mất công cứu nó lại còn quan tâm hỏi han mà giờ nó ăn nói với hắn thế à? Đúng là đồ vô ơn, không biết điều.

Nó cụp mắt xuống, ờ anh ta vừa cứu nó đấy? Nhưng mà sao hôm nay anh ta tốt đột xuất thế, không phải hôm trước còn đập cho nó một trận te tua sao? Nó nghi hoặc nhìn Vinh :

-Tôi không tin anh tốt bụng vậy.Có phải bọn nó là do anh phái tới đúng không? Anh giúp tôi chỉ vì anh cảm thấy lương tâm cắn rứt. không nỡ làm chuyện xấu.

Vinh cau mày tức giận đập cho nó một cái vào đầu :

-Cô bị điên à? Tôi không có hèn đến thế.Cô nghĩ mình là ai mà tôi phải mất công tính kế như vậy? Biết thế vừa nãy tôi mặc kệ cho xong, làm ơn mắc oán mà.

Vinh xả ra một tràng rồi quay ngoắt mặt đi.Đến điên với con nhỏ này mất, đồ ảo tưởng sức mạnh.Mạch Nha nhìn cái bộ mặt tức nổ đom đóm của hắn, biết là mình sai rồi nên chủ động lay lay người hắn :

-Tôi xin lỗi.

Vinh hừ một cái, xin lỗi là xong á, cục tức này cậu chưa có nuốt trôi.Thấy Vinh không có phản ứng gì tốt đẹp nó cười hì hì, tiếp tục lay lần hai :

-Bạn đẹp trai ình xin lỗi, mình hứa sẽ không nghĩ xấu về bạn nữa.

Đẹp trai? Vinh thích được người khác khen đẹp trai.Hắn bỏ tay Mạch Nha ra, vênh vênh mặt nhìn nó :

-Tôi đây cũng không muốn chấp vặt con gái, tha cho cô đó.

Vinh vừa nói vừa vuốt vuốt mái tóc chào mào đỏ như vua Thủy Tề của mình. Với quả đầu siêu hot, nụ cười rất là tươi cộng thêm chút ân tình vừa rồi, Mạch Nha xem ra cũng có chút cảm tình tốt đẹp với hần. Nhưng điều đó lập tức bị dập tắt bởi cái giọng con vệt :

-Mang tiếng học võ mà mấy thằng đó cũng không đánh nổi là sao? Cô học kiểu gì vậy?

Hần dám sỉ nhục trình độ của nó sao hả? Nó bằng chấy:

-Đừng có cậy mình giỏi hơn mà chê người khác nhá. Anh là học từ bé, tôi mới học có hai tháng thôi. Anh mà như tôi thì cũng thế, đồ tự phụ.

-Hai tháng? Thảo nào trình kém vậy.

Hần gật gù phán rồi nhìn con bé : “ Muốn nâng trình lên không? Tôi dạy.”

-Anh không lừa tôi?

-Thèm vào nhá. Nếu muốn thì mỗi buổi tập nán lại tôi hướng dẫn cho.

-Thiệt á? Mắt nó sáng như cái đèn pha, tên này ưỡn nhau không tồ, vừa nãy chứng kiến nó cứ ngỡ là mình đang xem phim cơ. Cơ hội này không thể bỏ lỡ được, nó miệng rộng đến mang tai (cười ngoác mồm ra) đầu chơi sài gật : “ Tôi muốn. tôi muốn.”

Vinh ho một tiếng ra điệu bộ đàn anh:

-Tính ra thì tôi nhập môn sớm hơn cô, nhiều tuổi hơn cô. Cô nên gọi tôi một tiếng “ Vinh huynh” mới phải.

Ui giời ơi, tưởng gì, chuyện này nhỏ như con thỏ, chỉ là xưng hô thôi mà, nó không câu nệ tiểu tiết, miễn sao học được võ từ hần là được. Nó giờ ngón tay Ok :

-Vinh huynh.

Hần sướng cười toét miệng , con nhóc này xem ra cũng dễ bảo. Vinh đưa nó về nhà cho an toàn, dù gì cũng là sư muội của hần, quan tâm chút chứ sao. Ánh trăng soi sáng hai người, bóng hình một thanh niên cao lớn như lấn át bóng dáng nhỏ bé của cô gái bên cạnh rồi họ mất hút vào bóng tối, trả lại sự yên ắng cho con ngõ này.

34. Chương 34

Nếu như trên đường về nhà yên bình bao nhiêu thì vào trong nhà nó lại kinh khủng bấy nhiêu. Giây phút nó đặt chân vô nhà cũng là lúc súng bắt đầu lên đạn. Hai vị đại nhân là mama và ông anh đầu gấu của nó đã trực sẵn trong cái tư thế tay phát trần đợi nó về. Em nhỏ nhà ta miệng cười hớn hớn nhảy chân sáo vào và lập tức được chào đón vô cùng “niềm nở”. Mama nó chống hông, gằn từng chữ :

-Vui quá con nhỉ?

-Vâng ạ. Mạch Nha hồn nhiên đáp, không nhận sự nguy hiểm trong lời nói của sếp mẹ.

-Thế á? Vui thì bây giờ xòe cái mông ra đây, biết mấy giờ rồi không?

Mama bông nổ, âm lượng lên cao nhất. Mạch Nha liếc liếc cái đồng hồ treo tường...10h...ôi mẹ ơi, xác định rồi. Nó cố nhe răng cười xum xoe :

-Mẹ , hi hi, con xin lỗi.

-Xòe cái mông ra.

Mama nó không chấp nhận lời xin lỗi kia ,ra hiệu cho vị đại nhân còn lại. Ông Thiên lập tức xông tới xóc con bé lên rồi đặt nó nằm úp trên ghế. 1...2...3 “ Chát”

-Á mẹ ơi.

“Chát”... “Chát” Những thanh âm thanh thúy vang lên do hiệu ứng từ cây phát trần và cái mông nó tạo nên. Một vài chiếc lông gà bay lên làm tăng sự lãng mạn cho khung cảnh bạo lực.

-Đi đâu mà giờ mới về?

-Con...đi chơi với bọn Hải và Như Ý thôi...Á.

Nó chỉ dám nói thế thôi chứ mà kể cái vụ gặp du côn thì sau này, chơi tối,mơ đi con.

-Đi gì mà lâu thế? La ca này...Còn nữa sao mẹ gọi không nghe hả? Có đi chơi thì phải gọi điện báo mẹ chứ?...

“ Chát”

-Ồi đau mamaaaaaaa.

Nó hét lên kinh dị , nước mắt lưng tròng nhìn ông anh cầu cứu:

-Oppaaaa....cứu mạng.

-Im.

Thiên quát một câu đầy uy lực, tiếp tục phong cách lạnh lùng, bỏ mặc con em đáng thương.Nó ngậm chặt miệng lại, thẳm chữi lão Thiên, đồ xấu xa, thấy chết không cứu.Lý do thứ n mà nó ghét cha này.

Bị ăn hơn chục cái chổi lông gà, nghe hàng ngàn lời giáo huấn cộng mắng mỏ cộng dận dò, nó được đuổi lên phòng. Hàng xóm lúc này mới được ngủ yên, chim cú tẹo nữa là bị điếc. Con bé sứt sứt xoa mông, bĩu môi nhìn trần nhà rồi lên phòng.

Nó cảm sặc điện thoại, hết pin từ đời nào rồi. Đi tắm rồi sắp sặc vở, nó lê lét leo lên giường. Mở máy...30 cuộc gọi nhỡ...nhiều dữ vậy. Cơ mà 5 cuộc của Quang, mặt nó ngơ ra dần không thể tả.Nó nên gọi lại không ta? Đầu thì phân vân nhưng tay nó ấn gọi từ lâu rồi.

-Alo.

Bên kia lên tiếng, nó giật mình hoàn hồn lúng túng nói:

-Quang à...Vừa nãy anh gọi em có việc gì không?

-Bạn trai phải có việc thì mới được gọi cho bạn gái à?

-Ồ không.

-Anh chỉ muốn nói chuyện với em chút thôi, không có việc gì cả.

-À.

Thì ra chỉ là muốn chém gió với nó.Ok chém thì chém nè.Nó vận hết nội công chém với Quang đủ chuyện trên trời dưới đất. Hai bạn nhỏ buôn suốt hai tiếng đồng hồ cho đến khi nó ngáp dài, mí mắt sắp sụp rồi mới chịu bái bai đi ngủ. Công nhận đây là cặp đôi bán dưa giỏi nhất.

T/g : Thời gian qua Gà bận đi học+ ốm + mất cảm xúc nên không thể đăng truyện lên được.Thật xin lỗi vì đã bỏ truyện lâu như thế.Cảm ơn các bạn đã ủng hộ Gà trong thời gian qua *cúi đầu*.

35. Chương 35

Hôm nay, một ngày đẹp trời như bao ngày khác, chỉ có duy nhất một sự kiện lạ đó là mèo lười Mạch Nha dậy sớm làm đồ ăn cho cả nhà. Ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức Thiên lồm cồm bò dậy chạy xuống nhà. Nhìn con em vừa hát vừa làm cơm Thiên có một xúc cảm kinh dị khó tả. Có lẽ vì quá choáng mà cậu trượt chân ngã cầu thang. Thẳm chữi con em dõ hơi của mình vài câu Thiên lững thững bước xuống nhà bếp khẽ ho một tiếng :

-Khụ khụ...Con kia, mày hôm nay bị ả sợ à?

Nó lừ mắt với ông anh hai rồi cúi xuống tiếp tục gọt rau củ :

-Anh mới bị ỉm sọ ấy.

-Mày không bệnh sao tự dưng hôm nay lại vào bếp nấu ăn thế này? Anh hỏi thật nhá, mày chắc đồng đồ ăn này ăn được.

Thiên cầm một miếng cơm cuộn lên ngấm ngấm. Xem ra con em cậu cũng khéo tay chứ bộ. Miếng cơm nó cuộn rất khéo, nhìn ngon ghê.

-Ăn được. Em thử rồi. Anh không ăn thì té, khỏi bình luận.

Thiên quăng miếng cơm lên bàn, bĩu môi rồi mở tủ lạnh lấy một hộp sữa. Lát nữa đi chơi với người yêu mà bị anh Tào đuổi thì chết. Tốt nhất là không nên ăn đồng đồ ăn kia. Thiên nhìn bàn ăn, nuốt nước bọt ừng ực nhưng cố làm vẻ không để ý nói với Mạch Nha :

-Dù sao thì anh cũng khuyên mày nên đem mấy viên thuốc trị tiêu chảy đi phòng trường hợp ngộ nhỡ ...

-Anh im ngay cho em.-Mạch Nha phát cáu.

Thiên nhún vai rồi lên phòng. Dù sao cũng trâu tặc được con em mình, xem ra ngày hôm nay với cậu cũng không tệ.

.....

“ Bộp ” – Hải đập vào đầu Mạch Nha một cái:

- Con hâm, hôm nay mày ăn nhầm phải bả hay sao mà cười suốt thế. Khai mau, mày có chuyện gì vui giấu tao.

- Đúng thế.Khai mau.-Như Ý chỉ tay vào mặt nó, ép nó vô tường rồi trừng mắt đe dọa.

Nó giơ hai tay đầu hàng :

-Hai anh chị cho em xin. Em khai, em khai ạ. Chả là hôm nay em có làm cơm trưa cho Quang và em. Lát nữa hai đứa em ăn chung với nhau ạ. Sự việc có nhiều đấy thôi, hai anh chị đại nhân đại lượng cho em qua ạ.

- Á à con mất nét, đồ trọng sắc khinh bạn nhá. Tao học với mày bao năm trời mà chưa một lần mày làm cơm cho tao. Thế mà mới quen chưa bao lâu mày đã bày đặt làm cơm trưa cho người yêu rồi.

Hải và Như Ý nhìn nhau gật đầu sau đó quay đầu nhào vô xử lý nó.Mạch Nha la oai oái, nhảy dựng lên cố gắng thoát khỏi móng vuốt của hai đứa nó. Nhưng một đấu hai, ăn làm sao được. Con bé đáng thương bị cù léc nhột đến chết.

Cả buổi học, mạch Nha chỉ nhìn bảng hoặc cái đồng hồ, hóng từng phút từng giây. Ôi má ơi sao thời gian trôi qua chậm vậy, nó đợi hoài mà mãi chẳng đến trưa. Vậy mà đến tiết cuối, nó cứ hồi hộp mong thời gian trôi đi chậm một chút. Hết giờ, tiếng trống trường vang lên làm cho tim nó đập dồn dập. Nó vừa vui vừa lo lắng xách hai cái lồng cơm ra sân sau, ngồi xuống ghế đá- địa điểm đã hẹn.

Nó nhìn hai cái lồng cơm mà miệng cười ngây ngô, hai chân vô thức đá đá lên mặt đất. Quang bước nhanh tới chỗ hẹn. Từ xa cậu đã nhìn thấy bóng dáng ai đó đang ngồi cười một mình ở phía trước trong lòng dâng lên một cổ vui vẻ. Mạch Nha đối với cậu là một cô bé ngây thơ trong sáng, có nét gì đó rất hồn nhiên chứ không có vẻ giả tạo như những đứa con gái vây xung quanh cậu. Cậu thích nụ cười như ánh nắng ban mai rực rỡ, thích sự ngượng ngùng hay đỏ mặt của cô bé. Mạch Nha chính là một thiên sứ đáng yêu, đối với cậu là vậy.

Quang tiến tới chiếc ghế đá phía trước áp hai chai nước lạnh vào má Mạch Nha khiến con bé giật mình kêu ré lên. Cậu chàng khoái chí cười ha hả. Nó quay mặt đi làm bộ dỗi Quang khiến cậu xuống nước năn nỉ hết mức mới chịu tha lỗi. Đùa nhau một lúc hai người mới chịu ngồi xuống giải quyết bữa trưa. Trời ơi đúng là yêu nhau có khác, tình cảm dễ sợ, cứ vừa ngồi vừa nhìn nhau ăn rồi cười hoài à, lại còn gấp cho nhau nữa chứ . (Hai người này thật biết đùa trái tim non trẻ của những kẻ FA mà)

Quang xúc một thìa canh đưa lên miệng Mạch Nha, bộ dạng như bảo mẫu ở nhà trẻ:

-Há miệng ra nào.

Nó ngược ngược há cái miệng xinh xinh ra uống thìa canh ấy. Khuôn mặt đỏ bừng lên, môi anh đào mím lại nhìn rất đáng yêu. Quang xoa đầu nó, hài lòng trước sự ngoan ngoãn của con bé. Được đà anh chàng tiếp tục công việc bảo mẫu của mình.

Có lẽ vì gato trước sự hạnh phúc của đôi trẻ mà ông mặt trời cho nắng gay gắt hơn. Nhưng có lẽ nó không cản trở được tình cảm của họ mà còn tiếp thêm một thứ men say (say nắng thừa bà con), chút nóng của tình. Trong khi hai người đang hạnh phúc với nhau thì ở đằng xa có một cặp mắt ghen tị đang nhìn họ tức giận đến cực điểm. Ắ ta nhú chặt mày, hai tay nắm chặt. Quang chưa bao giờ đối xử với ả dịu dàng như thế vậy mà giờ lại thân mật với một con oắt con xấu xí. Ắ tức lồng lộn chỉ muốn ngay lập tức chạy tới hắt đồng cơm canh vào mặt nó cho bõ ghét. Ắ nghiêng rằng, gần từng chữ :

-Ranh con, mày được lắm, dám cướp người yêu của tao. Mày mới vào trường mà đã giở thói dụ dỗ đàn ông ra rồi. Cứ thử xem hai người được bao lâu. Y Lan này nhất định không chịu thua trước một con ranh miệng còn hôi sữa như thế này đâu.

Nói rồi ả nở một nụ cười quỷ dị, gương mặt lộ đầy vẻ thâm hiểm tính toán.

36. Chương 36

Mạch Nha và Quang tay trong tay đi dưới sân trường, xung quanh có hàng ngàn cặp mắt chú ý đến họ, hâm mộ có, ghen tị cũng có. Mạch Nha chưa bao giờ bị nhiều người để ý như thế, trong lòng dâng lên một chút lo lắng. Quang biết tâm trạng của nó, tay cậu nắm chặt lấy tay Mạch Nha, nhẹ giọng an ủi:

-Không sao đâu. Kệ bọn họ, mấy hôm nữa thấy quen rồi họ sẽ không soi mói nữa.

Nó gật đầu, ôm chặt lấy cánh tay Quang bước đi. Xem ra để yêu một người nổi bật như Quang thì nó phải tập chấp nhận cuộc sống như thế này. Nó ngược mắt lên nhìn Quang, trông anh vẫn rất bình thản. Nó biết chắc anh cũng như nó, đều không thoải mái khi bị người khác dò xét như vậy. Nhưng có lẽ đã quen nên Quang mới có thể bình tĩnh mà đối diện như thế.

Đám nữ sinh 12 chỉ trở về phía nó rồi chụm đầu vào bàn tán. Học sinh A:

-Con bé kia mới lớp 10 thôi đấy, công nhận cao tay.

-Phen này con Y Lan chỉ còn nước ôm mặt khóc. Cho chết ,cái loại con gái gì mà đánh đá, chua ngoa có cho tao cũng chẳng thèm chứ đừng nói tán được Quang.-Nữ sinh B tiếp lời.

Cả đám gật đầu đồng ý:

-Mày phải nhìn thấy cái bản mặt cứng đờ, mắt trợn ngược vì tức của con Lan ấy cơ, trời ôi, thấy mà vui à.

-Này nhưng không biết em này có giữ được Quang không? Trông cũng bình thường, mặt nhìn hơi cute tí thôi. Mà có vẻ hiền, nếu đối đầu với Y Lan thì e không phải là đối thủ.

-Ài, chuyện người ta lo làm gì cho mắt công. Tao chỉ mong hai người đó sớm chia tay để mình còn có cơ hội.- Bạn nữ sinh nơ hồng lên tiếng.

-Chúng mày đứng kia buôn chuyện gì đấy?-Một giọng nữ chanh chua vang lên.

Đám nữ sinh 12 giật mình quay lại thì thấy khuôn mặt giận dữ của Y Lan. Ắ ta trừng mắt:

-Cút hết cho tao. Muốn yên thân thì chớ có lăm mồm.

Đám con gái sợ hãi co rúm người rồi tách nhau ra chạy về lớp. Họ biết ắ ta bây giờ đang tức giận vậy nên chẳng dại gì mà ở lại làm bao cát cho ắ xả giận.

Lúc này nhìn Quang với Mạch Nha sánh đôi dưới sân trường, Y Lan tức lồng lộn. Hai người họ công khai như vậy lại còn tụi con gái lăm chuyện đứng đó hâm mộ, có kẻ còn nói xấu ắ. Quá lắm rồi, ắ ta không thể nhịn được nữa. Nhưng ắ ta chưa tìm được cơ hội ra tay với Mạch Nha.Nó với Quang cứ như hình với bóng, ắ ta không có cách nào để cảnh cáo nó được. Về phía Quang cứ hể rảnh là chạy xuống C10 tìm con bé đáng

ghét đó, không cho ả ta cơ hội tiếp cận. Xem ra ả ta phải tìm cơ hội khác thôi. Nghĩ tới mấy ngày nữa có đại hội thể thao của trường, Y Lan cười lạnh, đây chính là lúc mà ả ra tay.

.....

Tiết thể dục, Hải và Như Ý vội túm lấy Mạch Nha kéo vào trong lớp. Như Ý mặt rất nguy hiểm nhìn nó:

-Mày dạo này hay bỏ mặc bọn tao đi đánh lẻ lăm đấy nhá.

Nó gãi đầu, cười ngại ngùng :

-Ừ thì...tao...

-Đấy, có người yêu một cái là bỏ rơi anh em bạn bè. Như thế này là không được, không được.-Hải lắc đầu, tay vuốt vuốt cằm.

Nó bất đắc dĩ nhìn hai đứa bạn. Đúng là mấy hôm nay nó bỏ bê hai đứa kia để đi chơi với Quang. Nhưng cứ hễ ra chơi hay trống tiết là anh lại đến tìm nó, không đi sao được. Còn đến trưa, hai người họ đi ăn cơm chung với nhau. Cả ngày ở trường thì đó là khoảng thời gian thoải mái nhất, họ tất nhiên là phải tranh thủ rồi. Hầy nhưng mà yêu nhau thì lúc nào cũng muốn ở cạnh nhau. Cả ngày gặp rồi , đến lúc học về, Quang cũng đợi nó rồi đưa nó về đến tận nhà. Theo anh, khi có người yêu là mình phải có trách nhiệm bảo vệ, đưa đi đón về, canh chừng 24/24 tránh trường hợp thằng khác nó cướp mất. Quang cũng nói quan điểm này cho Mạch Nha biết khiến con bé phì cười bởi người có khả năng bị cướp nhất là Quang chứ không phải nó. Tuy nhiên , nó rất tận hưởng cảm giác được người khác quan tâm . Lần đầu tiên trong đời nó được người khác giới để ý, dùng mọi cách để ở bên che chở, bảo vệ cho nó. Nhiều lúc nó tự hỏi mình có phải nó đang mơ hay không.

“Bốp”

-Áy du.- Nó xoa xoa trán, nhăn mặt kêu lên.Sao số nó hay bị ăn đập thế nhỉ?

-Tĩnh chưa mày? Đang nói chuyện với bọn tao mà hồn bay tới nơi nào ấy.Gặp cả ngày chưa chán hay sao mà bây giờ còn ngẩn người ra nhớ.- Hải đẩy trán nó một cái.

Tuy có hơi tức con nhỏ vì giai quên bạn này nhưng cậu thấy vui bởi con ngốc như nó cuối cùng cũng có một người tốt ở bên cạnh. Từ ngày có gấu, con bé lúc nào cũng tươi cười hơn hở, cũng biết chăm chút bản thân hơn.

Như Ý túm lấy nó :

-Tao không cần biết, mày nhất định phải dành ra một buổi đi chơi với bọn tao. Mà thôi, hôm nay luôn đi. Mày mà không đi, tao từ mặt mày luôn.

Hải gật đầu đồng ý. Lâu lâu ba đứa cũng phải đi chung với nhau chứ.

-Cho anh đi với được không?- Quang đẩy cửa bước vào trong lớp.

Như Ý vội buông Mạch Nha ra rồi biết ý tránh đường cho nam chính tới chỗ nữ chính. Quang ngồi xuống cạnh nó rồi ngược lên nhìn Hải và Như Ý:

- Xin lỗi hai em. Lâu rồi không để Mạch Nha cùng hai đứa đi chơi với nhau. Hay là hôm nay anh dẫn các em đi coi như để chuộc lỗi.

Hải và Như Ý nhìn nhau không biết làm sao. Quang thu hết biểu cảm của chúng nó vào mắt, anh cười rồi nói :

-Hai đứa đừng ngại. Cứ đi đi. Đến Red Moon nhé.

-Red Moon?-Cả ba đứa chúng nó hét ầm lên, không tin vào tai mình nữa.

Ai cũng biết Red Moon là quán cà phê nhạc sống nổi tiếng nhất thành phố. Nơi đây vừa đẹp vừa sang trọng, thường có các ca sĩ nổi tiếng tới hát live tại đó. Và giá cả tất nhiên là không phải dạng rẻ đâu.

Quang gõ gõ mặt bàn:

-Mấy đứa làm gì mà ngạc nhiên thế . Quán đó do nhà anh mở mà.

Quang vừa thốt xong câu cuối thì cả ba đứa chúng nó chớp chớp mắt nhìn anh. Hóa ra là quán nhà anh ấy, giờ mới biết ,liệu chúng nó có phải lù mù thông tin không nhỉ? Chẳng để chúng nó suy nghĩ lâu, Quang kéo hết chúng nó đi.

Vừa uống nước vừa trò chuyện bọn họ như dần quen và hiểu nhau hơn, cũng chẳng còn ngại ngùng nữa. Như Ý và Hải còn đồng ý nhận nhiệm vụ canh chừng Mạch Nha giúp Quang những lúc anh không có mặt và tất nhiên được trả công bằng 2 tấm thẻ miễn phí đồ uống một tháng tại Red Moon. Mạch Nha ngại ngùng đánh Quang một cái rồi lườm hai đứa kia. Hải và Như Ý tất nhiên là không thèm quan tâm tới con bạn mình mà chỉ sung sướng nhìn hai cái thẻ trên tay.Miễn phí đồ uống một tháng tại Red Moon, cơ hội này làm sao chúng nó bỏ được. Chúng nó giải thích với Mạch Nha là chúng nó vì tình yêu của bạn hiền mà mới nhận lấy .

37. Chương 37

Lâm Anh hốt hải chạy đến chỗ nó, từng giọt mồ hôi chảy dài, vài sợi tóc ướt đầm dính trên trán. Cô bạn quệt tay lau đi mồ hôi, thở hổn hển, 1 tay chống vào tường,nói :

- Mạch Nha, hai tuần nữa đại hội thể thao ở trường diễn ra rồi.Cậu phải tham gia đội bóng rổ, chúng ta không đủ người.

Nó ớ người.Bóng rổ á, nó chưa từng chạm tới quả bóng bao giờ thì làm sao mà chơi được chứ. Cùng lắm thì nó chỉ có kinh nghiệm...nhìn người khác chơi mà thôi chứ quả bóng to như vậy sao nó cầm nổi. Nó xua tay:

-Tớ chịu. Tớ không biết chơi.

- Lớp trưởng, làm ơn đấy.Cậu bảo bạn trai cậu dạy cho. Cao thủ bóng rổ như anh ấy mà không dạy được cho cậu sao?Gấp lắm rồi.Cậu cố đi tập chứ mấy bà tiểu thư lớp mình không trông mong được gì đâu.-Nói rồi Lâm Anh vỗ vỗ vai nó chạy vụt đi, miệng vẫn không quên nhắc nhở nó :

- Thế nhé, cậu tự học qua chút rồi đến chiều chủ nhật ra nhà thi đấu cả đội cùng tập. Cậu không được trốn đâu đấy.

Nó đứng đắn ra đó, miệng cứng đờ, chưa kịp nói gì thì Lâm Anh chạy mất rồi. Nó lo lắng nhưng biết làm sao giờ, nhờ Lâm Anh “đầu gấu” đã túm lấy nó nói như vậy mà nó không đi chắc chót quá. Nó đành lững thững đi ra sân bóng rổ xem các chị khối trên chơi. Eo ơi, nhìn mấy bà ấy giành giệt nhau quả bóng mà nó thấy sợ. Quang không biết tự bao giờ đã đứng ở sau lưng nó nhưng nó thì mắt vẫn chăm chú dõi theo từng đường chuyền bóng. Quang lấy một bàn tay che mắt nó lại. Nó giật mình vội gỡ ra nhưng không tài nào gỡ nổi.Nó hoang mang không biết ai trêu mình thì thì một giọng nói vang lên :

-Đoán xem ai đây.

Nó nghe thấy giọng nói quen thuộc, chu cái mỏ đáng yêu giận dỗi, hai chân giậm giậm lên đất:

-Quang, anh bỏ ngay tay xuống, em đang xem mà.

Quang buông tay khoác lên vai nó:

-Em muốn học à?

Nó ngược mắt lên nhìn Quang. Anh đang hướng con mắt về phía sân bóng, đánh giá kĩ thuật của từng người trong đám nữ sinh chơi bóng rổ kia. Nó ngập ngừng nói, giọng nhỏ xiu:

-Anh dạy em được không?

Quang giả vờ như chưa nghe thấy, ghé tai sát vào mặt nó, cố ý nói :

-Em nói nhỏ quá,anh không nghe thấy gì cả, nói to chút xem.

Với khoảng cách này, chỉ cần nó mở miệng là môi lập tức chạm má anh. Lão Quang cáo già hí hửng. Nó xoay người, nhón chân, miệng kề sát tai Quang :

-Dạy em chơi bóng nhé.

Quang tụt cảm xúc, lẽ ra cứ đứng như lúc này nói có phải hơn không, sao lại xoay người chứ. Quang gật đầu, lần này dạy cô nhóc này cậu nhất định phải đòi phí, ha ha, nghĩ đến lòng cậu sung sướng, thậm chí sẽ đòi được bao cái hôn vào má đây.Mạch Nha hoàn toàn không biết cái suy nghĩ xấu xa của Quang cứ lon ton theo anh đến sân bóng đằng sau.

Quang đưa cho nó quả bóng, nó vụng về bắt lấy.Quang nói tiếp :

-Anh sẽ dạy em những bước cơ bản để làm quen với bóng rổ. Đầu tiên là nhồi bóng chữ V. Em nhìn theo anh rồi làm theo.

Nó gật đầu nhìn hai tay Quang đập bóng hình chữ V liên tục tay cố làm theo nhưng vẫn bị trật mấy lần. Quang chỉnh cho nó, miệng nói không ngừng nghỉ. Sau khi nó khá quen tay rồi Quang mới hướng dẫn nó những động tác khác như lặn bóng, vòng bóng qua eo, qua chân, ném bóng sau lưng. Đây có thể coi là những động tác cơ bản nhất. Nhìn Quang uyển chuyển tập với quả bóng nó thán phục.Quang vỗ vai nó:

-Lần đầu thì ai cũng thế cả? Em cứ tập chăm chỉ sẽ tốt lên thôi.

Mấy ngày sau đó nó bị Quang lôi đến sân bóng hướng dẫn đủ kiểu, lại có mấy ông 12 trêu chọc làm nó ngượng chết mất.Sau bao ngày tháng có thể nói là gian khổ vô cùng, nó cũng đã có thể gọi là biết chơi bóng rổ. Lúc này Quang mới cho nó tập ném bóng.

Nhìn cái rổ cao thế kia nó chắc chắn là ném không vô đâu, nó lùn lảm. Quang xoa đầu nó :

-Tự tin lên nào.

Cậu hướng dẫn rồi ném một lượt ở cự li gần cho nó xem, sau đó chỉnh tư thế cho nó, hướng dẫn cách ném, cách nhún chân. Hai bàn tay to lớn của cậu áp lên hai tay nó, cầm chắc lấy bóng rồi ném. Nó tập ném cả buổi chiều, người như muốn gãy ra, cổ mỏi như thành quả là trong mấy chục quả nó ném cũng đã có một quả vào rổ. Lúc đó nó hạnh phúc mà nhảy như con lơi chơi khiến Quang phì cười.

Ngày tháng trôi qua thật nhanh, vậy là cũng đã đến đại hội thể thao toàn trường.Nhưng hôm nay, trận đấu bóng lớp nó trùng với trận bóng đá lớp Quang nên hai đứa không đi cổ vũ cho nhau được. Quang động viên nó :

-Cứ bình tĩnh. Không phải lo lắng gì cả, em cứ chơi hết mình là được. Hết trận thì ra đây nha.

Nó gật đầu :

-Anh cũng chơi tốt nhá.

Nó ra sân trước, tập hợp cả đội rồi cũng khởi động trước khi thi đấu. Nó thấy rất run vì dù sao đây cũng là lần đầu tiên nó tham gia đại hội thể thao mà. Nó cố trấn áp bản thân mình, thậm chí phải bình tĩnh. Ở phía đội bên kia, Y Lan cười lạnh:

-Ranh con,mày sắp tiêu rồi.

Ả ta hất mái tóc dài màu đỏ, sải bước tới cạnh đám bạn của mình dặn dò mấy câu rồi đến bên cạnh một người con trai đang ngồi ở góc tường. Phân đội đấu với nhau là có sắp xếp hết của ả, ai bảo thầy thể dục là chủ của ả chứ. Ả còn cố ý sắp xếp trận đấu lớp Mạch Nha với lớp ả trùng với trận đấu bóng đá của lớp Quang để tiện ra tay.Xem ra tính toán của ả rất kĩ lưỡng.Người đó gật đầu tán thưởng ả rồi xoay bước đi.

38. Chương 38

- Sau đây là trận đấu giữa lớp 10C10 và 12A7.Mỗi hai đội tiến vào sân chuẩn bị thi đấu.

Tiếng loa của thầy thể dục vang lên, nó nhanh nhẹn chạy ra sân. Đội nó và đội kia bắt tay giao hữu. Không hiểu sao bà nào bà nấy cũng bóp chặt tay nó, rằng nghiêng kèn kẹt như là gặp kẻ thù ấy. Sau tiếng còi bóng được tung lên Lâm Anh bắt được bóng lập tức chuyển sang cho một cô bạn khác cùng lớp với nó, hai đội tranh giành nhau rất quyết liệt. Nó giành được bóng vào tay, thực hiện những cú lừa bóng, xoay người rất đẹp mắt. Đang hăng thì “bốp”, một cái tát đau điếng giáng vào má nó làm nó giật mình, thừa thời cơ đó đội kia vội giật lấy bóng trong tay nó. Mạch Nha ngơ ngẩn không biết ai vừa tát mình nhưng giờ nó không bận tâm đến chuyện đó, lập tức lao vào cuộc chơi. Một lần nữa Lâm Anh lại cướp được bóng chuyển về phía nó, nó nhanh nhẹn bắt lấy chạy về phía rổ của đối phương. Nhưng cả đám A7 lớp Y Lan sao chịu để thế được, chúng chặn con bé lại lao vào cào cấu cố giành lấy bóng. Nó ôm chặt bóng trong tay không chịu buông ra. Thấy vậy mấy ả A7 lại càng giành mạnh hơn, vừa cào vừa đánh vào tay, vào bụng nó. Và lúc này cũng là lúc cái tát thứ hai rơi vào mặt nó. Lần này thì nó nhìn rõ mặt kẻ ra tay, là Y Lan, nhưng nó không biết ả. Nó không hiểu tại sao ả lại làm vậy. Nó đang định lên tiếng thì ả đẩy nó ra, cầm bóng tiến về rổ lớp nó. Đường như tất cả mọi người đều nhìn thấy hành vi của ả nhưng thầy thể dục lại làm ngơ như không thấy gì. Các thành viên trong đội nó thấy vậy thì không khỏi sôi máu, chúng chia nhau ra chặn ả giành lại bóng thậm chí còn cố ý xô ả ngã. Bóng chuyển đến tay nó, tiếng hò reo ầm ĩ, nó nhảy lên thực hiện cú ném nhưng bóng chưa vào rổ thì chân đã bị ai đó kéo xuống. Kết quả là nó mất đà ngã xuống, tay chân xước xát, đầu chảy máu nên phải dừng trận đấu. Nhìn con bé tả tơi Y Lan trong bụng cười sung sướng.

Nó được đưa tới phòng y tế, thật may chỉ là vết thương ngoài da, chân nó bong gân nhẹ, không có gì đáng lo lắng. Nhìn khắp người nó, chỗ thì bầm tím, chỗ thì dán đầy băng cá nhân, Lâm Anh tức giận đập bàn :

- Bất công quá. Bọn A7 chơi bẩn vậy mà thầy thể dục lại làm bộ mặt diết tai ngơ. Mạch Nha nhìn cậu thầm như thế này tớ không thể chịu được. Tớ nhất định phải đòi được công bằng cho cậu.

Nó ngăn Lâm Anh lại :

-Không được. Cậu thấy đấy chúng ta bị chơi xấu trên sân nhưng không có ai dám đứng ra nói lí lẽ. Tại sao? Bởi họ sợ. Bây giờ chúng ta nói thì đã sao? Ai sẽ giải quyết cho chúng ta? Thầy thể dục là người có mặt chứng kiến, cũng là người có quyền xét xử nhưng thầy cũng làm ngơ thì chúng ta biết kiện ai hả?

-Nhưng không làm gì được tớ ức lắm.-Lâm Anh gạt tay nó ra, bàn tay siết chặt lại.

-Thôi...bỏ đi.

-Cậu...-Lâm Anh ghen lại, trừng mắt với nó. Sau đó, cô bạn chạy ù ra ngoài, đi tìm nơi xả nỗi hận, trong lòng thầm mắng Mạch Nha ngàn lần ngu ngốc, nhát gan.

Đội phòng y tế không còn ai, Y Lan mới bước vào. ả ta thấy Mạch Nha ngồi yên lặng trên giường bèn tiến vào, giậm chân thật mạnh để gây sự chú ý. Nghe tiếng giầy cao gót giậm mạnh trên sàn đá, nó nhúm mày quay mặt lại. Nhận ra gương mặt của kẻ vừa mới chơi xấu mình trên sân bóng nó kíp ả lên một tiếng.

Y Lan tiến đến bên giường bệnh nhàn nhã ngồi trên ghế, khoanh hai tay lại, hất hàm hỏi nó :

-Này, mày có biết tao là ai không?

Nó nghe xong thấy thật mắc cười. Nó chưa gặp ả ta bao giờ sao biết ả ta là ai, đúng là hỏi thừa. Đầu óc bà này chắc là có vấn đề thật rồi. Nó nhìn ả ta lắc đầu.

Y Lan giận sôi máu. Trời ạ nhân vật nổi tiếng của trường này như ả mà cũng có đứa không biết. Ôi, ả tức quá, ả thấy con bé này đúng là mù thông tin, ngu như con heo nái mà. ả vỗ vỗ ngực mình :

-Tao là Y Lan. Danh tiếng của tao cả trường này ai cũng biết. Hôm nay là tao chỉ cảnh cáo mày thôi. Mày khôn hồn thì biến khỏi Quang ngay lập tức, nếu không thì đừng trách tao độc ác.

Nói rồi ả trừng mắt với nó, hất mái tóc dài đỏ quạch rồi quay lưng đi. Nó trợn tròn mắt, hóa ra là ả cố ý hại nó. Được lắm, đừng có tưởng nó hiền mà dễ bắt nạt nhá. Nó cũng có võ đấy, nó cóc thềm sợ nhá. Mạch Nha chĩa nắm đấm về phía trước quyết tâm nếu ả dám đụng tới nó một lần nữa thì nó sẽ cho ả ta sống không yên. ả mà vừa nãy ả có nói tới Quang tức là ả là một trong những kẻ yêu thầm Quang, muốn cướp bạn trai của nó. Nghĩ đến đây, máu của nó như được đun sôi đến mấy nghìn độ, khói bốc nghi ngút, dòng máu chảy cuộn cuộn như dòng nham thạch nóng bỏng mà một khi nó phun trào thì không thể lường trước được hậu quả. ả dám có ý đồ với người yêu nó lại còn dám đe dọa nó, dám tát nó. Nó nhất định phải giết

chết ả. Cơn giận bốc lên, nó hét lên một tiếng chuẩn bị phi ra cửa tìm Y Lan tính sổ thì Như Ý và Hải chạy tới gào ầm lên :

- Ôi giờ ơi, bà nội Mạch Nha ơi, con xin nội, nội ngồi yên đây giúp con với. Đã què rồi còn muốn cụt nữa sao hả trời.

Tiếng kêu thất thanh của hai đứa bạn làm nó bình tĩnh, nghĩ đến tình trạng của mình lúc này nó tạm thời nhịn xuống. Nhưng thù này nhất định phải trả. Nó kể cho Hải và Như Ý chuyện này, hai đứa kia nhảy dựng lên đập bàn đập ghế đòi xử Y Lan một trận tới bời. Như Ý túm lấy nó :

-Mạch Nha, tao nhất định cho con mụ già đó một bài học.

Hải gật đầu đồng ý :

-Đúng thế.-Nhưng lưỡng lự một lúc Hải mới bổ sung- Ở những mà anh là con trai, theo lý thì không nên đánh con gái. Thôi thì anh chửi rửa giúp vậy, hai cô thì biết công phu chửi của anh rồi đấy. Đảm bảo 18 đời nhà mụ đó sẽ được anh thăm hỏi đầy đủ, không sót một ai.

Nó và Như Ý bĩu môi khinh bỉ, tên Hải này thật không đáng mặt nam nhi mà.

39. Chương 39

Trong khi nó và hai đứa bạn đang tâm sự ở phòng y tế thì trận đấu của Quang đang ở những giây phút cuối cùng. Quang đón được bóng rồi tung cú sút dứt điểm. Thủ môn đội bên chụp hụt, bóng vào côn. Tiếng hò reo ầm ĩ khắp khán đài :

-Vào rồi, vào rồi.

Quang đập tay với đồng đội. Trọng tài thổi còi kết thúc trận đấu, tỉ số ấn định 3-2, đội Quang giành chiến thắng. Quang thở dốc, từng giọt mồ hôi đổ xuống, chiếc áo thể thao trắng lấm lem đã ướt đẫm mồ hôi. Đám con gái không ngừng hú hét gọi tên Quang . Cậu làm ngơ, mắt đảo dác khắp nơi tìm kiếm bóng hình quen thuộc nhưng không thấy. Lẽ ra lúc này cô bé phải sớm có mặt ở đây chờ cậu rồi chứ, chẳng phải trận đấu bóng rổ kết thúc sớm hơn hay sao? Quang ngồi bệt xuống đất, lấy một cái khăn lau qua mặt và đầu.

Y Lan tới cạnh Quang, ả ta tự nhiên ngồi xuống cạnh cậu, đưa cho cậu một chai nước khoáng. Quang không nhận lấy, chỉ nói một câu cảm ơn rồi đứng dậy. Y Lan vụt chạy lên trước chặn đường Quang :

-Quang, tại sao không lấy? Nước của tớ không uống được sao?

- Tớ không thích.-Quang nhàn nhạt đáp, ánh mắt di chuyển quan sát phía xung quanh, dường như không để ý tới ả.

-Tại sao không thích? Tớ đâu có thua kém ai đâu, sao cậu mãi không nhận lời tớ?- Y Lan ngang ngạnh hỏi. ả ta biết ý của câu nói không thích kia là gì.

-Tớ có bạn gái rồi.-Quang vòng qua người Y Lan đi về phía trước.

Y lan không biết xấu hổ kéo tay Quang lại, nước mắt ngấn dài:

-Quang, cậu có biết tớ thích cậu như thế nào không hả? Tớ thấy mình không có cái gì là không xứng với cậu cả. Thế mà cậu lại chọn một đứa trông chẳng ra sao , vừa xấu ,vừa ngu ngốc.

Quang hất mạnh tay Y Lan ra giận dữ nói:

-Ai cho cậu nói cô ấy như thế hả? Nói cho cậu biết, tớ rất thích cô ấy. Cô ấy rất xinh, rất dễ thương, cậu thua kém cô ấy rất nhiều. Nếu cậu còn dám nói xấu Mạch Nha nữa tớ sẽ không bỏ qua đâu. Sau này cậu đừng làm phiền tớ nữa.

Quang lạnh lùng bỏ đi, để mặc ả đứng ở sân bóng. Y Lan gào lên :

-Tớ nhất định sẽ khiến cậu thích tớ, phải cầu xin tớ làm bạn gái cậu.

Quang không thèm để lời nói của ả vào tai. Cái cậu quan tâm bây giờ là tại sao Mạch Nha không xuất hiện, không chờ cậu ở chỗ hẹn, chẳng lẽ cô bé quên rồi sao? Hay là Mạch Nha bỏ đi chơi với ai đó rồi? Nhưng theo như tính cách của Mạch Nha thì không thể có chuyện đó. Quang rồi rầm nghĩ. Vừa mới ra khỏi sân cỏ thì Quang gặp Hải và Như Ý- hai đứa bạn thân của Mạch Nha. Chúng nó hốt hải chạy đến chỗ Quang :

-Anh Quang hả, mau tới phòng y tế đi.Mạch Nha đang ở đó.

Nghe xong Quang hốt hoảng hỏi:

-Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao Mạch Nha lại ở phòng y tế? Nha bị thương sao?

Như Ý trấn áp Quang :

-Anh cứ bình tĩnh. Nó chỉ bị ngã khi chơi bóng thôi, không sao đâu ạ. Anh qua đó luôn đi.

-Phải đó anh ạ. Tất cả là tại con mụ Y Lan đáng ghét ấy mà Mạch Nha mới phải nằm trong phòng y tế.-Hải nói.

-Y Lan?- Quang nhú mày.

-Vâng.-Hải gật đầu.-Lớp mụ ấy chơi xấu lắm, cào cào con bé trầy xước hết cả người, lại còn làm nó bị ngã chảy máu nữa.

Nghe thấy thế Quang giận tím mặt. Y Lan thế này thì quá đáng lắm rồi đó. Cậu không ngờ ả ta lại dám làm thế với Mạch Nha. Cậu muốn ngay lập tức chạy đến chất vấn ả nhưng bây giờ cậu lo cho Mạch Nha hơn. Quang chạy vội tới phòng y tế, nhìn thấy nó nằm trên giường bệnh Quang thấy rất đau lòng . Quang đến bên nó, sốt sắng hỏi han :

-Em sao rồi?Có không khỏe chỗ nào không? Có đau ở đâu không? Đưa anh xem nào. Tại sao lại bị thương thế này chứ?

Nó giật mình nhìn Quang, dù hơi bất ngờ trước những hành động của cậu nhưng trong lòng nó lại hạnh phúc vô cùng. Quang đang lo lắng cho nó, ánh mắt kia chứa đầy vẻ quan tâm lo lắng. Chưa bao giờ nó thấy Quang trong dáng vẻ như vậy. Hoàng tử của nó thật dịu dàng, ấm áp làm sao. Nó lắc đầu, nhẹ nhàng đáp :

- Em không sao. Chỉ là sung quá thôi. Anh làm gì mà cuống lên thế?

- A lo quá. Anh cứ tưởng em quên nên mới không ra sân bóng đợi anh, ai ngờ em lại bị thế này.

Quang vuốt vuốt mái tóc nó, cẩn thận xem từng vết thương . Nhìn những miếng băng cá nhân trên người nó, cậu rất xót. Nếu sớm biết hôm nay đội Y Lan đấu với lớp nó cậu sẽ kiên quyết không cho nó ra sân. Quang cũng thầm đoán được việc sắp xếp trận đấu lần này là do Y Lan nhúng tay vào. Cậu nhất định không để yên chuyện này đâu.

Quang xoa đầu nó :

-Lần sau cũng không cần phải hết mình như thế. Em phải biết lượng sức mình chứ. Tốt nhất là sau này em đừng chơi gì nữa. Xem này cả người em có chỗ nào là không có băng cá nhân không?

-Có mấy cái thôi mà. Anh cứ nói quá lên.-Nó chu môi.

Quang cốc đầu nó, dù có đáng về trách móc nhưng giọng điệu lại dịu dàng, mang ý yêu thương:

-Lại còn cãi nữa. Con gái gì mà...Phải biết giữ gìn bản thân chứ, nhờ không may có sẹo thì sao?Cái mặt tiền này của em bị miếng băng khổng lồ che đi thì làm sao mà xinh được, người đi đường mà gặp em lại tưởng quái vật chạy mất dép thì chết.

-Anh...-Nó tức đỏ cả mặt liền đánh Quang một cái.

Quang cười hì hì vỗ vỗ cái má phúng phính của nó :

-Thôi nào ,ngoan ở đây đợi anh đi thay đồ rồi anh đưa em về.

40. Chương 40

Quang đeo cặp ở trước ngực, sau lưng cõng một con heo là...nó. Nó ngại ngần vòng tay ôm lấy cổ Quang. Trong lồng ngực trái tim nó nhảy nhót không ngừng, hơi thở dồn dập của nó phả vào gáy Quang những luồng ấm nóng. Quang khẽ cười, xốc nó lên, tự dưng cậu muốn trêu nó một chút :

- Mạch Nha, em ăn gì mà nặng vậy?

-Em...-Nó đẩy lưng Quang ra, ngượng ngùng nói.-Cho em xuống.

Nó...ừ thì nó cũng biết mình hơi mập nhưng cũng không đến nỗi nặng như vậy chứ? Có phải nó béo quá rồi không? Trời ạ, để Quang hỏi vậy nó xấu hổ chết đi được, lúc này nó chỉ hận không thể tìm đâu cái lỗ để chui vào. Nó thầm nhủ lòng mình về nhà nhất định phải giảm cân, phải gầy mới được.

-Thôi, ngoan nào, đừng động đây. Em mà động là anh gãy lưng luôn đấy.- Quang cười cười, tiếp tục trêu chọc.

Thấy người phía sau càng cố ý giãy dụa đòi xuống, Quang biết là cô nàng then rồi. Cậu cười hì hì :

-Anh đùa đấy, em bằng có một mẩu thì nặng gì mà nặng.

Nó phụng phịu nhưng cũng chịu ngồi yên, thật ra thì nó vẫn sợ Quang sẽ...gãy lưng như lời anh vừa nói.

Lúc này, khi từ phòng y tế ra về, Quang nhất quyết đòi cõng nó nhưng nó không đồng ý. Ấy dà, là do chân nó bị bong gân nhẹ ấy mà. Haizz, thế nhưng bạn Quang nhà ta là một người có trí tưởng tượng vô cùng phong phú lại có thái độ lo lắng thái quá cho tình trạng của Mạch Nha nên đã nghĩ rằng Mạch Nha bị thương rất nặng. Thậm chí anh còn cho rằng nếu để Mạch Nha đi bộ về thì chân con bé sẽ...què cả đời. Chưa kể ông ấy còn lo sợ nó không may đi cầu thang bị té lăn xuống hôn mê bất tỉnh, đi về lúc sang đường nhờ không sang kịp sẽ bị xe tông ,phải vào bệnh viện cấp cứu. Thật là...đến bó tay với cha này. Hơn nữa cái miệng Quang còn nói không ngừng nghỉ, vừa nói vừa suy nghĩ liên tưởng tới những vấn đề nghiêm trọng liên quan tới tình hình sức khỏe của con bé. Vậy nên để ngăn chặn những tưởng tượng vô cùng kinh dị của Quang , Mạch Nha quyết định để anh cõng cho lành. Con bé thầm lắc đầu, lão Quang này thật là chuyện bé xé ra to, chuyện to xé ra to nữa. Thật ra đây cũng là tâm lý khi yêu thôi, vì lo cho người mình yêu quá ấy mà.

Đi dưới sân trường bóng dáng hai người thu hút hàng ngàn ánh mắt hâm mộ cũng như ghen tị của các học sinh trong trường mà tất nhiên đa phần là nữ.

Nó xấu hổ ,mặt đỏ như con tôm luộc, ghé sát vào tai Quang thì thầm:

- Quang à, anh cho em xuống đi, em ngại lắm.

- Ngại cái gì mà ngại.-Quang chặn họng nó.-Người yêu em cõng em chứ có phải ai khác đâu.

-Nhưng em...-Nó lí nhí cố nói.

-Không nhưng nhì gì hết. Em mà lộn xộn thì đừng có trách anh.- Quang lớn tiếng đe dọa.

-Anh không thấy xung quanh người ta cứ nhìn chằm chằm vào mình sao?

-Kệ, chắc bọn nó GATO ấy mà. Nhìn mặt mấy thằng ấy là anh biết ngay.

-Anh nhìn lại xem, ở đây đa phần là nữ mà.- Nó chu mỏ phản biện, đầu ngo ngoay, ngó nghiêng quan sát xung quanh.

Quang nhú nhú mày nghĩ ngợi rồi nói tiếp :

-Là nữ thì càng nguy hiểm hơn. Em không thấy dạo này tình yêu đồng tình ngày càng nhiều sao? Nhờ bọn con gái trường mình bị les thích em thì sao?

-Anh...-Nó ghen hòng, đến nỗi đầu óc ông Quang, hình như công phu tưởng tượng của ông ngày càng cao thâm thì phải. Nó lè lưỡi lắc đầu.-Thật hết nói nổi anh mà.Tưởng tượng phong phú quá rồi đấy.Anh trở lại bình thường cho em nhờ.

-Thôi được rồi, anh không nói nữa là được chứ gì. Nếu em ngại thì cứ úp mặt vào lưng anh đi, chẳng ai nhìn ra em đâu.

Nó vội vùi mặt vào lưng Quang, tấm lưng dày ấm áp. Qua lớp áo sơ mi mà nó vẫn cảm nhận được thân nhiệt nóng tỏa ra từ Quang. Khuôn mặt nó nóng bừng lên nhưng nó thấy dựa vào vai anh có cảm giác rất êm, rất thoải mái. Vì vậy mà nó lưu luyến không muốn rời đi. Miệng nó cong lên một nụ cười thỏa mãn, hóa ra nó rất thích được bên Quang như vậy.

Quang công nó về nhà, trên đường đi hai người trò chuyện rất vui vẻ. Nó sợ Quang mệt nhiều lần đề nghị Quang bỏ nó xuống nghỉ ngơi lấy sức nhưng Quang từ chối. Nó chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trên lưng anh, thi thoảng lấy khăn lau đi những giọt mồ hôi trên trán Quang, kể nhiều truyện cười cho anh để anh quên đi mệt mỏi. Trong lòng bọn họ đều dâng lên một niềm hạnh phúc nho nhỏ.

Hóa ra hạnh phúc chỉ là những điều rất đơn giản.

Chỉ là khoảnh khắc hai người nắm tay nhau cùng đi chung một con đường.

Chỉ là những phút giây hai ta yêu thương, quan tâm lẫn nhau.

Chỉ là những khi anh công em vượt qua từng khu phố.

Chỉ là được bên người mình yêu dù chỉ là trong khoảnh khắc.

Trái tim loạn nhịp vì được ai đó yêu thương, khuôn mặt đỏ ửng vì được ai đó cưng chiều.

41. Chương 41

Nhìn đôi tình nhân trẻ công nhau về nhà, Hải và Như Ý thầm mỉm cười hạnh phúc thay cho nó. Như Ý quay lưng ra về, trong lòng cũng có chút tủi thân...bởi bây giờ con bé đang FA mà. Hải chạy theo kéo tay Như Ý lại :

-Ê, đi đâu thế?

-Đi về chứ còn đi đâu nữa.

-Đi chơi với tui đã.

Như Ý ngạc nhiên :

-Ông không đi với Uyên à? Đi với tôi làm chi.Chị đây không thích bị coi là kì đà cản mũi đâu.

Hải đẩy đầu nó một cái, nhăn mặt nói :

-Cái con này. Anh đây thấy cô mặt mũi buồn rầu, cô đơn một mình nên đã hi sinh một ngày đi chơi với gấu để giúp cô khuấy khỏa , cô lại còn không biết trân trọng cơ hội. Thật là...-Hải lắc lắc đầu, biểu cảm như kiểu rất thất vọng về thái độ của Như Ý.

Như Ý bĩu môi :

-Xì...Có mà hôm nay bị nàng bỏ rơi nên mới tìm tôi đi chơi cùng, chứ ông làm gì có chuyện tốt bụng đột xuất thế.

Bị con bé vạch mặt, Hải nhà ta cười ngượng ngùng:

-Hi hi, chỉ có cô hiểu anh.- Nói rồi cậu quàng tay lên vai con bé, gật gù nói.- Đúng là hôm nay Uyên bận. Nhưng anh đây là thật lòng có ý tốt. Thôi mình đi café đi.

Hai đứa kéo nhau vào Red Moon, dù sao cái thẻ của Quang cho cũng không nên để phí, chúng nó phải tận dụng tối đa mới được. Nhưng vừa mới tới cửa Như Ý chợt dừng lại, khuôn mặt bỗng chốc tái nhợt đi.

Thấy bạn mình tự dưng đứng đần ra đó, Hải vỗ vỗ mặt con bé :

-Ê, gặp quý hả?

Như Ý bần thần ngược mắt lên nhìn Hải, nó kéo tay thằng bé :

-Hôm nay tao mệt, tao về trước nhé, mày cứ vào đi.

Hải chặn con bé lại, khó hiểu nhìn nó. Đường như cậu cảm nhận được Như Ý đang muốn trốn tránh điều gì đó. Trốn ai? Tại sao sắc mặt con bé lại kém như vậy? Hải lên tiếng hỏi Như Ý:

-Mày bị làm sao thế? Trong đó có ai hả?

-Không...không có gì hết.- Như Ý một mực lắc đầu phủ nhận.

Nhưng Như Ý càng làm vậy càng khiến Hải nghi ngờ. Hải túm chặt tay nó quát lên :

-Không có ai thì làm sao phải trốn tránh? Đi, theo tao vào?

-Không.-Như Ý cố giãy giụa, giằng tay lại. Nước mắt nhỏ trào ra.-Làm ơn, tao không vào đâu...Minh...Minh ở trong đó.Tao không đủ can đảm để vào đó.

Hải nhúu chặt đôi lông mày. Nhìn Như Ý khóc vì một thằng con trai khác, cậu cảm thấy vô cùng tức giận. Chơi với Như Ý bao năm nhưng cậu chỉ thấy con bé khóc hai lần. Lần đầu tiên là bị Minh đá, lần thứ hai là lúc này. Cả hai lần đều là vì tên khốn kia.Hải sôi máu, toàn thân run lên vì giận và ghen tức.

-Cái gì mà không đủ can đảm. Chuyện của chúng mày đã kết thúc từ lâu rồi mà. Chẳng nhẽ cả đời này mày định trốn tránh, không dám đối diện với hấn hả?-Nói rồi Hải kéo tay Như Ý đi vào trong.-Vào đây, theo tao vào.

Như Ý vùng vẫy, giằng tay lại :

-Không...tao sợ lắm.

-Không phải sợ. Đi theo tao.-Hải quả quyết nói.

Cậu kéo tay Như Ý vào trong quán, lướt qua chỗ Minh.Như Ý cúi gầm mặt, tới thở mạnh cũng không dám, toàn thân căng cứng sợ sệt, bước đi cũng loạng choạng. Khác với Như Ý, Hải rất thản nhiên đi vào, tay nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của bạn mình.Cậu cố ý quét mắt về phía Minh ,ánh mắt lạnh lẽo mang theo vẻ khinh miệt. Đường như phát hiện ra Như Ý và Hải, lại thấy rõ biểu cảm trên mặt Như Ý, Minh khoác tay bạn gái mới lại gần chúng nó :

-Ồ là la,xem ai đây. À, ra là Như Ý hả? Lâu rồi không gặp, em vẫn chẳng có gì thay đổi nhỉ?Vẫn tầm thường như thế.

Như Ý cúi đầu không đáp, cả người nép sát sau lưng Hải. Hải nâng mắt nhìn thẳng vào Minh, bắn ra những ngọn lửa giận dữ. Hải bây giờ trông thật đáng sợ, nhất là ánh mắt, như là muốn đem kẻ đối diện quăng vào hố băng ở Bắc Cực rồi sau đó đem chiên giòn dưới dung nham núi lửa.

Minh không nhận thấy ánh mắt giết người từ Hải, vẫn điềm nhiên giả giọng điệu chế giễu Như Ý. Hấn vừa nói vừa cười nham nhở :

- Ai đã mạnh miệng nói rằng rời khỏi tôi xong sẽ có khối người tới cửa xin chết vì mình? Ha ha ha. Xem ra cũng chỉ là mạnh miệng thôi. Đến một người cũng chẳng có.Thế mà cũng có dũng khí đi đến trước mặt tôi cơ đấy. Nếu là tôi á, tôi đã tìm cái hố nào đó chôn mình rồi.

Minh biết thừa là trong thời gian qua Như Ý vẫn chưa có đối tượng nào, mà hiện giờ đi cùng Như Ý là bạn thân của con bé.Hấn không quên được ngữ khí cao ngạo của nhỏ lúc chia tay với hấn, mà điều đó khiến hấn tức giận. Hấn muốn nhân cơ hội này trả thù một chút.Nhìn cái bộ mặt đểu cáng này của hấn ai nghĩ hấn lại là học sinh giỏi toán ưu tú tại trường Như Ý chứ. Trông giống lưu manh ngoài đường hơn.

Như Ý càng cúi sát hơn, hốc mắt con bé đã ửng đỏ, nước mắt chực trào ra ngoài.Nó vừa đau lòng , vừa tủi thân, xấu hổ. Hải đẩy Minh ra :

-Mù hả? Không thấy tôi sao?Tôi là bạn trai của Như Ý,làm ơn tránh ra giùm cái. Đứng cản đường người ta nói làm nhảm không thấy chán à? Cứ như một thằng ngu đứng ba hoa trước mặt người khác trong khi người ta không thèm để ý đến.- Hải cố ý châm chọc Minh.

Minh xông tới túm lấy cổ áo Hải, trợn trừng mắt, hung dữ nói:

-Ôn con ,mày nói gì?

-Điếc hay sao mà không nghe thấy? Giờ té ra cho bọn tôi đi, đứng lù lù như cái thùng rác thế thì ai mà đi được.-Hải gạt tay Minh ra, khuôn mặt không có nét gì biểu hiện sự sợ hãi mà lại bình tĩnh vô cùng.

Minh giờ nắm đấm lên trực tiếp giáng một cú đấm vào mặt Hải. Nhưng chưa chạm đến thì Hải đã nghiêng mặt tránh, túm lấy cánh tay Minh bẻ quặt ra sau, ghì hấn quỳ dưới sàn nhà. Minh cố gắng vùng vẫy, muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Hải song hấn càng phản kháng Hải càng giữ chặt hơn, thậm chí còn cố ý bẻ cong tay Minh . Mặt Minh tái đi vì đau đớn nhưng hấn không cầu xin cậu tha cho hấn bởi lúc này đây hấn đã quá mất mặt rồi.

Hải gần giọng :

-Biết điều thì phần ngay, thằng này cũng không phải dễ động vào đâu. Nếu mày còn dám ăn nói như vậy với Như Ý thì tao sẽ không để mày yên thân đâu.

Nói rồi Hải bỏ tay ra, đập Minh ngã rạp xuống đất rồi kéo tay Như Ý đi. Như Ý cứ há hốc mồm ra nhìn Hải. Bình thường thấy Hải thư sinh, lại ghét tập thể dục, ai ngờ lại khỏe như vậy , diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân hay quá xá. Bọn họ thu hút rất nhiều ánh nhìn từ các vị khách trong Red Moon, có người hâm mộ kẻ khinh bỉ. Nhưng dù thế nào thì hôm nay cha Minh cũng đã bị thằng bé dim cho nhục nhã.

42. Chương 42

Tới một cái bàn, Hải kéo Như Ý ngồi xuống cạnh mình , trấn an con bé:

-Không sao rồi nhé.

Như Ý cảm động nhìn Hải :

-Cảm ơn ông.

Nói xong con bé ôm chầm lấy Hải khóc nức nở, Hải vỗ vỗ vai nó an ủi :

-Nín đi...Con gái khóc nhè xấu lắm...Đây cô thấy đấy, có gì đâu nào? Lần sau thì cứ bụp thẳng mặt nó như thế cho anh, không phải sợ gì hết...Nội làm ơn nín giùm con cái, con sắp chết chìm trong bể nước mắt của nội rồi.

Như Ý bật cười nhưng mặt vẫn rúc vào ngực Hải cố ý lau lau nước mắt, nước mũi vào áo thằng bé.

Uyên không biết từ bao giờ đã đứng ở bàn của hai đứa nó. Đôi mắt cô bé mở to, ngân ngấn nước, ánh mắt hốt hoảng. Uyên lắp bắp nói, bàn tay run rẩy chỉ về phía Hải và Như Ý :

-Các cậu...Các cậu đang làm trò gì vậy?

Hải và Như Ý giật mình buông nhau ra, ngược mắt lên nhìn về người phía trước. Nhận ra Uyên, Hải đứng phắt dậy, ngạc nhiên hỏi:

- Uyên,sao cậu lại ở đây?

-Tớ đã làm phiền hai người rồi sao?

-Cậu hiểu lầm rồi.-Hải vội thanh minh.-Tớ chỉ đang an ủi Như Ý thôi, chúng tớ không có gì đâu.

-Đúng vậy, chúng tớ thực sự không có gì hết.-Như Ý cũng đứng dậy giải thích với Uyên.

Hai đứa nó là bạn bè lâu năm, tình cảm bạn bè vô cùng trong sáng thuần khiết đó nha.Bây giờ không may trong giây phút chúng nó an ủi nhau đã có những hành vi thân mật khiến Uyên hiểu nhầm, giận dữ với Hải

thì Như Ý chẳng phải là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của bạn bè sao? Nghĩ vậy, Như Ý vô cùng lo lắng, bàn tay nắm chặt gấu váy đã nhăm nhúm, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

Hải tiến về phía Uyên, muốn đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Uyên lùi lại, nghiêng đầu né tránh sự đụng chạm của Hải, mặt lạnh đi:

-Không phải giả bộ.

Nói rồi Uyên chạy vụt đi. Bàn tay Hải buông thõng xuống, cậu thẫn thờ nhìn theo bóng dáng Uyên xa dần. Thấy Hải cứ đứng đờ ra đó, Như Ý vội đập vào người Hải:

-Ê, đuổi theo đi, còn đứng đờ ra đấy làm gì.

Hải giật mình, ái ngại nhìn Như Ý rồi đuổi theo Uyên. Như Ý ngồi xuống ghế, gục đầu vào bàn, hai tay đan vào nhau. Tâm trạng cô bé bây giờ rất phức tạp. Cảm giác tội lỗi cứ vây lấy Như Ý, lo lắng, sợ hãi nhưng Như Ý không biết làm gì cả. Rút điện thoại ra định gọi cho Mạch Nha, song nghĩ đến tình trạng hiện giờ của bạn mình, Như Ý lại thôi. Thở dài một hơi, Như Ý xách ba lô ra về.

.....

Hải túm lấy cánh tay Uyên kéo lại:

-Uyên, nghe tớ giải thích đã.

Uyên giật mạnh tay Hải ra, giận dữ nói:

-Buông ra...Tớ không muốn nghe cậu nói gì hết.

-Tớ với Như Ý không phải như cậu nghĩ đâu. Cậu phải tin tớ chứ.

-Tin sao?-Uyên nhếch mép cười khinh bỉ nhưng nhìn rất bi thương.- Cậu bảo tớ phải tin làm sao khi thấy cậu nhận là bạn trai cậu ấy? Cậu bảo tớ phải tin cậu thế nào khi thấy người yêu mình vì một cô gái khác mà đánh người? Cậu bảo tớ phải tin cậu như thế nào khi thấy hai người ôm nhau trong quán cafe hả?-Uyên gào lên.- Cậu nói đi...Cậu nói đi.

Nước mắt Uyên tuôn ra như suối, tiếng nức nở ngày càng to. Hải sững sờ,ra là Uyên đã thấy cậu ngay từ đầu. Nhìn Uyên khóc, Hải thấy lòng mình thật đau. Cậu không ngờ những việc làm đó của cậu lại khiến Uyên đau lòng đến vậy.

-Lúc ấy, bọn tớ gặp người yêu cũ của Như Ý, hẳn ta cố ý gây sự chế nhạo cậu ấy nên tớ mới giả làm bạn trai Như Ý để giúp cậu ấy dạy dỗ hẳn một chút thôi.-Hải nói.

-Thôi đi.-Như Ý hét lên.-Cậu cho tớ là con nít lên ba dễ gạt lắm sao?

-Cậu...-Hải vò đầu mình bất lực nói.-Phải làm thế nào cậu mới hiểu cho tớ đây hả?

Uyên nhìn thẳng vào Hải, nói rất rõ ràng:

-Nếu cậu thực sự thích tớ thì từ nay về sau đừng qua lại với hai đứa bạn thân cậu nữa. Làm gì có chuyện một đứa con trai suốt ngày kè kè bên hai đứa con gái mà không có tình cảm gì?

Hải tròn mắt nhìn Uyên:

-Cậu hơi quá đáng rồi đấy. Điều này tớ không làm được.

Hải cảm thấy rất bức mình.Cậu đã xuống nước năn nỉ giải thích như vậy rồi mà vẫn không chịu tin cậu. Hải không phải người có tính nhân nại cao mà chuyện này rõ ràng cậu không có làm gì sai. Uyên không hiểu rõ sự tình,hiểu nhầm cậu lại ngoan cố không chịu nghe cậu giải thích rõ mọi chuyện. Yêu nhau thì phải có lòng tin vào nhau chứ. Đã thế Uyên lại còn đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy thật khiến cậu giận dữ. Như Ý và Mạch Nha là bạn từ nhỏ với cậu. Bọn họ cùng lớn lên, cùng đi học, cùng đi chơi,gần bó với nhau như anh em trong nhà vậy. Tình cảm bao năm như thế mà chỉ vì chút chuyện nhỏ này đòi cậu bỏ đi là bỏ sao?Chuyện này là không thể đối với cậu.

Uyên thất vọng nhìn Hải ,lạnh lùng nói:

-Vậy thì chia tay đi.

Hải ngăn người ra, không ngờ Uyên lại nói như thế. Cậu không nghĩ tới Uyên lại nói chia tay, chỉ vì chút nghi ngờ kia thôi sao? Nhìn Uyên dứt khoát đòi chấm dứt khuôn mặt cậu lạnh đi. Uyên không nói nữa, xoay người bỏ về. Hải cắn chặt môi, lòng cậu tràn ngập nỗi đau thương, mắt mờ. Cậu giận bản thân mình vừa rồi quá nóng nảy cũng lại giận Uyên quá cố chấp. Một mối, có chút tuyệt vọng và đau đớn, Hải nắm mạnh vào tường rồi trượt xuống ngồi phịch dưới đất. Cậu ôm chặt lấy đầu mình, hai mắt nhắm lại, cô đơn ngồi đó.

43. Chương 43

Vừa bước vào nhà, Mạch Nha đã va ngay vào một bức tường thật rắn chắc. Nó xoa xoa đầu nhăn nhó. Đang định mở miệng mắng thì nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của Thiên, nó vội im bặt. Thiên kéo nó vào nhà, đẩy lên ghế sofa, chỉ tay vào mặt nó :

-Ranh con. Mày bé tí mà đã biết làm mấy cái trò yêu đương nhăng nhít lại còn bắt người ta công về nhà. Giỏi lắm. Tí tao mách mẹ cho mày.

Nó bấu môi, gạt tay Thiên ra. Gớm ông này tán gái từ cấp hai đến giờ mà còn nói nó. Mách mẹ, có giỏi thì cứ mách, nó không thêm sợ nhé. Tình trường phong phú của ông nó nắm chắc trong lòng bàn tay, nếu mách thì chỉ sợ kẻ xui xẻo là ông chứ không phải nó. Nó khoanh tay, ngẩng mặt đón cái nhìn dò xét của Thiên :

-Anh ngon thì mách đi, em cũng không ngại kể cho mẹ nghe chiến tích tình trường lẫy lừng của anh đâu.

-Á à, mày giỏi nhỉ? Còn đe dọa anh mày cơ đấy. Khai ra mau, chúng mày quen nhau bao lâu rồi?- Thiên cốc đầu nó mấy cái rồi ngồi xuống sát cạnh nó.

Nó lăm lét nhìn Thiên, giơ một ngón tay lên. Thiên trợn trừng mắt:

-1 ngày á?

Vừa rồi nhìn em cậu thân mật với thằng nhóc kia mà mới chỉ quen nhau có 1 ngày, chẳng lẽ con em cậu lại dễ dãi như vậy? Thấy nó lắc đầu, Thiên thở phào nhẹ nhõm, may quá.

-Vậy thì...1 tuần?

Nó lại lắc đầu tiếp.

-Chẳng có nhẽ 1 tháng?

Nó gật gật đầu. Thiên nhăn mày không vui nhìn nó. Hóa ra con ranh này giấu cậu lâu vậy. Lúc này cậu nhìn thấy thằng cu kia, mặt mũi cũng không tệ. Đẹp trai, cao ráo, cũng tốt với Mạch Nha lắm. Chỉ là trông ngon giai thế kia mà lại thích con cóc nhà cậu...liệu thần kinh thằng đấy có vấn đề không nhỉ? Hay là mắt nó có sạn? Thiên xoa cằm nghĩ ngợi rồi hỏi nó :

-Mày xấu thế sao thằng đó lại thích mày nhỉ? Nhìn tướng tá nó, anh đoán là cũng phải có khối gái theo.

Nó trề trề :

-Anh nói chuẩn ghê. Hot boy trường em đấy.- Rồi nó ngẩng mặt lên trần nhà nhìn mấy em thạch sùng, hai mắt long lanh, mơ màng, linh hồn bắt đầu bay lên. Nó cười tự sướng nói.- Có lẽ là anh ấy đã nhìn thấy được vẻ đẹp tiềm ẩn bên trong con người em. Đó là tâm hồn của một cô gái ngây thơ, thuần khiết, thánh thiện, dễ thương, đáng yêu...

Thiên vội bịt miệng nó lại tránh phải nghe thêm những câu mang tính chất tự xòe level max của nó:

-Thôi thôi thôi...Anh xin mày, xuống cho anh nhờ. Lên cao quá té đau đó em.

Nó lườm ông anh hai cháy mặt. Rõ ràng là nó có rất nhiều ưu điểm thế mà lão không chịu công nhận. Nó nhìn cặp kính đen trên mặt Thiên bữu môi, đúng là cận đến nỗi mắt rồi, hôm nào phải kêu mẹ dẫn lão đi khám lại mắt chứ để thế nguy hiểm lắm.

Thiên thần nhiên đón nhận ánh mắt không thiện cảm của nó, sau đó cũng không chịu thua kém lườm lại.

-Mày cũng thật là... Béo như con heo...à mà không con voi mới đúng mà bắt người ta công về tận nhà. Hành hạ thằng bé vừa thôi chứ.

-Em đâu có.-Nó vô tội nói.- Là do em bị đẩy... không đúng... không đúng...là tự em ngã nên bong gân chút xíu à.

Nó không muốn để Thiên biết chuyện nó bị Y Lan chơi xấu trên sân. Nếu Thiên biết anh sẽ làm ầm lên cho mà coi, rách việc lắm.

Thiên hốt hoảng ngồi xuống đất kiểm tra chân cho nó. Lúc này cậu mới để ý trên người Mạch Nha có rất nhiều băng cá nhân, có vài chỗ bị bầm tím, trầy xước. Thiên không vui nhìn nó :

- Thế này mà bảo ngã hả? Mày nói mau con quạ già nào hành mày thế này, tao cho nhà nó sáng nhất đêm nay luôn.

Mạch Nha xua xua tay :

-Không có đâu anh. Tại em chơi bóng rổ nên ngã thôi. Anh nghĩ xem, em anh là ai nào, đâu có dễ bị bắt nạt.

Thiên hừ một tiếng rồi lên giọng giáo huấn nó. Phải nói là bạn Thiên có một cái miệng vô cùng linh hoạt, nói không ngừng nghỉ, nước miếng bay tứ tung . Nghe ông này nói suốt cả một buổi chiều mà đầu óc nó quay mòng mòng.

Đến bữa cơm.

Thiên gấp đủ thứ vào bát nó, vừa gấp vừa nói. Nào là ăn cái này bổ máu nè, ăn cái kia nhiều canxi tốt cho xương nè, ăn cái kia đẹp da nè... Nó há hốc mồm ngạc nhiên nhìn cái núi thức ăn càng lúc càng đầy trong bát .

Thấy Mạch Nha cứ ngồi ngây ngốc không chịu ăn, Thiên cầm đũa gõ vào đầu nó :

-Này, ăn đi chứ. Chê đồ anh mày cho à?

Nó ngơ ngác. Hành động của anh hai hôm nay rất lạ hen. Mọi hôm lão sống chết giành giật đồ ăn với nó thế mà hôm nay lại tốt bụng nhường cho nó nhiều như vậy. Hay là lão có ý đồ gì? Nó cảnh giác nhìn Thiên, không chịu động đũa. Thiên không để ý quay ra gọt táo để sang bên cạnh bát nó, cười hì hì :

-Ăn nhiều vào cho mau khỏe.

Nó giật mình part hai. Anh nó có phải bị sốt hồng dây thần kinh rồi không?Mạch Nha vừa ăn vừa lo.

Thiên gặm một miếng táo xoa rồi lấy tay xoa đầu nó :

-Mày ốm chỉ khổ anh thôi. Chóng khỏe để còn đi dọn phòng, giặt đồ giúp anh nhá.

Nó...biết ngay là ổng không tốt như cái mẹ ổng mà. Nó bữu môi, cầm đầu vào ăn...ăn cho bỏ ghét. Đã thế nó phải bệnh thật lâu vào cho chết lão đi.

.....

Quang ngồi ôm gối nhìn ra ngoài bầu trời, đêm nay nhiều sao quá. Ngôi sao bé nhỏ là ánh sáng của trời đêm,còn ánh sáng của cậu là... Nghĩ đến hình bóng nhỏ xinh là cậu lại bật cười. Mạch Nha quả thật rất đáng yêu.Nhớ lại cái bộ dáng thẹn thùng của cô bé khi ở trên lưng cậu Quang lại thấy buồn cười. Cô nhóc nhỏ này làm cậu rất vui vẻ.Quang lấy bức vẽ Mạch Nha ngắm nghía một lúc rồi mới chịu đi ngủ.

Người ta bảo là thương phải đi liền với nhớ. Đúng vậy, nó đang tương tự Quang kia kìa. Cứ nghĩ tới chuyện ban chiều là nó lại đỏ mặt nhưng lòng nó thì vô cùng vui sướng. Nó cười hạnh phúc...nhưng hình như âm

lượng hơi to. Mà ngồi một mình trong phòng buổi tối cất tiếng cười “hì hì...ha ha...hô hô” lên như thế rất dọa người nha.

Thiên nằm trong chăn sợ hãi co rúm người, trùm chăn kín mít. Tiếng cười kinh dị này có phải của ma nữ đến bắt cậu không? Nghe nói ma nữ ở dưới đó cô đơn nên sẽ tìm bắt con trai xuống làm bạn, hướng chỉ cậu lại đẹp trai thế này. Không nên, không nên nha...Thiên lắm lắm mong bà ma nữ chóng đi. Lo lắng khiến Thiên mơ ác mộng mất ngủ cả đêm.

44. Chương 44

Hôm nay trời nắng đẹp, chim chóc say mê hót líu lo. Nhưng trong thời tiết tuyệt vời thế này mà không khí lớp C10 âm u như ngày có bão. Mặt đứa nào đứa nấy cũng nhăn nhó như vừa dầm phải...(tự hiểu nhá). Tất cả cũng là bởi bạn Hải-lớp phó lao động đẹp trai, thân thiện có chuyện không vui, mặt mày hằm hằm quát tháo mọi người chỉ vì cái lỗi vô cùng nhỏ bé. Đó là lớp trực nhật không sạch. Bàn trực nhật nhăn nhó kêu ca, hơn ba chục cái miệng hoạt động từ tiết một cho tới tiết năm, ăn hết nửa non cái căng tin thì cái thùng rác nhỏ bé kia chứa sao nổi. Chúng nó chỉ là chưa đổ kịp thôi mà.

Hải bực bội ngồi xuống, quét mắt lườm một cái, bàn trực nhật lập tức im re, lon ton đi dọn. Hải cả buổi cứ duy trì bộ mặt lạnh lùng, nhìn cả thế giới bằng con mắt thiếu mị chính, bột ngọt,..., hỏi cái gì cũng không chịu nói, có nói thì cũng cộc lốc, gắt gỏng. Như Ý thì như kẻ ngồi trên đồng lửa, đứng ngồi không yên, thì thoảng lại đánh mắt sang nhìn chằm chằm Hải, muốn nói gì rồi lại thôi. Suốt tiết học bé Ý cứ rầu rĩ, ngơ ngẩn, tâm hồn treo ngược trên cành cây. Phát hiện ra tình hình không bình thường của hai đứa bạn, Mạch Nha vội lao tới, bắt đầu cuộc điều tra :

-Này, sao hai đứa mày mặt mày như đưa đám vậy? Có chuyện gì, nói nghe coi.

-Không có gì. Phấn đi cho anh mày yên.-Hải lừ mắt nhìn nó, xua tay đuổi nó đi.

Nó giật mình nhìn Hải, eo ôi thằng cu trông thật đáng sợ ghê. Cái nụ cười nhăn nhó hàng ngày đã chạy đi đâu rồi? Ai làm ơn gọi hồn thằng bé về cái chứ tên người ngoài hành tinh dữ dằn này hổng có phải bạn nó nghe.

Chắc Hải phải gặp chuyện gì bực mình lắm thì mới tức giận đến vậy. Nó đặt tay lên vai Hải, vỗ nhẹ nhẹ :

- Ông có coi tôi là bạn không? Có chuyện gì thì phải nói ra để cùng chia sẻ chứ.

Hải nhắm mắt lại, thở hắt ra một tiếng, ảm đạm nói :

-Tôi với Uyên chia tay rồi.

Nghe xong nó và Như Ý trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn Hải. Cái miệng chúng nó lúc này có thể nuốt cả một đàn ruồi. Như Ý tái xanh mặt đi. Chỉ vì con bé mà Hải và người yêu chia tay? Không thể nào...Như Ý không nghĩ rằng mọi chuyện lại đến nông nổi này. Nhỏ cảm thấy có lỗi vô cùng, cũng tự trách bản thân mình đã khiến Hải gặp phải rắc rối.

Như Ý cúi gầm mặt áy náy nói :

-Xin lỗi ông.

-Không phải lỗi của bà.- Hải đáp rồi uể oải nằm xuống bàn.

-Ê, chuyện là như thế nào vậy? Kể tao nghe với, sao chúng mày lại kể mảnh cho nhau mà không kể với tao hả?-Nó nhảy lên sốt sắng hỏi.

Như Ý ảo não nhìn nó rồi tường thuật lại mọi việc hôm qua. Mạch Nha chống cằm nghĩ ngợi, chuyện này cũng có vẻ khoai đây.

Sau một hồi ngẫm nghĩ cùng với kinh nghiệm xem phim tâm lý tình cảm mấy chục năm trời nó khuyên Hải phải tiếp tục chủ động tìm Uyên xin lỗi, mong Uyên tha thứ. Dù gì thì con gái cũng là động vật dễ mềm lòng, cứ cố gắng dỗ dành có ngày sẽ thành công. Sau đó Hải mới giải thích rõ mọi việc cho Uyên hiểu và thuyết phục cô bé tin tưởng vào sự chung thủy của cậu. Biện pháp này yêu cầu người thực hiện phải có da

mặt cực dày, sức chịu đựng tốt, hơn nữa phải có cái mềm dẻo như kẹo kéo và thái độ kiên trì, độ lý cao . Dù sao trong hai người giận dữ nhau thì cũng phải có một người làm hòa. Nếu cả hai cứ khư khư giữ cái tôi của mình thì mối quan hệ này sẽ thực sự chấm dứt. Khi yêu ghen là chuyện bình thường, nếu người con gái ghen chứng tỏ cô ấy thật sự quan tâm đến chàng trai . Hải nghe cũng xuôi xuôi tai nên quyết định sẽ làm theo lời của nó.

.....

Quang ngồi xoay xoay bút, gương mặt đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ. Thật không may, 1 con quạ già đã bay vào tầm mắt cậu, phá hỏng cảnh đẹp trước mắt. Vâng, con quạ già Y Lan đẩy bà con ạ. Nghĩ đến việc Y lan hại Mạch Nha thâm, Quang thật muốn xông tới oánh cho ả ta một trận nên thân. Nhưng Quang từ trước tới nay chưa có đánh con gái bao giờ, thái độ của cậu đối với những người mang nhiệm sắc thể giới tính XX là vô cùng hòa nhã. Vì vậy cậu rất băn khoăn , không biết làm thế nào nào để chinh Y lan, trả thù cho Mạch Nha. Chợt nhìn thấy một bạn nữ trong lớp cầm quả bóng rổ chạy về phía sân bóng, lại nhìn thấy lịch thi đấu của lớp mình trên bảng phụ cuối lớp ,một ý tưởng lóe lên trong đầu cậu.

Quang gọi một cô bạn trong lớp rồi thì thầm nói cho cô ấy biết kế hoạch của mình. Chiều hôm đó, Quang ra sân bóng rổ , nhiệt tình cổ vũ cho các nữ nhi lớp mình. Từ lúc bắt đầu trận đấu, Y Lan bị cả đội A3 (lớp Quang đẩy ạ) hành xác. Những trò gì ả làm với Mạch Nha đều được các chị A3 nhiệt tình diễn lại trên người ả, chỉ có thiếu đoạn kéo chân ngã chảy máu thôi. Hơn nữa mấy bà này khôn lắm, một đứa oánh, nhiều đứa che thì không mấy ai nhìn thấy. Với lại kẻ ghét Y Lan nhiều không đếm xuể, nhìn ả bị người khác xử họ sung sướng còn chưa hết nữa là lại giúp ả đòi công đạo. Thế nên hôm nay Y Lan được ném mùi đời, bị dẫn cho tới tở. Gái A3 cũng không phải dạng vừa đâu , thế nên cho dù Y Lan có danh là đầu gấu ,họ cũng chẳng sợ. Mà lần này là do Quang nhờ, họ hoàn toàn không lo lắng bởi có gì cậu sẽ chịu trách nhiệm. Quang cười rạng rỡ, giơ ngón cái với các girl lớp mình.

Y Lan tức lắm nhưng ả không thể một mình chơi cả tập đoàn như thế. Mấy đứa trong đội ả chỉ là được cái to mồm chó gan bé hơn cả thỏ, thấy ả gặp nạn chúng cũng giả mù giả điếc coi như không thấy. Con gái lớp này rất khó xơi, vì vậy ả ta đã tránh đụng nhiều lần. Không hiểu là ả đã đắc tội với chúng lúc nào mà chúng không nể mặt ả, trực tiếp chinh ả trên sân. Ắ chắc chắn có kẻ nào đó đứng sau vụ này.Y Lan nắm chặt tay, ả nhất định sẽ tìm ra kẻ đó.

Y Lan rút điện thoại gọi cho người đó nhờ điều tra hộ. Hắn đồng ý với ả. Lúc tắt máy hắn cười khinh bỉ một tiếng, Y Lan này thật là một kẻ không được việc, ngay cả mấy đứa trong trường cũng giải quyết không nổi. Nhưng hắn vẫn cần ả, mục đích của hắn chưa đạt được và hắn không cho phép ai ngăn cản hay phá hỏng nó. Hắn cầm khung ảnh ở đầu giường lên, tay vuốt ve tấm ảnh đã cũ. Người trong ảnh cười rất tươi, khuôn mặt sáng bừng lên như mặt trời. Người đó đã cướp đi trái tim hắn, đã khiến hắn ném được mùi vị của tình yêu. Và hắn sẽ không để ai cướp mất tình yêu của mình. Đến đây, ánh mắt hắn trở nên rét lạnh.

45. Chương 45

Ra chơi, Như Ý kéo tay Mạch Nha :

-Ê, đi tè với tao đi. Tao nhịn suốt một tiết rồi, giờ không đi chắc chết quá.

-Cái con này.-Nó gắt lên.-Ăn với chả nói, vô duyên chết đi được. Tao không buồn, mày tự mà đi giải quyết một mình đi.-Nó đẩy Như Ý ra, chỉnh lại kính rồi vùi mặt vào làm tiếp bài. - ừ mày đấy. Tao nhớ anh William Cường lắm rồi.

-Kệ mày, mày nhớ thì đi gặp đi. Tao đâu có rảnh mà ra đó hít tí amoniac...Á...á...Con heo này, từ từ đã ngã bây giờ.-Nó la oai oái.

Như Ý không quan tâm nó có đồng ý hay không lập tức kéo nó ra WC. Lúc gần đến, hai đứa nó nhìn thấy Trung đứng dựa vào tường, chỗ giáp với cầu thang nói chuyện gì đó với Y Lan. Nó và Như Ý quay sang chớp chớp mắt nhìn nhau. Như Ý lên tiếng :

-Này, đừng nói là mụ Y Lan không tán được Quang nên giờ chuyển hướng sang tán Trung nhá?

Nó lắc đầu :

- Tao không biết.

Lát sau, Y Lan rời đi, còn Trung vẫn đứng đó, hai tay đút túi quần, dựa vào tường vẻ lười biếng. Nhận thấy ánh mắt của Mạch Nha hướng về phía mình, Trung hơi giật mình nhưng sau đó cậu lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh, coi như không có gì xoay người đi. Mạch Nha nhìn theo bóng lưng Trung, cảm thấy có gì đó rất lạ. Trung không giống anh chàng nhiệt tình hay thích chọc ghẹo nó trước kia, lúc này ở anh có vẻ lạnh lùng khó hiểu. Ánh mắt của anh khi tiếp xúc với Y Lan vừa rồi và cả lúc nhìn thấy nó đã cho thấy điều đó. Nó ngẩn người, chợt nhớ ra đã rất lâu rồi nó và Trung không có gặp mặt nói chuyện, hình như từ khi nó và Quang chính thức hẹn hò.

Trung nhếch môi cười, một nụ cười đầy toan tính nhưng không ai thấy được cũng như sự thật về con người cậu...không ai có thể biết.

Như Ý sau khi giải tỏa xong, khoan khoái bước ra. Phát hiện ra Mạch Nha cứ đứng ngây ngốc không chịu về, Như Ý lấy tay hươu hươu trước mặt nó :

-Mày lưu luyến anh William Cường đến nỗi không muốn về à?

Nó lườm Như Ý, đá vào mông con bạn rồi rời đi. Như Ý xoa xoa vòng ba, méu máo ‘Ồi, cặp mông yêu quý, cặp mông đẹp đẽ của mình’, sau đó quay sang nhìn nó bằng cặp mắt kinh ngạc rồi hét lên kinh dị :

-Mạch Nha, ai cho mày sàm sỡ tao giữa đường giữa chợ thế này? Mày...dê xôm...Aaaaaaaaaaaaa...Còn đâu là trong trắng của tao nữa.

Mạch Nha tiếp tục bước đi, nhìn Như Ý bằng đôi mắt ‘Chi Dân đã nói gì’ (không quan tâm đấy bà con ạ).

-Mày đá tao mạnh thế nhờ tao bị trĩ thì sao? Mày...phải chịu trách nhiệm cả đời với tao.

Mạch Nha vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng, bước nhanh chân về lớp, tránh phải nghe Như Ý nói nhảm.

-Ê, từ từ đã, đợi tao với.-Như Ý chạy theo, túm lấy tay nó.

.....

-Quang, cậu đợi tớ một chút.-Y Lan hốt hải chạy theo, bắt lấy cánh tay Quang.

Quang nhăn mặt, nhìn bàn tay Y Lan nắm lấy tay áo mình, cậu cảm thấy rất khó chịu. Quang lạnh lùng :

-Bỏ tay ra.

-Không.-Y Lan lắc đầu nguầy nguậy, mãi mới có cơ hội sao ả lại dễ dàng từ bỏ được.

Ả không biết xấu hổ, cứ dựa vào người Quang, miệng cười hí hửng. Trong lòng ả giờ đang rất hạnh phúc, ả tự mình tưởng tượng ra cảnh ả và Quang yêu nhau, hai người tay trong tay đi dưới con đường đầy nắng. Khi ấy, Quang cười triu mến, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc ả, bộ dáng chiều chuộng làm sao.

-Á...á...á...

Y Lan ngã ục ịch xuống đất, mấy con ong bay qua cười ầm lên “Tĩnh chưa con? Cho đáng đời, lần sau đừng mơ cao quá nhá”. Quang không nghĩ rằng Y Lan sẽ ngã. Cậu chỉ là chán ghét sự đụng chạm của ả mà giật tay ra thôi. Nhìn bộ dáng nhếch nhác của Y Lan, Quang cũng cảm thấy có chút áy náy.

Y Lan vừa đau vừa tức. Nhìn xuống đôi giày cao gót 10 phân của mình, ả chỉ muốn ném quách chúng đi.

Quang định đưa tay đỡ Y Lan dậy song nghĩ lại lại thôi. Y Lan theo đuổi cậu đã lâu, thái độ của cậu đối với ả luôn là thờ ơ, lạnh nhạt. Nếu lúc này đây, cậu giúp ả có lẽ ả sẽ càng vọng tưởng nhiều hơn. Càng nhìn cậu càng thấy không có chút thiện cảm với Y Lan. Học sinh gì mà tóc nhuộm đỏ rực, mặt trát phấn đến cả tấn phấn, trắng bệch như xác chết, còn môi bôi son đỏ choét choẹt, nhìn giống mấy mụ tú bà thì có. Ngoại hình không nói đến tính cách mới khiến người ta không thể nào yêu thương nổi, đánh đá, chanh chua nhất trường, và da mặt chắc dày không kém bờ tường là bao nhiêu. Nhìn đi nhìn lại cậu xác định, giản dị như Mạch Nha là ổn nhất.

Y Lan vịn vào tường cố đứng dậy, mông ả đau ê ẩm, mắt cá chân trái còn thâm tím. ả chảy vài giọt nước mắt cá sấu, hướng Quang giọng trách móc :

-Sao cậu lại làm thế với mình chứ?

-Xin lỗi.-Quang nhàn nhạt đáp lại.

Y Lan sực sật, làm bộ đáng thương bám lấy Quang, ủy khuất nói :

-Chân tớ đau quá. Cậu dìu tớ xuống phòng y tế được không?

Đúng lúc đó Mạch Nha từ trong phòng chờ giáo viên bước ra, nó đi chép lịch hoạt động của lớp mà. Nơi nó đứng cách chỗ Quang 20 mét. Ba người sững sờ nhìn nhau. Y Lan thấy nó, lập tức ôm lấy Quang :

-Quang à, chân tớ thực sự đau lắm.

Mạch Nha nhìn cảnh hai người kia thân mật tở tở cậu cậu mà tức trào máu não. Cái gì, họ lại còn dám ôm nhau ngay trước mặt nó á? Chán sống rồi hả? Nó nắm chặt tay thành quyền, giận dữ xông tới.

Quang bực mình nhìn Y Lan, bối rối nhìn nó. Sợ nó hiểu lầm, cậu đẩy ả ra, hướng về phía nó vội vàng giải thích :

-Chuyện không phải như em nghĩ đâu.

Mặt nó không biểu cảm, lập tức đẩy Y Lan ra ,kéo Quang đi về. Trước khi đi, không quên bỏ lại vài câu cho Y Lan :

-Bà chị làm ơn cách xa bạn trai em chút. Đừng có suốt ngày bám lấy anh ấy rồi nhìn người ta bằng cặp mắt thèm thuồng như thế. Con gái như vậy mất giá lắm.

Y Lan nổi khùng nhìn nó. Nó nói cứ như ả là con hám gai không bằng ấy, lại còn ăn nói xác xược với ả nữa chứ. Ầ ồ lên :

-Ranh con, mày muốn chết hả?

Hình tượng cô gái dịu dàng mềm yếu mà ả cố gắng xây dựng trước mặt Quang đã sụp đổ hoàn toàn. Giờ ả trở về đúng bản chất của mình.

Nó nhếch mép cười khiêu khích :

-Chị có thể làm gì được tôi?

Sau đó, nó lạnh giọng cảnh cáo:

-Tôi không có dễ bị bắt nạt đâu. Đừng để tới lúc tôi ra tay, chỉ sợ...-Nó nói lấp lửng, miệng cười nhạt nhưng đủ để người ta nhìn mà sợ hãi.

Y Lan mặt cứng đờ nhìn nó, ả chưa từng nhìn thấy ai có vẻ mặt nào khủng bố như nó. Nhưng nó đã quá coi thường ả rồi đấy, ả sẽ không để một con nhóc miệng còn hôi sữa vượt mặt đâu.

Quang dường như có vẻ shock khi nhìn thấy nó hung dữ như vậy. Nhưng mà trong lòng cậu có gì đó vui vui. Mạch Nha ghen nên mới tức giận, hà hà, mà ghen là yêu đấy, yêu nhiều lắm đấy. Tuy nhiên thấy biểu cảm trên mặt nó lúc này, cậu không tài nào vui nổi.

Trên đường nó cứ xụ mặt ra, mặc Quang dỗ thế nào cũng không chịu cười. Sau khi Quang kể hết mọi chuyện chính xác tới từng chi tiết và thề tới một nghìn lần rằng cậu chỉ thích mình nó, nó mới chịu tha cho. Nó chống nạnh, oanh đá nói :

-Lần này, em tạm tin tưởng anh. Anh mà còn lén phét với mụ ấy, em sẽ...-Nó nghiêng rằng, làm động tác cắt cổ.-Cho anh tan xác luôn.

Nhìn nó lúc này thật giống mấy bà vợ sư tử hà đông đang quản chồng. Trước khí thế của con bé, Quang co rúm người, lắc lắc đầu :

-Anh không dám đâu.

Nó hừ một cái rồi vào nhà. Quang lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Ôi trời, Mạch Nha đáng yêu của cậu khi ghen liền biến thành cộc cái vô cùng đáng sợ ghen. Giờ mới thấu tại sao các ông chồng thường sợ vợ.

46. Chương 46

Sau khi buồn hết mấy kí dừa lê, dừa chuột với Quang, nó vươn vai, ngáp dài một cái, ơ ơ, buồn ngủ quá. Nó leo lên giường chui vào cái chăn ấm thân yêu.

Cạch...cạch...

Hửm , tiếng cửa mở. Nó run run, có khi nào có trộm vào nhà không ? Mạch Nha nằm im chờ xem động tĩnh tiếp theo của tên trộm. Nó nghe thấy tiếng cửa khép rất khẽ và bước chân nhẹ nhàng rón rén.Nó đếm 1...2...3...liền xông ra, tung quyền cước.

-Aaaaaaaaaaaaaa.....

-Áááááááááááá.....

Chân nó cách mặt tên kia đúng 5cm thì nó nhận ra đó là cái mặt đẹp giai của ông anh hai. Thu chân về, nó vuốt vuốt ngực, thật hú hồn mà. May là nó phản ứng kịp không thì anh nó... chắc phải vô viện quá.

-Anh nửa đêm nửa hôm lén lút vào phòng em làm gì?

-Anh...-Thiên lúng túng gãi đầu,cố gắng tìm một lý do thích hợp nhất.-À...lâu lắm rồi anh em mình không ngủ chung. Hay là hôm nay cho anh ngủ với, anh kể chuyện cổ tích cho nghe.

Nó đá Thiên một cái, ông này bị ả sọ à? Hai anh em ngủ riêng từ đời nào đời nào rồi mà bây giờ tự động đòi ngủ chung. Lớn bằng từng này rồi chứ có phải con nít đâu. Chắc chắn là ả có ý đồ gì đó không tốt đẹp. Nó đẩy Thiên ra ngoài cửa, mỉm cười thân ái rồi vẫy tay :

-Anh giai à, em anh nhón rồi, chỉ đọc tiểu thuyết chứ không đọc cổ tích như thời trẻ trâu nữa đâu.Anh thích thì về tự kể mình nghe nhá. Em đi ngủ đây. Bái bai.

-Ấy, từ từ đã...-Thiên vội ngăn cánh cửa đóng lại, xuống nước cầu xin nó.-Cho anh ngủ nhờ một đêm thôi. Anh hứa đấy, một đêm thôi. Anh ngủ dưới đất cũng được.

Nó nghi hoặc nhìn Thiên:

- Phòng anh có giường đẹp , đệm êm không ngủ, sang đây nằm đất để bị cảm à?

Nói rồi nó khoanh tay lại, đứng chặn ở cửa :

- Nếu anh nói thật cho em biết lý do là gì, em sẽ cho anh vào.

- Anh...anh....anh hôm qua mơ ác mộng, gặp ma nữ. Mà con ma này đáng sợ lắm, cứ bám theo anh cả đêm à. Cho nên...

-Ha ha ha.-Nó ôm bụng cười sặc sụa.

Ôi thần linh ơi, ông anh men lì của nó thế mà sợ ma. Quả là câu chuyện cười khó tin nhất trong lịch sử. Thiên đen mặt lại, vừa tức vừa ngượng, cậu biết ngay là con nhóc này nghe xong sẽ phản ứng như vậy mà. A, chuyện này thật mất mặt nha.

Cuối cùng Mạch Nha cũng để cho ông anh đáng thương vào phòng. Hơn nữa , nó còn tốt bụng kê cho lão cái giường gấp ở sát giường nó, phòng trường hợp chị ma nữ xinh đẹp mò tới, nó sẽ giải cứu kịp thời.

.....

Câu lạc bộ võ thuật

- Ê , trốn đi đâu mà bây giờ mới chui ra hả?- Một giọng nói cẩu kính vang lên làm nó giật bắn người.

Nó bực mình, không biết tên nào vô duyên vậy, phá hỏng giây phút tuyệt vời của nó. Mạch cảm xúc bị gián đoạn a, nó đang ngắm mấy anh đẹp trai thi đấu với nhau a. Mạch Nha quay mặt lại, nhìn kẻ đó bằng con

mắt thiếu bột ngọt. Ô nè, gương mặt nè rất quen nha, quen đến nỗi mà...bây giờ nó vẫn chưa nhận ra đó là mặt của ai. Nó chớp mắt khoảng hai chục cái rồi reo lên :

-Vinh huynh.

Tên con trai nhếch miệng cười :

-Nhớ ra rồi hả? Tưởng quên mất sư huynh này rồi.

-Ồ, tóc huynh...-Nó chỉ chỉ vào đầu của Vinh.

Mạch Nha nhớ lần trước gặp, ông này có quả đầu chào mào dẹt đỏ siêu hot , nhìn vào là thấy nổi loạn nha. Sao giờ ngoan hiền đổi gu, ép thẳng mái rồi nhuộm đen lại thế ?

Vinh đưa tay sờ sờ tóc, nhắc đến nó cậu liền cảm thấy đau lòng vô cùng. Ôi, quả đầu đẹp dễ của cậu. Càng nghĩ lại càng thương mà. Chả là ba của Vinh từ Mỹ về, thấy thằng con có kiểu tóc đẹp quá, chắc ghen tị nên bắt cậu ra hiệu chỉnh lại ngay. Khổ nỗi, bà chị làm tóc mê mấy anh Hàn Xẻng đẹp trai, baby, cute đã tư vấn cho cậu kiểu tóc thư sinh này. Ba cậu nghe xuôi tai, lập tức kêu bà ấy làm luôn ,mặc cho thằng bé phản đối. Vinh tức lắm, thầm chửi thư sinh cái con khỉ, nhìn ảo lả chết đi được. Lúc soi gương cậu còn tưởng đây là thằng nào, trông mặt ngu kinh.

-Đừng nhắc đến nỗi đau của huynh nữa.-Vinh nhăn nhó, mặt biểu cảm quá chùng.

-Muội thấy đẹp nha, rất hợp với huynh đấy.

-Hợp gì mà hợp. Một mình ba huynh là đủ rồi nhá, muội đừng ngay cho huynh nhờ.-Vinh trợn mắt, giơ tay là động tác stop.

-Mà dạo này muội bận gì à? Sao không có thấy đến tập nữa? Có biết huynh đợi bao hôm rồi không?

Nó ngẩn người, nhắc mới nhớ, từ hồi đại hội thể thao nó xin thầy cho nghỉ dài hạn, lại quên nói với Vinh. Giờ mới quay lại, khó trách ông anh này tức giận. Nhưng mà Vinh cũng cho nó leo cây một tuần mà, sao lại chỉ trách nó được. Nó bèn nói :

-Haizz, có kẻ nào đó hứa là sẽ dạy võ cho em. Kết quả là chuồn mất tiêu. Em đây đợi mãi, đợi đến dài cả cổ nên phải xin nghỉ đi phẫu thuật chỉnh hình đấy.

Vinh gãi gãi đầu :

-Huynh bận thi đấu ấy mà. Muội phải thông cảm chứ.

-Hứ.-Nó bĩu môi, quay mặt đi giả bộ đổi.-Thế mà còn lớn tiếng trách người ta.

-Thôi, huynh xin lỗi. Lát nữa huynh dạy bù cho,còn nữa muội uống gì, huynh mua.-Vinh nói.

-Coca.-Nó hí hửng, của chùa, ngu gì không lấy.

Thấy nó vui trở lại, Vinh vội kéo nó vào trong bắt đầu hướng dẫn. Trời đất ơi, sao mà khó dữ vậy. Nó la oai oái trong phòng tập. Ông Vinh này so với thầy còn yêu cầu cao hơn, chỉ cần nó tập chưa đúng một tí liền bắt làm lại năm lần. Định giết con nhà người ta sao? Nó giờ mới thấm một chân lý, muốn giỏi võ, so với giỏi sử (môn nó dốt nhất, hay quên nhất) còn khó hơn gấp vạn lần.

Nó bước ra ngoài với bộ dáng tả tơi rơi rụng, bộ võ phục trắng muốt giờ nhăn nhúm, ướt đẫm mồ hôi càng làm tăng tính thô thảm. Mặt nó thì phờ phạc còn Vinh thì nhăn mày. Ai biểu cậu muốn đi dạy con gái chứ. Cậu thấy Mạch Nha yêu như sên, mới có tí đã la như cháy nhà. Mà dạy con gái không hài lòng thì phải nhẫn nhịn, nếu để cậu dạy mấy thằng oắt con cũng như con bé, Vinh sẽ không nể tình cho chúng vài cú đấm coi như luyện tay luôn.Thật may là Mạch Nha là đệ tử đầu tiên của Vinh, chứ không thì câu lạc bộ này phải đóng cửa mất, ai bảo sư phụ là kẻ bạo lực, khó tính như vậy. Nhưng nó vẫn cảm thấy Vinh là ông thầy tốt nhất trong lịch sử, bởi lão rất nghiêm túc, rất có trách nhiệm nha.

Ai da, nó xoa xoa cái chân tội nghiệp của mình. Đau chết đi được ấy.

-Mạch Nha,lại đây.

Vinh từ đầu chạy tới trong tay cầm một túi đồ. Cậu đỡ con bé ngồi xuống sàn, nhắc chân con bé lên.

-Á, huynh làm gì thế?-Nó hét lên, không biết tại sao Vinh lại cầm chân mình, nó giãy dụa định rút chân về.

-Ngồi yên đi.-Vinh giữ chân nó lại, lấy một lọ dầu trong túi đồ của mình, đổ ra tay xoa bóp chân cho nó.-Lần sau nên khởi động kĩ trước khi tập thì mới thích nghi được với cường độ tập.Về nghỉ ngơi cho khỏe rồi mới được tới nghe chưa.

-Có Coca trong túi đó. Lấy ra uống đi.-Vinh vẫn không rời tay, chuyên chú xoa bóp giúp nó.

Nó cảm kích nhìn Vinh, càng lúc càng nhận ra lão tốt một cách dễ sợ.

-Huynh để muội tự làm là được rồi.

Vinh lườm nó :

-Uống nước đi, khỏi nói nhiều. Muốn nhanh hết đau chân thì để yên cho huynh làm. Được bản thiếu gia đây phục vụ là phúc ba đời nhà muội đó.

Nó trẻ môi nhưng cũng ngoan ngoãn ngồi yên để cho bạn Vinh xoa bóp đầu gối . Mặt nó nhìn rõ là hưởng thụ, được soái ca chăm sóc thấy mờ à.

47. Chương 47

-Quang.-Mạch Nha vẫy vẫy tay rồi chạy tới sà vào lòng Quang.

Nó cười tươi rói, hai tay nắm lấy cánh tay Quang kéo đi. Ô la la, hình như nó phát hiện ra Y Lan đang đi về phía mình. Dựa theo một số phim tình cảm đã xem,nó nảy ra một ý tưởng không tồi, đủ để chọc tức con mụ đáng ghét đó. Nó dựa vào người Quang làm nũng :

- Hôm nay em muốn đi xem phim, anh đi với em nha, đi đi nha.

Thấy Mạch Nha tự nhiên chủ động với mình, Quang rất bất ngờ. Cô nhóc này không phải da mặt rất mỏng, hay đỏ mặt xấu hổ sao?Nhìn biểu hiện ngờ nghệch của Quang, nó lại càng làm tới, miệng chu ra nũng nịu :

-Đi mà, người ta rất thích xem phim đó.

-Ừ...ừ...-Quang máy móc gật đầu đồng ý.

Nó hí hửng mở cờ trong bụng, người vẫn dựa sát vào Quang, nhìn Y Lan nở nụ cười đắc thắng. Y Lan đi qua,nhìn cái điệu bộ của nó mà thấy điên vô cùng. A, con nhỏ đó còn le lưỡi trên chọc ả nữa chứ, ranh con mất nết. Ắ nghiêng rằng, hận không thể lên cho nó mấy bạt tai cho bỏ ghét. Nghe tiếng cười khúc khích của Mạch Nha cũng như thấy thái độ tức giận của Y Lan, Quang hiểu được nó đang giở trò quỷ gì. Trẻ con quá, cậu lắc đầu cười, vươn tay nheo má nó :

-Dám lấy anh ra làm vật chơi đùa à?Em giỏi nhỉ?

-Em đâu có.-Nó vội chối, mắt giảo hoạt liếc tứ phương.

-Còn chối.-Quang cúi xuống, kéo mặt nó về sát mặt mình, ép đôi mắt nó phải nhìn thẳng vào mắt cậu, khoe miệng khê nhếch lên.

Nó đỏ mặt, cảm thấy nhiệt độ trong không khí như tăng vọt lên, cảm giác choáng váng bắt đầu vây lấy. Ôi trời ơi, ở cự li cực cực cực gần thế này, nó có thể nhìn rõ từng nét trên khuôn mặt Quang. Sống mũi cao thẳng, đôi mắt to sáng được ôm bởi hàng lông mày rậm, sắc nét, cánh môi mỏng đưa lên một đường cong hoàn hảo. Cha mẹ ơi, người đâu mà đẹp giai thế không biết. Chưa bao bao giờ nó nhìn Quang ở khoảng cách gần như thế. Quang nghiêng đầu, mắt nhắm lại, đưa miệng gần về phía nó. Hơ, hình như nó nghe thấy một tiếng nổ lớn,tim nó rung lên từng hồi mãnh liệt. Nó nhắm chặt mắt lại, hồi hộp chờ đợi, đó là nụ hôn đầu đời của nó đấy. Chỉ là...đợi mãi mà không thấy chuyển biến gì mới, nó mở hé hé mắt chỉ thấy một khuôn mặt đẹp trai đang nhìn mình tươi cười thích thú.Biết mình bị chơi xấu, Mạch Nha xấu hổ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống. Nó ngượng chín mặt, giận dữ đánh Quang một cái :

-Xấu xa, anh lại trêu em.

-Ha ha ha. -Quang bật cười khanh khách rồi cúi người hôn nhẹ lên má nó.

Một luồng nhiệt nóng tràn từ má nó ra khắp mặt, xúc cảm mềm mại làm nó đứng hình, có chút lưu luyến khi môi anh nhanh chóng rời đi.

-Đủ thỏa mãn chưa, nhóc con.

Không đợi nó phản ứng Quang liền dặt tay nó rời đi.

Tới rạp chiếu phim, Quang loay hoay không biết nên xem phim gì thì nó từ đâu chạy tới, trên tay là cặp vé phim ma. Nhìn thấy vé phim, Quang khẽ rùng mình :

-Em chắc chắn muốn xem thể loại này chứ? Rất đáng sợ nghen.

Nó gật đầu chắc nịch, không có biểu hiện gì là sợ hãi. Trình độ xem phim ma của nó đã đạt tới level siêu hạng, buổi tối có thể đóng cửa phòng, một mình coi hết vài bộ mà không kinh hãi gì sất.

-Anh biết không, ông anh già của em coi vậy mà nhát ma nha. Hôm bữa còn kinh tới nỗi sang phòng em ngủ nhờ đó. Buồn cười chết đi được ấy.-Nó hí hửng khoe.

-Anh...thật ra...cũng sợ ma lắm.-Quang ái ngại nhìn nó, lấp bắp nói.

What? Nó có nghe lầm không vậy? Nó không tin nhìn Quang hỏi lại :

-Really?

-Ừ...

Ặc, lại có một chuyện cười khó tin trong lịch sử loài người. Nó bối rối không biết làm gì, vé đã trót mua rồi mà không xem thực sự rất phí nha. Hơn nữa phim này hay lắm, đọc quảng cáo thôi mà đã thấy hấp dẫn rồi. Quang thấy nó khó xử bèn lên tiếng :

-Không sao, chúng ta có thể xem, anh cũng muốn rèn luyện lá gan mình.

-Thật sao?-Nó nhảy lên sung sướng.-Tốt quá rồi.

Ngồi trong phòng mà Quang không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Má ơi, hai con ma kia nhìn kinh hết hồn à, lắm đoạn đột nhiên chúng xuất hiện làm cậu suýt vỡ tim. Xung quanh thì thoảng lại nghe thấy tiếng hét khiến cậu giật mình. Cậu nhìn chăm chăm vào đồng hồ mong hai tiếng sớm trôi qua. Công nhận xem phim ma, quả thật rất kích thích nha, kích thích tới nỗi bà con đi xem sớm tí nữa là tè ra quần rồi.

Bước ra khỏi rạp, Quang thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như vừa trải qua một cơn nguy hiểm vậy, còn nó, vẫn đang thắc mắc, tại sao con ma kia ngu thế. Quang nắm lấy tay nó, nhỏ giọng :

-Lần sau xem phim khác nhé. Thể loại kinh dị này, anh không nuốt trôi.

Nó nhìn sắc mặt tái xanh của Quang liền đồng ý. Thật là khổ cho Quang, rõ ràng sợ ma mà vẫn ngồi cùng nó coi hết bộ phim, lại còn không hề có một tiếng kêu ca, phàn nàn.

-Em xin lỗi. Lần sau, anh đừng miễn cưỡng chiều em như thế.

-Không sao.-Quang nhẹ nhàng lắc đầu, dịu dàng vuốt mái tóc dài của nó.

Cậu khẽ nâng khuôn mặt cúi gằm của nó lên, biết rằng nó đang cảm thấy áy náy đối với mình. Nhưng cậu không trách nó, chỉ trách bản thân quá nhát gan thôi. Cậu cười hiền lành :

-Anh muốn người con gái mình yêu được vui vẻ, được tự do làm những gì mà cô ấy thích. Cho dù điều đó vượt khả năng của anh nhưng anh sẽ cố gắng giúp cô ấy. Cho dù điều ấy có làm anh không thoải mái nhưng chỉ cần cô ấy muốn, anh sẽ vui vẻ chấp nhận.

Nó cảm động phát khóc, ôm chầm lấy Quang. Hóa ra anh có thể vì nó mà sẵn sàng làm nhiều thứ như vậy. Trái tim nó như có một luồng ấm áp chạy đến, đôi bàn tay bé nhỏ siết chặt lấy hông Quang. Quang vòng tay ôm lấy nó, vỗ về thân hình nhỏ bé đang run rẩy trong ngực cậu :

-Ngoan đừng khóc nữa.

Nó sụt sịt, mặt vẫn vùi vào vòm ngực rộng lớn của Quang. Dường như nó ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhàng từ người anh. Nó nhắm mắt lại, mong thời gian dừng lại mãi mãi để có thể lưu giữ giây phút ngọt ngào này.

48. Chương 48

Hải vừa vào lớp đã bày ra bộ mặt nhún nhố. Cậu giơ bàn tay run run, bước đi lảo đảo như mang vật gì nặng lắm, bắt đầu kêu ca :

-Ui da, sao tự nhiên đau tay quá vậy ta.

Mạch Nha và Như Ý quay lại nhìn Hải, bốn con mắt rực sáng lên hệt như mấy chú cún nhìn thấy xương. Hải cố đưa tay về phía chúng nó cốt là để khoe cái đồng hồ mới mua. Mạch Nha túm lấy tay Hải, mắt dí sát vào cái đồng hồ, nắc lên một cái, suýt xoa nói :

-Đẹp quá. Mua ở đâu thế? Cho tao đi.

-Ấy.-Hải rút tay về, vuốt ve cái đồng hồ bảo bối.-Người có con mắt thẩm mĩ tuyệt vời và style phong cách như anh thì mới phù hợp đeo nó. Chứ như cô á ...-Hải bịu môi, lắc đầu nói.-đeo vào chỉ tội làm mất đi vẻ đẹp sang chảnh vốn có của nó thôi.

-Muốn chết hả?-Nó giơ nắm đấm lên cảnh cáo.

Hải vội giơ hai tay lên chắn :

-Em xin. Thực ra đây là đồng hồ cặp. Tui một cái, một cái định cho Uyên để lấy lòng nàng. Bà có yêu tui đâu mà đòi tui cho.

Như Ý vỗ vai Hải, cười khen tặng:

-Chú đầu tư đấy.

.....

Uyên vừa cất điện thoại vào trong túi, tay mân mê chiếc túi xách hàng hiệu. Mấy đứa con gái xung quanh xúm vào, vừa hâm mộ lại vừa ghen tị. Một người hỏi :

-Cái này là của anh thiếu gia XXX tặng hả? Mày sướng ghê luôn ấy.

Uyên mỉm cười, gật đầu nhẹ, kiêu hãnh nhìn chúng bạn.

-Thế còn Hải thì sao? Tao thấy mày cũng tha thứ cho cậu ta rồi mà. Sao còn chấp nhận làm bạn gái anh thiếu gia này?

-Hải á?-Uyên nhếch mép cười khinh thường.-Mày nghĩ xem, tao bây giờ có một tên công tử nhà giàu theo đuổi, cưng chiều tao như bà hoàng, có đứa ngu mới không quan hệ với hắn. Còn Hải, bộ đáng so với tên kia đẹp hơn nhiều nhưng lại quá trẻ con, không sộp, không chiều tao như anh ấy. Tao bây giờ hai tay hai thuyền được lợi từ hai bên không phải tốt hơn sao?

Lũ con gái cũng gật đầu đồng ý. Không ai để ý rằng ngoài cửa có một người con trai đứng đó, lặng lẽ lắng nghe câu chuyện từ đầu đến giờ. Sắc mặt Hải trắng bệch, cậu dường như không tin vào những gì mình nghe thấy. Người kia có phải là Uyên mà cậu biết không? Cậu bóp chặt hộp quà trong tay, tức giận cực điểm. Hải vùng bước đi, không muốn ở nơi này thêm một phút nào nữa. Cậu rất sợ nếu ở lâu hơn, có lẽ cậu sẽ còn nghe thấy nhiều điều kinh khủng hơn nữa.

.....

Mạch Nha như thường lệ ra sân sau đợi Quang. Lúc này Quang vẫn đang ở trên sân thi đấu. Nó tìm một chỗ trống ngồi xuống. Lát sau Trung từ đâu bước tới, chỉ vào ghế bên cạnh nó :

-Anh ngồi đây được không?

Nó ngẩng đầu nhìn Trung, ngây ngốc một lúc rồi cũng gật đầu. Trung không khách khí ngồi xuống. Mạch Nha cảm thấy có gì đó không tự nhiên nhưng cũng không dám nói gì. Thi thoảng nó lại liếc mắt nhìn Trung. Anh vẫn chăm chú quan sát trận đấu, từ đầu đến giờ cũng không lên tiếng.

-Em muốn nói gì với anh sao?-Trung đột nhiên hỏi làm nó có chút giật mình. Cho dù hỏi nó nhưng ánh mắt anh vẫn như cũ hướng về sân bóng, không có quay sang nhìn nó.

-Em...-Nó hơi ngập ngừng rồi cũng nói.-Em có thể biết hôm đó anh với Y Lan nói chuyện gì không?

Trung quay đầu lại đối mặt với nó :

-Em nghĩ xem bọn anh nói gì?

Nó lắc đầu:

-Em không biết.

-Y Lan thích Quang, anh lại thích em. Bọn anh lúc đó đang bàn kế hoạch chia rẽ hai người. Anh nói thế em có tin không?-Trung nói, gương mặt không có chút biểu cảm gì, như là đang kể một sự việc rất bình thường.

Nó cắn môi, không biết đáp sao. Chuyện này cũng có khả năng lắm chứ. Nó bối rối nhìn Trung, bàn tay nắm chặt lấy gấu váy.

-Sao em không trả lời?Em tin anh sẽ làm thế phải không?

Nó khe khẽ gật đầu.Dù bản thân nó không muốn tin nhưng nó không tìm được lý do nào phản bác.

Trung cười thê lương :

-Hóa ra trong mắt em anh lại là kẻ xấu xa như vậy.

Trung vuốt tóc nó, ánh mắt lộ rõ vẻ buồn bã.Cậu chậm rãi nói :

-Y Lan muốn nhờ anh giúp cô ta theo đuổi Quang bởi anh là bạn thân cậu ấy. Nhưng...anh đã từ chối.

Nghe Trung nói xong, nó thấy nhẹ nhõm hẳn. Nhưng về thất vọng của Trung khi nó nghĩ sai về anh lại khiến Mạch Nha cảm thấy có lỗi vô cùng. Lẽ ra nó nên tin tưởng Trung mới phải. Nó kéo tay Trung lí nhí nói :

-Em xin lỗi.

Trung cười nhạt :

-Em không có lỗi gì cả.Cũng tại anh không biết làm thế nào để người khác tin tưởng mình.

Nói rồi cậu rời khỏi chỗ, ra về. Cậu biết Mạch Nha bây giờ đối với cậu áy náy vô cùng. Nhưng cậu cố ý làm thế, diễn sâu một chút là có thể lừa cô bé. Trung mở điện thoại xem những tấm hình hôm trước chụp được, khóe miệng dâng lên nụ cười tà. Trò vui còn ở phía trước, cậu phải chuẩn chu sắp xếp mới được.

.....

-Sao ông lại gọi tôi ra đây.-Như Ý đi tới ngồi xuống cạnh Hải.

Đây là một quán rượu nhỏ,trông cũng khá sạch sẽ,tuy nhiên ở lứa tuổi học sinh, nơi này không phải nơi nên đến. Như Ý thấy Hải nằm gục trên bàn, mặt đỏ bừng, hai mắt nhắm chặt lại, miệng lèm bèm gì đó, có vẻ đã say.

Nghe thấy tiếng Như Ý ,Hải hé mắt, cầm chén rượu lên đưa cho nhỏ :

-Này uống đi, uống với tôi một ly đi.

Hơi men tỏa ra làm Như Ý nhúu mày, nó giật ly rượu trong tay thẳng bé để xuống dưới bàn :

-Ông sao thế? Có chuyện gì mà đi uống rượu thế này? Uống nhiều không tốt đâu.

-Tôi...tôi buồn lắm. Tôi là một thằng ngốc, không đúng mà phải là một thằng đần bị người ta đùa bỡn mà cứ ngây ngô không biết gì.Ha ha ha. Bà có thấy tức cười không? Tôi...-Hải khóc,những giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên gò má .

Cậu lần đầu tiên khóc vì một người con gái, vì bị lừa gạt tình cảm.Hải đặt tay lên ngực mình :

-Tim tôi đau lắm.Tại sao tôi lại có thể thích một người con gái xấu xa như thế?Tôi...tôi đã rất cố gắng để làm cô ấy vui. Vậy mà tại sao cô ấy lại làm vậy với tôi?

Như Ý ôm lấy bạn mình, con bé nhớ nó khi xưa, lúc chia tay với Minh nó cũng đã khóc rất thương tâm.Như Ý thấy đồng cảm với Hải.Cho Hải mượn bờ vai, an ủi cậu là việc mà Như Ý cần làm lúc này.

Rượu đã uống,kể lể khóc lóc cũng đã xong, Như Ý đỡ Hải về. Cũng may là bố mẹ Hải là bác sĩ,hôm nay đi trực nên không có ở nhà. Chứ nếu nhìn thấy thằng con thân yêu lụy tình mà rượu chè be bét thế này, hai vị phụ huynh sẽ không ngại mà cho con ăn đập. Đỡ Hải lên giường, Như Ý giúp Hải tháo giày , cởi cà vạt rồi lấy khăn mặt ướt lau qua mặt cho thằng bé. Nhìn Hải ngủ say, gương mặt đẹp trai an tĩnh thở đều, Như Ý nở nụ cười thoải mái.Ngủ một giấc rồi sẽ thấy tốt hơn.

49. Chương 49

Vinh ném chiếc khăn lông trắng trùm lên đầu Mạch Nha, con bé giật mình nhanh chóng kéo chiếc khăn xuống, nhìn thủ phạm bằng con mắt nhiều lòng trắng. Vinh nhàn nhã ngồi xuống sàn, tu một hớp nước rồi nói :

-Nghỉ đi, hôm nay tập thể thôi.

Nghe thấy vậy nó không khỏi cảm thấy vui sướng, ông thầy khó tính này hôm nay cho nó nghỉ tập sớm nha. Chắc lão có chuyện vui nên mới dễ tính như vậy.Nó hơn hớn đi lấy đồ chuẩn bị về.

-Tối rảnh không, đi ăn kem với huynh, huynh bao.-Vinh đột ngột đưa ra lời mời làm nó có phần ngạc nhiên.Không phải lão huynh này cho nó nghỉ sớm là để mời nó đi chơi chứ?

Nhưng mà thật lòng phải nói lời xin lỗi với Vinh, nó đã hẹn đi xem phim với Quang rồi. Nó ra về tiếc rẻ nhìn Vinh :

-Muội có hẹn rồi.Lần sau sẽ đi với huynh nha.

Vinh không vui nhìn nó. Hẹn gì mà hẹn, bản thiếu gia tốt bụng mời đi lại còn từ chối. Thật là có phúc không biết hưởng.Lần sau cái con khỉ, cậu đây đấy cóc thềm mời nữa, cậu đây tự đi một mình. Càng tốt, bớt một miệng ăn, đỡ tốn kém.

.....

-Nha,có phim này hay lắm nè, chuyển thể từ tiểu thuyết của Cố Mạn đó.-Quang cầm vé phim giờ ra trước mặt nó.

Một con nghiền tiểu thuyết như nó lập tức bị thu hút. Oa,“ Bên nhau trọn đời” , truyện này rất hay nha, chắc phim cũng hay không kém. Mạch Nha hơi bị thích Thâm ca đấy. Nó gật đầu với Quang, rất ưng ý với lựa chọn của anh.

Vinh đứng ở chỗ bán vé, vẫn đang lưỡng lự không biết nên xem phim gì thì nghe thấy cái giọng con vẹt của nó. Quay sang thấy nó đang cùng một tên con trai cười nói vui vẻ, Vinh thấy máu nóng bắt đầu dồn lên não. Cái con nhỏ hư đồn đại trai này, dám bỏ cậu đi xem phim với trai nha. Đại thiếu gia cậu đây vừa đẹp trai, giỏi võ, ga lăng, tốt bụng...thế mà lại bị con nhóc đó từ chối đi theo tên kia. Tên kia tuy bộ dáng cũng khá nhưng làm sao đẹp bằng cậu , sao tốt bằng cậu được,... Con nhỏ này đúng là ngu như heo, đầu heo chính hiệu. Càng nghĩ lại càng điên mà.Vinh tức quá cong đít bỏ về luôn, hết hứng đi chơi,không thèm ở đây xem phim nữa.

Sau khi xem phim xong, Quang kéo nó đi ăn KFC rồi vào công viên chơi. Ngồi trên tàu lượn gió tốc mạnh làm tóc nó bay toát loạn, nó hét lên kinh dị, sợ hãi tột độ. Má ơi,không may rơi từ đây xuống, eo ôi nó không dám tưởng tượng nữa. Khác với nó ,Quang lại rất hưng phấn. Cậu cực kì hứng thú khi chơi những trò chơi cảm giác mạnh. Lúc bước xuống, nó lao đảo suýt ngã. Mạch Nha thề không bao giờ chơi cái trò kinh khủng này nữa, nó còn muốn sống lâu hơn. Ngồi trên đó cảm giác muốn rút tim luôn. Ôi một trận ,nó không còn hơi sức mà đi chơi nữa, bèn kêu Quang đỡ đi về nhà.

Quang dìu nó đi, áy náy nói:

-Anh xin lỗi, anh không biết em lại sợ như vậy.

Mạch Nha xoa tay, nó không trách Quang, ai mà biết tàu lượn đáng sợ thế. Hơn nữa kẻ khởi xướng đòi chơi là nó mà.

Về đến nhà, người nó mệt rũ rời, tắm xong liền lăn lên giường, gõ cửa ông thần ngủ. Thiên nhìn đồng hồ, mới có 9 giờ, ngủ quái gì sớm vậy, không học bài à. Không được, con em cậu sao lại hư hỏng như vậy? Yêu đương vào một cái là bỏ bê bài vở, cậu nhất định phải chấn chỉnh ngay. Nghĩ là làm, Thiên xốc chân dưng nó dậy :

-Nha, dậy mau, không được ngủ.

Nó bực mình, đẩy cái người đáng ghét kia ra, túm lấy cái gối che mặt lại. Thiên giằng cái gối ra quát :

-Tao đếm từ một đến năm mà mày không tỉnh tao đá cho mày lăn ra đường nghe chưa.1...2...3...4...

Nó bật dậy, mệt mỏi nhìn Thiên :

- Đại ca, anh làm ơn làm phúc cho em ngủ một tí, em mệt lắm.

-Kệ mày, ngủ sớm cho thành con heo à? Dậy học bài đi, không được lười.

-Mai em được nghỉ, mai em học. Giờ em rất mệt, cả người cứ nhũn ra đây này.

Đi chơi với người yêu? Về nhà mệt đến rụng rời? Trông mắt Thiên đảo gần chục cái, chẳng có nhẽ hai đứa nó...Thiên nắm tay thành quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nói :

-Mày mau khai ra, tối nay hai đứa chúng mày làm gì? Đi những đâu? Mày dám nói sai, tao bóp cổ mày chết.

What ? Anh hai nó bị điên à? Có phải rảnh quá nên bệnh luôn không? Ngủ không cho người ta ngủ lại còn giận dữ bắt người ta kể chuyện riêng tư cho nghe. Nó đi chơi với Quang là chuyện của riêng nó, ông điều tra làm chi? Cũng như lão ấy đi chơi với gấu cũng đâu có kể cho nó nghe. Nó hậm hực nói :

-Em làm gì là chuyện của em, mắc mớ gì đến anh?

Nghe cái giọng điệu của nó, Thiên lại càng tức hơn. Chắc chắn hai đứa nó đã làm chuyện không đúng đắn nên mới không dám kể cho lão nghe. Đã vậy cậu nhất định phải tra ra bằng được, nếu thằng đó dám làm gì con bé, cậu sẽ thiên hấn luôn.

-Mày ngoan ngoãn khai hay phải để anh dùng biện pháp mạnh.-Thiên gằn giọng đe dọa.

Nó cau mày, dù không tình nguyện cũng kể cho lão nghe hết mọi việc từ A đến Z không thiếu một chi tiết. Nghe xong, Thiên trừng mắt hỏi lại :

-Mày có nói thật không đấy? Có thêm mắm, muối , mì chính gì không?

Nó gơ ba ngón tay lên :

-Em thề em nói thật. Giờ anh tin chưa.

Thiên gạt đầu hài lòng, nhưng cũng dặn dò nó phải biết giữ mình, phải đi sớm về sớm mỗi lần đi chơi. Nó chơi sai gạt đến mỗi cổ, thậm chí ông anh già lo xa quá. Chúng nó yêu đương trong sáng lắm, Quang lại rất đứng đắn, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Đuối được ông anh nhiều chuyện về phòng, nó tỉnh ngủ hẳn. Nó thậm chí rửa tên Thiên ác ôn , phá hủy giấc ngủ ngàn vàng của nó.

50. Chương 50

Hai tháng sau

Hôm nay là thi học kì, nó đứng ngoài phòng thi đợi hai đứa bạn thân. Hải và Như Ý nhanh chóng xuất hiện, chúng đi cùng nhau, nắm tay nhau...Ồ ồ ô...tại nơi giao nhau của hai bàn tay, chia làm hai ngã mà đi lên sẽ nhìn thấy vật thể sáng loáng... ‘đồng hồ đôi’. Chối ôi đồng hồ đôi đấy. Nó dụi mắt, không có lầm thì

tên tay đồng chí Như Ý chính là cái đồng hồ yêu quý mà tên Hải keo kiệt định tặng cho Uyên. Chuyện Hải với Uyên nó cũng biết rồi nhưng vấn đề là tại sao cái đồng hồ kia lại ở trong tay Như Ý? Kì quái, rất kì quái nha. Hình như có một mùi gian tình không hề nhẹ xuất hiện ở đây.

Mạch Nha tiến lên thăm hỏi, bộ dáng như bà mẹ bắt được con đang lén vụng trộm yêu đương :

-Hai anh chị dạo này rất thân nhá, bỏ quên tôi rồi đấy.-Nói rồi nó giơ một ngón tay chỉ về phía hai bàn tay đang nắm chặt, liếc mắt nhìn hai khổ chủ.- Giải thích cho tôi việc này. Yêu cầu khai báo thành thật, thẳng thắn được khoan hồng, gian dối sẽ bị trừng trị.

Hải và Như Ý ngượng ngùng nhìn nó không biết bắt đầu từ đâu. Từ sau khi biết được sự thật về Uyên, Hải lập tức cùng cô ta cắt đứt quan hệ. Cậu và Như Ý là hai kẻ đồng cảnh ngộ nên rất hợp nhau hơn nữa Mạch Nha thường xuyên bỏ bạn theo giai, hai đứa nó đành quay ra chơi với nhau. Lâu dần hai đứa phát hiện ra mình có cảm giác với đối phương và...làm sao thì như nó thấy đấy.

Nghe Hải nói xong, nó gật gù ra vẻ hiểu. Thôi thì hai cháu đã tiến tới bước này, người làm bạn như nó không thể có ý kiến khác, đành chấp nhận cho chúng nó yêu nhau. Mạch Nha nghĩ ngợi, trước kia nó cũng thấy bọn này có duyên với nhau lắm ai dè chúng nó lại về với nhau thật, biết thế nó giúp bọn này thành đôi trước có phải hơn không, tránh cho chúng nó một lần thất tình.

- Tao thấy trước kia mình thật ngu, cở gần hang ngon thế mà không gặm lại mất công đi tìm rẽ cây.-Hải nói.

Mặt Như Ý chuyển tông hồng, con bé trừng mắt nhìn Hải. Thằng bé coi như không thấy, cứ tự nhiên khoe răng với thiên hạ.

Ba ngày thi cũng nhanh chóng trôi qua, Mạch Nha tìm Hải và Như Ý hỏi tình hình. Hải cười toét miệng còn Như Ý thì ảo não. Chúng nó đi cùng nhau như một bức tranh biếm họa đẹp mắt.

-Có làm được bài không ?-Dù lên tiếng nhưng nhìn biểu cảm của hai đứa kia nó cũng đoán được đáp án.

-Không.-Hải đáp nhanh, gọn, lẹ.

Nó thấy thái độ dửng dưng của Hải mà suýt choáng, không làm được bài mà cười tươi quá vậy cha. Hay là thất vọng quá nên thần kinh tê liệt rồi?

-Thế sao mà tươi thế?

-Vì Như Ý cũng không làm được bài giống tôi. Mà hai đứa tôi cũng chỉ làm được hai câu đầu thôi, vui quá, không ngờ chúng tôi lại giống nhau như vậy. Đây liệu có phải là tâm linh tương thông không?

Mạch Nha lúc này có một khao khát đó là được xem bên trong não Hải rốt cuộc có mấy cân bã đậu. Chắc phải nhiều lắm thì mới có thể chèn ép dây thần kinh của Hải khiến cậu không bình thường như thế. Rõ ràng là bố mẹ cậu ta rất thông minh (bác sĩ mà) sao lại đẻ ra thằng con ngu như vậy chứ. Ai da, thật bất hạnh, IQ nhà Hải đúng là bị thất truyền rồi.

.....

Dạo này Vinh rất là quan tâm đến nó nha, dạy cũng nhiệt tình hơn, còn hay mời nó đi chơi nữa chứ. Nó rất là vui nha, đây chắc chắn là do nó ăn ở có đức mới được . Nhưng mà nhiều lúc thấy Vinh cứ kì kì, cứ nhìn chăm chăm nó, muốn nói gì rồi lại thôi. Nó thực sự rất nghi ngờ, phải chăng...phải chăng Vinh làm điều gì có lỗi với nó nên mới đối xử thật tốt để coi như bù đắp? Chắc chắn là thế rồi, chứ mấy lão con trai hông có tốt như bề ngoài của mình đâu.

Vừa mới bước ra khỏi câu lạc bộ võ thuật nó không may hăng chân ngã một cú đẹp mắt trên vỉa hè. Vinh ân cần đỡ nó dậy, quan tâm hỏi han nó. Nó cười xòa :

-Muội không sao cả?

Vinh cẩn thận xem chân cho nó, một màn này rơi vào mắt Quang. Cái gì ,dám cầm chân bạn gái cậu? Sao, Mạch Nha dám cười lại với tên kia? Quang hùng hổ đến chỗ bọn nó không vui nhìn họ huynh huynh muội muội.

-A, anh đến rồi à?-Nó ngẩng mặt lên nhìn Quang, phát hiện ra một sự thật là mặt Quang đen như cái đít nồi. Chắc trời nắng gắt quá nên mới hun anh thành bao công. Thôi được rồi về nhà nó sẽ tìm kem dưỡng da cho Quang.

Quang nhìn thấy tay Vinh vẫn ở trên chân Mạch Nha, cảm xúc dâng trào, có một sự điên không hề nhẹ ở đây. Cậu không khách khí mà lên tiếng:

-Anh có thể bỏ tay ra rồi đấy.

Vinh lườm Quang nhưng cũng chậm rãi bỏ tay ra, âm thầm quan sát đối phương. Cậu nhận ra, đây chính là cái tên hay hẹn với Mạch Nha, hại cậu bị từ chối đi chơi mấy lần nha. Nhìn cái mặt đã thấy ghét rồi nha.

Quang đỡ Mạch Nha đứng dậy rồi đưa con bé đi, cậu không thích nó ở gần cái tên kì nhông kia.

-Quang, đi chậm chút. Anh có chuyện gì à?-Nó quan tâm hỏi, bởi ai đó sắc mặt như cả thế giới thiếu nợ mình.

-Em lại còn dám hỏi. Ai cho em gần gũi với tên kì nhông kia hả? Ai cho hấn cầm chân em rồi hai người cười nói với nhau hả?-Quang tức giận gắt lên.

-Huynh ấy tên Vinh chứ không phải kì nhông.-Nó gơ tay có ý kiến.

-Anh thích gọi thế đó.

-Anh...sao tự nhiên lại gắt gỏng như vậy? Em bị ngã nên Vinh huynh tới xem có bị thương không thôi mà.

Quang hừ một tiếng. Cái gì mà xem có bị thương không? Có mà lợi dụng để sờ mó thì đúng hơn.

-Lần sau em tốt nhất là đừng có thân thiết với tên kì nhông ấy nữa. Anh không thích tẹo nào cả.

Nó phì cười, đây là ghen sao. Oa, bá đạo quá, nhìn cái mặt tức giận kia, men quá đi ờ. Nó đưa tay ôm lấy mặt Quang:

-Anh không phải lo, em và Vinh huynh rất trong sáng, huynh ấy là thầy dạy của em. Thầy quan tâm trò là chuyện đương nhiên mà. Em nói thật đấy. Còn nữa, về mặt anh lúc ăn giấm chua thực sự rất đẹp trai, rất đáng yêu.

Khóe miệng Quang cong lên thành một nụ cười, cậu cúi sát xuống mặt Mạch Nha:

-Đáng yêu lắm hả? Vậy hôn một cái đi.

Nhìn cái vẻ không đứng đắn kia nó muốn đánh quá...nhưng mà trai đẹp dâng tận miệng nha, không hôn thật là có lỗi với thiên hạ quá. Nó hạ cánh môi an toàn ở trên má Quang rồi xấu hổ chạy chối triết. Quang gơ tay tóm được nó, ôm lấy vai nó rồi mới chậm rãi bước đi. Nó ôm lấy hông Quang, coi anh là cái lò sưởi miễn phí, không xài thiệt uống.

51. Chương 51

Từ hôm đó trở đi, Quang lúc nào cũng giở cái bản mặt trướng thối ra nhìn nó, nhất là lúc nó đi tập võ. Chỉ cần bước ra khỏi câu lạc bộ võ thuật thôi là lão lập tức chạy ra kéo nó vào lòng để khẳng định chủ quyền và liên tục tra hỏi xem nó làm gì trong đó. Trời đất ơi, vào đó thì chỉ có tập võ thôi chứ còn làm gì nữa hả cha, sao đa nghi quá vậy? Dù nó có giải thích tới một nghìn tám trăm lần thì lão vẫn cứ nghi ngờ. Chỉ cần nghĩ tới tên kì nhông kia lợi dụng lúc hướng dẫn Mạch Nha mà động tay động chân là Quang lại thấy điên. Mà lúc này, không biết con nhà nào ăn no rửng mỡ, nhiều tiền, nhiều sức gửi cho Quang những bức ảnh về nó và Vinh. Phải công nhận là thằng chụp ảnh rất có tâm với nghề, canh những góc chụp rất đẹp, nhìn vào là thấy hai nhân vật chính thân đến thế nào. Những tấm ảnh kia có tác dụng vô cùng to lớn, gây ra một cơn chấn động tinh thần cho Quang, dẫn đến việc xích mích giữa hai người. Và kết quả là chiến tranh lạnh xảy ra.

Vài ngày sau, cuộc chiến vẫn chưa đến hồi kết mà kẻ được lợi lúc này là Y Lan. Phải nói là hôm nào ả cũng vác bộ mặt dày nhiều lớp phấn lẻo đẻo bám theo Quang. Như Ý và Hải nhìn thấy chỉ hận không thể lên đập mấy cái dép vào mặt ả cho tróc phấn ra, hạ bớt độ dày của cái bản mặt xấu xí đó.

Hôm nay là sinh nhật Vinh, cậu hẹn Mạch Nha đi chơi với mình. Đang bực bội lại có người rủ đi chơi nó ngay lập tức nhận lời. Chúng nó cùng nhau đi lượn lờ khắp thành phố để chén. Sau khi ăn đến suýt bực dạ dày hai đứa nó mới chịu bái bai mấy cái quán ra về. Một màn đặc sắc kia đã lọt vào mắt Trung, cậu nhếch miệng cười chụp lại vài tấm ảnh rồi gửi cho Quang kèm theo địa chỉ.

Mạch Nha và Vinh ngồi trên ghế đá chờ thức ăn tiêu hết chứ bây giờ no quá, không vác nổi cái bụng như bà chữa về nhà được. Vinh len lén nhìn Mạch Nha, gãi gãi đầu, ngượng ngùng lên tiếng :

-Mạch Nha này, anh có chuyện muốn nói với em.

-Dạ?-Nó quay sang tò mò nhìn Vinh.

-Anh...thực sự rất thích em. Không biết anh có thể làm bạn trai em được không?

Nó quá choáng váng.What? Chuyện gì đang xảy ra vậy?Nó ngơ ngẩn nhìn Vinh, cái này thực sự quá bất ngờ nha, nào nó vẫn còn chưa biết xử lý ra sao thì Vinh đã cầm lấy tay nó, rất chân thành mà nói :

-Cho anh một cơ hội được không?

Ánh mắt chân thành kia làm nó trở nên trì độn, không biết đáp sao. Trong đầu nó bỗng hiện lên khuôn mặt của Quang, ánh mắt dịu dàng và nụ cười rực rỡ như ánh ban mai của anh đã làm rung động nó. Nó muốn nói lời xin lỗi với Vinh bởi tìm nó chỉ chứa duy nhất một bóng hình là Quang. Tuy nhiên chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói lạnh lẽo vang lên làm nó giật mình.

-Hai người hạnh phúc quá nhỉ? Mạch Nha, em không nói gì nghĩa là sẽ đồng ý với hắn, phải không hả?

Nó nhìn cặp mắt tức giận đỏ ngầu của Quang mà run sợ, vội giật tay Vinh ra hướng tới Quang giải thích :

-Em không có.Anh đừng nghĩ lung tung.

-Hừ, cho đến giờ mà em vẫn còn chối được hả?Em là bạn gái anh mà lại lén lút sau lưng anh đùa giỡn với những thằng con trai khác. Đến khi hắn tỏ tình, em cũng không có từ chối. Em bảo anh phải nghĩ như thế nào mới đúng?

Quang giận dữ nhìn Vinh, cậu lập tức xông tới túm lấy cổ áo Vinh, cho Vinh một đấm. Nhưng một cao thủ taekwondo như Vinh đâu có dễ ăn đòn như vậy, Vinh nghiêng đầu tránh, bẻ tay Quang rồi đẩy ra , xoay người, đá vào bụng Quang, động tác rất nhanh khiến Quang không kịp phản ứng. Quang ôm bụng, đau đớn càng làm cho cơn giận của Quang sục sôi, cậu liều mạng lao vào đánh. Mạch Nha không muốn nhìn thấy hai người họ đánh nhau bèn xông vào can :

-Hai người thôi đi, đừng đánh nữa.

Mặc cho nó có nói thế nào, Quang với Vinh cũng không chịu ngừng, còn đẩy nó ra cho đỡ vướng.Trung không biết từ đâu xuất hiện cũng lao tới kéo hai con sư tử ra khỏi vòng chiến. Trung giữ lấy Quang bảo với Mạch Nha :

-Em mau kéo tên kia lại rồi dẫn hắn đi. Nếu không hai người họ sẽ còn đánh tiếp đấy. Anh sẽ giúp em nói chuyện với Quang sau.

Nó gật đầu ôm lấy Vinh kéo đi, tuy nhiên ánh mắt vẫn quyến luyến nhìn Quang. Quang kích động muốn thoát khỏi tay Trung, miệng vẫn không ngừng gào lên :

-Trung , buông ra mau, tớ không thể để tên khốn kia đi cùng với Mạch Nha được.

Trung đẩy Quang xuống đất, tát một cái thật đau vào má Quang. Năm vết ngón tay hồng hồng in trên má làm Quang chết lặng. Trung túm lấy hai vai Quang :

-Cậu tỉnh lại đi xem nào.Cậu đã nhìn thấy chưa, Mạch Nha là chọn đi theo hắn chứ không phải cậu. Cậu là một thằng đàn, sao lại phải vì một đứa con gái như thế mà hại bản thân mình ra nông nỗi này.

-Không...không phải vậy...Cô ấy nhất định không bỏ tớ đâu.-Quang lắc đầu nói, về mặt cậu chờ dẫn nhìn bóng dáng nó xa dần.

Dù cố gắng phủ nhận, cố gắng không tin nhưng cậu lại cảm thấy đau đớn và bất lực. Ngay cả khả năng cạnh tranh với đối thủ cậu cũng không bằng, cậu đã không giữ được bước chân của cô ấy. Quang ôm lấy đầu mình, ngồi thu lu vào một góc. Dáng vẻ của Quang lúc này giống như một chú cún bị bỏ rơi bên lề đường, thật cô đơn và đáng thương.

-Cậu nên chấp nhận sự thật đi. Mạch Nha không còn yêu cậu nữa rồi.-Trung đặt tay lên vai Quang, vỗ vỗ vài cái coi như an ủi.

Nhưng câu nói của Trung chỉ làm cho cõi lòng Quang thêm tan nát mà thôi. Trung đứng dậy khẽ nhếch môi cười, kế hoạch coi như đã xong. Cậu không ngờ nó lại tiến triển nhanh như vậy. Cũng phải cảm ơn Vinh, không chọn bữa nào tỏ tình mà lại chọn đúng lúc này. Có lẽ ông trời đang ủng hộ cậu. Trung thầm nhủ, hạnh phúc của cậu sẽ không có ai cướp được, và bây giờ cậu sẽ chính thức đoạt lấy, tuyệt đối không để kẻ thứ ba chen chân. Một lần đã là quá đủ rồi. Cậu thừa nhận cậu ích kỉ nhưng vì tình yêu của mình cậu cũng không ngại phá vỡ tình yêu của người khác.

52. Chương 52

Quang ngồi tựa vào tường, mái tóc rối bù, vài sợi tóc bết dính lại trên trán do mồ hôi. Cậu nhắm mắt lại, môi mỏng khẽ mím, về mặt đau khổ lúc này của cậu khiến người ta sinh ra lòng đồng cảm. Trung ngồi xuống cạnh Quang, uống một hộp bia lạnh rồi mở miệng khuyên nhủ :

-Cậu cũng đừng quá đau lòng, bọn con gái thời nay là như vậy đấy. Với lại bộ dáng cậu cũng không tệ, xem chừng sau này sẽ tìm được người tốt hơn, xứng đáng hơn Mạch Nha.

Quang cúi mặt khẽ lắc đầu :

-Không. Tớ sẽ không yêu ai ngoài cô ấy cả.

Câu trả lời của Quang đối với Trung như một tiếng sét nổ mạnh. Cậu nắm chặt tay, khớp xương trắng bệch, khuôn mặt tuần tú vụn vụn vì tức giận. Trung ném lon bia xuống đất gào lên như kẻ điên :

-Cậu là đồ ngu. Sao cứ cố chấp thế hả? Mạch Nha không xinh, không nổi bật, lại nhẫn tâm bỏ cậu như vậy mà cậu vẫn không chịu buông tay là sao?

Quang từ từ ngẩng mặt lên, nâng tầm mắt nhìn về phía trước, ánh mắt mông lung. Cậu chậm rãi nói, từng câu từng chữ như lời khẳng định chắc nịch :

-Cho dù cô ấy có thể nào đi nữa tớ vẫn yêu cô ấy.-Quang lặng mình, hồi tưởng về quá khứ.-Tớ vẫn nhớ lần đầu tiên gặp Mạch Nha ở trường, cô ấy đơn thuần và ngây ngô như một đứa trẻ. Tất cả biểu hiện cảm xúc đều được cô ấy biểu hiện ở ngoài mặt, không hề có lấy một nét giả dối. Có lẽ điều ấy đã thu hút tớ. Càng tiếp xúc tớ càng phát hiện Mạch Nha rất đáng yêu, rất hay dỗ dành ngược nũng nịu. Có lần tớ đánh nhau với bọn du côn, là cô ấy đưa tớ tới bệnh viện, còn nói sau này sẽ bảo vệ tớ.

Quang lắc đầu cười nhưng trong lòng lại dâng lên một cổ chua xót, những kí ức đẹp cứ dội về, không ngừng bóp chặt lấy trái tim cậu. Đúng vậy, hình bóng Mạch Nha đã khắc sâu vào lòng Quang, giờ bảo cậu từ bỏ cô ấy, cậu không có cách nào làm được.

-Mạch Nha luôn đem lại cho tớ cảm giác nhẹ nhàng và vui vẻ. Cái bộ dáng ngây ngô của cô ấy khiến người ta yêu thích không thôi. Yêu thích một người là cả một quá trình, tớ không biết rõ là lúc nào mình đã động lòng với cô ấy. Cho đến khi nhận được lời tỏ tình của Mạch Nha, tớ cảm thấy vô cùng vui sướng, không do dự mà lập tức nhận lời.-Quang nói tiếp, trong đầu cậu lúc này chỉ toàn là hình ảnh của Mạch Nha, lúc nó cười, lúc nó đỏ mặt đánh vào lưng cậu, lúc nó nhảy nhót loay choi đòi ăn bánh nướng...

-Đủ rồi. Cậu đừng nói nữa.-Trung lên tiếng ngắt lời Quang, cậu không muốn nghe, rất không muốn nghe chuyện của hai người họ.-Bây giờ cậu mất đi cô ấy rồi, cảm giác thế nào? Cậu có hận cô ấy không?

-Còn thế nào được nữa. Cậu cứ thử nhìn người yêu của mình ở bên cạnh một thằng khác xem, cậu sẽ hiểu.

Trung cắn môi, cậu không phải là chưa thử mà điều đó vốn diễn ra ngay trước mắt cậu. Nhìn người mình yêu ở bên người khác mà không dám nói ra, không dám dũng cảm tiến lên cùng người khác tranh đoạt, cảm giác ấy thực sự là thống khổ.

-Lúc ấy tớ chỉ muốn lao tới đánh cho tên kia một trận tan xác rồi kéo cô ấy vào lòng mình để cho hẳn thấy cô ấy chỉ là của riêng một mình tớ. Nhưng thấy cô ấy khóc, cô ấy ôm lấy tên kia kéo đi, tớ như bị ai đó cho một cái bạt tai thật đau. Cậu có hiểu không Trung? Rất đau đấy...

Quang gục xuống sàn nhà, lặng lẽ thiếp đi. Trên sàn đầy vỏ bia và rượu chứng tỏ Quang đã uống rất nhiều. Trung đánh mắt nhìn sang, thấy gương mặt tiêu tụy của Quang mà có phần đau lòng. Cậu giơ tay vuốt ve khuôn mặt Quang rồi vỗ vỗ vào má hai cái :

-Xin lỗi.

Tiếng nói quá nhỏ mà Quang lại ngủ rất say nên không có nghe thấy. Trung đỡ Quang vào giường nằm. Chuông điện thoại của Quang reo làm Trung nhú mào. Thấy người gọi là Mạch Nha, Trung lập tức tắt máy.

Ở bên kia, Mạch Nha lo lắng đi đi lại lại, nó không biết bây giờ Quang thế nào. Có phải anh rất giận nó không? Nó cố gắng gọi điện để giải thích nhưng anh không chịu bắt máy. Làm sao bây giờ? Nó cầm chặt lấy điện thoại, không gọi được thì nhấn tin vậy.

Ting...ting. Chuông báo tin nhắn vang lên,

Trung mở ra xem, là Mạch Nha gửi đến.

“ Quang, anh đang giận em đúng không? Em xin lỗi, nhưng mọi việc không phải như anh nghĩ đâu. Hôm nay là sinh nhật Vinh nên em mới đồng ý đi chơi với huynh ấy. Em không nghĩ là Vinh lại tỏ tình với em. Lúc ấy em quá ngạc nhiên nên mới không kịp phản ứng. Em định từ chối thì anh bỗng dưng xuất hiện và hiểu lầm em. Quang, anh tha thứ cho em được không? Em hứa sẽ không để chuyện này xảy ra nữa.”

Trung cười khẩy “Thật xin lỗi Mạch Nha, em hao tâm tổn sức vì người em yêu nhưng bây giờ cậu ấy ngủ rồi, sẽ không thấy những điều em nói đâu”.

Ting...ting. Nó nhìn thấy tin nhắn của Quang gửi lại, lòng nó vô cùng sung sướng. Nó run run, vội vã mở ra xem...

“ Em không phải ngại biện nữa, anh thực sự quá thất vọng về em. Mình chia tay đi. Sau này em đừng tìm anh nữa.”

Nó thấy hai mắt mình hoa lên, bàn tay bỗng chốc run rẩy, chiếc điện thoại cũng vì lẽ đó mà tuột khỏi tay rơi xuống sàn nhà. Nước mắt nó không ngừng rơi. Sao mọi chuyện lại ra nông nổi này cơ chứ? Tại sao Quang lại không chịu nghe nó, không chịu tin nó ? Mạch Nha quỳ xuống sàn đá lạnh, ôm mặt khóc nức nở.

Trung cẩn thận xóa tất cả các cuộc gọi và tin nhắn của Mạch Nha vào tối nay đi, sau đó vắt chiếc di động lên mép giường, rồi mới chậm rãi đóng cửa phòng ra ngoài.

Sáng hôm sau, Mạch Nha đến cửa lớp A3 tìm Quang nhưng anh không có đi học. Nó đành gặp Trung nhờ anh giúp. Trung lắng nghe nó tâm sự, tay xoa cằm nghĩ ngợi :

-Bây giờ Quang đang tức giận nên nói vậy thôi, mấy ngày sau nghĩ thông rồi có lẽ cậu ấy sẽ tìm em xin lỗi đấy. Em cứ về đi, tạm thời đừng liên lạc với cậu ấy, để cậu ấy yên tĩnh một chút.

-Nhưng em...

-Đừng nhưng nhị gì cả. Lúc này, em có muốn gặp ,cậu ấy cũng không chịu gặp đâu. Thôi, ngoan ngoan về đi.

Trung thấy nó gật gật đầu, cậu ta cũng thấy yên tâm vài phần. Trung phát hiện mắt nó sưng đỏ, thâm nghĩ chắc là đã khóc cả đêm đấy. Cậu ta giả bộ tốt bụng nói :

-Mạch Nha, em đừng quá đau lòng. Xem mắt em kìa, sưng to như hai cái bát ô tô ấy. Lát xuống căng tin em lấy ít đá chườm cho đỡ đi.

-Dạ.-Nó cảm kích nhìn Trung rồi lặng lẽ quay về.

.....

Mặt trời chiếu những tia nắng vàng rực rỡ vào trong căn phòng ngủ kia làm nó bỗng rực sáng lên. Trên giường, một chàng trai đang say ngủ. Có lẽ là ánh nắng kia quá chói, Quang lấy tay che mắt, cựa mình thức dậy. Cậu khẽ bóp đầu mình, có lẽ hôm qua uống hơi nhiều. Thấy mình đang nằm trong phòng Trung, Quang bước xuống giường đi tìm bạn nhưng không thấy, chỉ thấy trên bàn có tờ giấy nhắn lại.

” Tỉnh rồi thì ở lại nhà tớ nghỉ ngơi đi. Đồ ăn sáng tớ để trong bếp đấy. Tớ cũng đã xin phép cho cậu nghỉ học rồi.”

Quang bỏ tờ giấy xuống, liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, cũng đã chín giờ rồi. Cậu cầm lấy điện thoại, cũng không thấy có một tin nhắn hay cuộc gọi nào của Mạch Nha vào tối qua. Chẳng nhẽ cô không có gì giải thích với cậu sao? Hay đây là âm thầm thừa nhận mọi việc ngày hôm qua? Quang tìm số của Mạch Nha định nhấn phím gọi...song lại thôi. Mạch Nha rõ ràng là người có lỗi mà không chịu liên lạc với cậu thì cậu sao phải chủ động chứ? Quang bực mình, ném điện thoại lên giường, bước ra khỏi phòng.

53. Chương 53

Mấy ngày sau, Quang và nó ở trường liên tránh mặt nhau, một câu cũng không hỏi tới. Nhiều lần nó cũng muốn tìm Quang nói chuyện nhưng thấy vẻ mặt khùng bố của anh thì lại thôi. Biết chuyện của Mạch Nha và Quang, Như Ý và Hải quyết định tìm Quang chất vấn. Trong mắt hai đứa nó, Quang là một chàng trai vô cùng tốt, là hình mẫu bạn trai lý tưởng nhưng hiện tại anh lại làm cho bạn nó đau lòng như vậy. Chỉ cần nhớ đến Mạch Nha đáng thương khóc đến sưng mắt, vì thương tâm mà bỏ ăn bỏ uống là chúng nó lại nổi điên lên. Hình tượng của Quang bỗng chốc sụp đổ trong lòng chúng.

Hết giờ hai đứa nó hùng hù đến lớp Quang, khi tới còn không quên bắn những tia rét lạnh về phía anh. Quang bước ra ngoài sắc mặt rất khó coi :

-Hai em vì chuyện của Mạch Nha mà đến đây phải không? Hừ, nhát gan như vậy, việc dám làm mà không dám nhận phải để kẻ khác nói thay.

Thấy sắc mặt Quang trở nên kinh miệt, Hải nổi khùng lên :

-Anh vừa phải thôi chứ. Mạch Nha chẳng phải đã giải thích rõ với anh rồi sao?

-Giải thích? Buồn cười. Từ hôm đó đến nay anh chưa có gặp cô ấy, cô ấy giải thích với anh kiểu gì?

-Anh đừng có giả ngu. Nó gọi điện thoại anh không chịu nghe nên đành nhắn tin giải thích. Anh không chịu tin, còn nói chia tay.-Như Ý bực bội nói. Nó không ngờ Quang lại là người xấu tính như vậy, ai, thật quá thất vọng.

Quang giật mình nhìn hai đứa nó :

-Đừng có vu oan cho anh. Anh nói chia tay bao giờ?

-Lại còn chối. Tin nhắn vẫn còn trong máy Mạch Nha đó.

Quang vội rút điện thoại ra kiểm tra, không thấy có bất cứ tin nhắn hay cuộc gọi nào của Mạch Nha mấy hôm nay. Chẳng nhẽ Mạch Nha đổ oan cho cậu?

-Nhờ anh xóa hết đi thì sao?-Hải nói. Cậu cho rằng Quang đang diễn trò trước mặt mình.

Quang gất lên :

-Anh nói không có làm là không có làm. Hai em chắc chắn tin nhắn kia là của anh?

Hai đứa nó kiên định gật đầu. Làm gì có chuyện nhìn lầm chứ. Dù mắt chúng nó cận nhưng là đã đeo kính rồi nha, không còn nỡ, xị gì đâu.

Quang nhíu mày nghĩ ngợi. Hồi tưởng lại ngày hôm đó, sau khi Mạch Nha đi, cậu về nhà Trung uống rượu. Sau đó say quá mà ngủ quên mất. A, một suy nghĩ lóe lên trong đầu cậu. Lẽ nào Trung đã động đến điện thoại của cậu? Nhớ lại, Trung hình như cũng có cảm tình với Mạch Nha, hơn nữa hôm ấy thái độ đối với cậu hình như có phần xúc động thái quá. Quang bắt đầu nghi ngờ Trung đã động tay động chân với điện thoại của mình. Nếu cậu và Mạch Nha chia tay thì kẻ được lợi là ai?

Thấy Quang trầm ngâm suy nghĩ, Như Ý và Hải không kiên nhẫn lên tiếng :

-Anh Quang, rốt cuộc là anh có nghe bọn em nói không đấy?

Quang quay sang nhìn bọn nó, vẻ mặt rất nghiêm túc :

-Anh đi điều tra một vài việc , nói chuyện với bọn em sau.

Quang rất nhanh liền rời đi, bỏ lại hai đứa kia ngơ ngác nhìn theo bóng anh vụt qua. Hải bày ra vẻ mặt cau có mắng :

-Người ta còn chưa nói xong đã vội vã bỏ đi. Hừ, thật đáng ghét.

.....

Tới nhà Trung , Quang lập tức vào việc chính :

-Trung, hôm đó cậu có đụng vào điện thoại của tớ không?

Cánh tay Trung đang rót nước bỗng nhiên dừng lại, ly nước trong tay rơi xuống đất đánh một tiếng “choang”. Trung sững người , cậu từ từ xoay người về phía Quang , thanh âm run run như đứa trẻ nói dối bị mẹ phát hiện :

-Cậu phát hiện ra rồi sao?...Phải... là tớ nhắn tin cho Mạch Nha nói chia tay.

-Hóa ra thật là cậu. -Quang nhìn Trung thất vọng. Cậu không ngờ người bạn thân bao năm nay lại làm trò đó với cậu.

Trung cả kinh phát hiện mình lỡ lời. Đúng rồi, Quang chỉ hỏi cậu có đụng vào điện thoại của mình không thôi. Đây chẳng phải là chưa đánh đã tự khai sao? Trung trong lòng tự mắng bản thân mình ngu ngốc.

-Nói đi. Mục đích của cậu là gì? Vì yêu Mạch Nha sao?- Quang lạnh lùng nói. Khuôn mặt anh giờ này bao phủ một tầng hàn khí, khiến người ta nhìn vào thấy toàn thân rét lạnh. Ánh mắt sắc bén quét về phía Trung đủ để làm đổi phương kinh hãi.

-Hừ, ai thèm yêu cô ta cơ chứ. -Đối với chữ ‘yêu’ mà Quang vừa đặt lên người mình làm Trung cảm thấy tức giận. Không nói đúng hơn là sự sỉ nhục, một sự sỉ nhục đối với tình cảm của Trung.

Cậu tiến về phía Quang, đem bi thương để vào trong mắt. Trung để một tay ở trước ngực trái của mình hướng Quang mà nói :

-Chẳng lẽ bao lâu nay cậu không nhận thấy tình cảm của tớ sao? Cậu nói tớ thích Mạch Nha? Hừ, buồn cười thật.-Trung nhếch mép cười như thấy một trò khôi hài rồi sau đó nâng tầm mắt , không do dự nhìn thẳng vào Quang.-Người tớ yêu là cậu.

Từ lâu cậu đã đoán sẽ có ngày hôm nay, nhưng không ngờ mình phải nói ra trong hoàn cảnh này. Điều này cậu đã giấu kín mấy năm trời, đó là bí mật lớn nhất cuộc đời cậu.

Quang sững sờ nhìn Trung, cậu không thể nào chấp nhận nỗi sự thật này :

-Cậu không nói giỡn đấy chứ?

-Không, sao tớ lại có thể đem chuyện tình cảm của mình ra mà đùa giỡn được chứ?-Viên mắt Trung đỏ hoe, giọng nói cũng đã lạc hẳn đi.

Phát hiện thái độ kinh ngạc đến không nói lên lời của Quang, Trung như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt, cậu gào lên trong đau đớn :

-Phải ,tớ là một thằng Gay, một thằng đồng tính xấu xa, tệ hại. Cậu có biết rằng tớ đã thích cậu từ rất lâu rồi không? Tớ biết xã hội này còn kì thị người như tớ nên không dám nói, chỉ dám ở cạnh cậu ,lấy danh nghĩa là bạn thân mà quan tâm tới cậu. Cậu có biết phải giấu giếm tình cảm của mình rồi nhìn cậu ở bên người khác khổ sở thế nào không?Cậu có hiểu được không?

Đáp lại Trung chỉ là sự im lặng. Trung lắc đầu cười chua xót, nước mắt thi nhau đổ xuống :

-Cậu vĩnh viễn không bao giờ hiểu được... Khi mới gặp Mạch Nha, tớ đã nhận thấy cậu có thái độ đặc biệt với cô ấy, có lẽ là do trực giác. Vì thế tớ mới không ngừng trêu chọc cô ấy dò xét biểu hiện của cậu. Lúc phát hiện cô ấy thích cậu, tớ rất lo lắng bởi tớ có dự cảm hai người sẽ đến với nhau. Thế nên tớ tìm cách thu hút cô ấy, cố gắng chuyển lực chú ý của cô ấy lên tớ nhưng thất bại. Vào cái ngày cậu và cô ấy chính thức hẹn hò, tớ như bị rơi xuống vực thẳm của sự đau khổ.

Ngưng một lát, ánh mắt Trung lập tức mang theo vẻ căm giận và thù đoạn :

-Tớ sẽ không để ai cướp đi tình yêu của mình. Chính vì thế tớ đã để Y Lan tìm cách phá bình hai người. Nhưng cô ta quá ngu ngốc không làm nổi việc gì. Tình cờ tớ phát hiện Mạch Nha rất thân với một tên con trai ở câu lạc bộ võ thuật. Và thế là...

-Cậu lên kế hoạch để bọn tớ hiểu lầm nhau.-Quang đột nhiên lên tiếng ngắt lời Trung.-Và cả những tấm ảnh đó...cũng là do cậu gửi.

Không khí trong phòng bỗng trở nên âm u. Sắc trời cũng đã tối, trong căn phòng tối tăm không có lấy một tia sáng của đèn điện, chỉ còn mờ mờ những vệt sáng cuối cùng tàn dư của buổi chiều. Hai thiếu niên cao lớn đứng trong đó mang hai dáng vẻ khác nhau.Một kẻ đứng thẳng, phong thái lạnh lùng , khuôn mặt không biểu hiện cảm xúc, chỉ nhàn nhạt buông câu, tuy nhiên nếu để ý kĩ, ta có thể thấy những mạch sóng ngầm đang dâng lên trong lòng thiếu niên ấy. Người còn lại, gương mặt ướt đẫm nước mắt tràn ngập sự thống khổ, toàn thân run rẩy như sắp gục ngã xuống.

Trung gật đầu :

-Đúng. Nhưng thật khéo là hôm đó tên Vinh kia lại hướng Mạch Nha tỏ tình đúng lúc cậu đến , cho nên tớ mới dễ dàng có cơ hội chia rẽ hai người nhanh đến vậy...Ha ha ha. Đấy chẳng phải là đến cả ông trời cũng ủng hộ tớ hay sao?

Trung cắt tiếng cười điên dại, cậu ta không chống đỡ nổi mà ngã gục xuống đất. Trung bịt chặt miệng muốn che đi tiếng khóc nhưng không thể ngăn cản nước mắt ngừng tuôn. Quang nắm chặt tay lại, gân xanh nổi lên. Tuy nhiên cậu vẫn chưa có biểu hiện gì trên mặt. Có lẽ là do quá ngỡ ngàng khi biết nhiều bí mật như vậy. Cậu cúi mặt, đem tầm mắt di chuyển xuống thân ảnh đang run rẩy dưới sàn nhà, không biết phải xử lí sao. Cậu cũng là một con người đương nhiên hiểu được nỗi lòng của Trung, đáy lòng mang theo niềm thương cảm. Song nó không đủ che đi nỗi thất vọng và sự giận dữ trong Quang trước những việc làm của Trung. Cơn giận ập đến lấn át lí trí, Quang túm lấy cổ áo Trung tặng cho cậu ta một đấm. Trung lặng im chịu đòn không một tiếng kêu ca , toàn thân cậu ta đổ rạp xuống sàn nhà nhưng cậu ta biết mình đáng bị như thế. So với tất cả những việc tồi tệ cậu ta đã làm, một đấm này đã là quá nhẹ rồi.

Phát tiết xong, Quang bình tĩnh lại, cậu lập tức rời khỏi nhà Trung đi tìm Mạch Nha. Lần này cậu và Mạch Nha phải nói chuyện thật rõ ràng, đem tất cả mọi hiểu nhầm giải quyết ổn thỏa, không thể để chúng phá hỏng đi quan hệ của bọn họ.

Trung tuyệt vọng nằm tại sàn đá lạnh, không có ngăn cản Quang rời đi, cũng không lau đi vệt máu ở khóe miệng. Cậu biết, quan hệ giữa cậu và Quang đã kết thúc tại đây. Sau đó mọi người có hay không sẽ biết chuyện này, sẽ khinh bỉ cậu, nhạo báng cậu?Trung nhìn những mảnh thủy tinh nát vụn trên sàn nhà giống như trái tim tan nát của cậu. Trung bò vào trong phòng ngủ, mở ngăn kéo tủ. Những bức ảnh của cậu và Quang từ thời thơ ấu đến nay luôn được cậu cất giữ cẩn thận. Cậu cầm lấy chiếc khung ảnh nhỏ, trong đó là hình ảnh Quang khi vào lớp mười, cậu ấy đứng cười rạng rỡ dưới gốc bàng lãng. Trung cắn chặt môi, ngăn cho tiếng khóc tràn ra ngoài, cậu dùng sức đập vỡ cái khung ảnh,sau đó đem toàn bộ những bức ảnh đó đi đốt. Ngọn lửa bùng lên nhanh chóng thiêu rụi chúng thành thành đồng tro tàn. Trung vùi mặt mình vào trong gối lẩm bầm “Hết rồi. Tất cả hết thật rồi.” Từ nay về sau cậu sẽ để phần tình cảm này vào góc sâu nhất của tâm hồn mình. Nó là một vết sẹo lớn nhất trong cuộc đời cậu mà có lẽ không ai có thể xóa đi.

T/g : Chương nè dài hơn các chương khác nhé. Thấy m.n ghét Trung quá nên cố viết một chút hi vọng m.n có thể hiểu cho cậu ấy. Trung thực sự rất đáng thương, tuy nhiên cũng không phủ nhận là cậu ấy đã làm những việc không đúng.

54. Chương 54

Anh nhận thấy sai lầm lớn nhất cuộc đời này là đã không tin tưởng em và cũng nhận thấy điều đau đớn nhất chính là mất đi em. Giờ đây, trên con phố đông đúc này, anh biết làm thế nào để tìm thấy em trong dòng người vội vã ấy.

Quang gọi cho Mạch Nha nhưng nó không nghe máy, đáp lại anh chỉ là giọng nữ xa lạ “Thuê bao quý khách vừa gọi...”. Hơn mười lần nghe câu đó khiến Quang chán nản và bức bối. Cậu nhét điện thoại vào trong cặp nặng nề bước đi. Không hiểu sao cậu lại đến . Quang lặng lẽ ngắm nhìn khung cảnh xung quanh, đây là nơi cậu và Mạch Nha thường hay lui tới khi hẹn hò. Trời đã tối, như một vùng sáng rực rỡ được bao phủ bởi những ánh đèn. Quang chậm rãi cước bộ, cậu giống như một chàng hoàng tử từ từ tiến vào lâu đài cổ tích.

Mạch Nha bước lên thêm đá, hai mắt dán xuống những bậc thang, miệng lẩm nhẩm :

-Mười lăm...mười sáu...mười bảy...mười...ơ...

Nó nhìn thấy trước mắt là một đôi giày cao gót đỏ chói chọi theo phản xạ mà ngẩng mặt lên quan sát đối phương. Chỉ nhìn thấy một khuôn mặt không mấy là vui vẻ của Y Lan, ả ta đang chống hông đứng chắn trước mặt nó. Nó bước sang bên cạnh tránh đường cũng là để đi lên trên. Y Lan lập tức rời chỗ đứng tiếp tục chặn đường nó, nó bước sang phải hay sang trái ả cũng bước theo. Thấy rõ ràng là Y Lan muốn cản không cho nó đi, nó đành quay lại ra về. Đạo này tâm trạng nó không tốt, không muốn tìm kẻ cãi nhau. Hôm nay mục đích nó đến đây cốt là để bản thân vui vẻ một chút nhưng nhìn cái bản mặt đáng ghét kia, niềm vui cũng nhanh chóng tiêu tan.

-Đứng lại.-Y Lan ra lệnh cho nó, ả vươn tay tóm nó lại, ép nó đối diện với ả.

Mạch Nha giật tay ả ra, không khách khí nói :

-Chị muốn gì hả?Nói nhanh đi.

Y Lan hừ lạnh một tiếng, trông mắt ả chứa đầy sự ghen tị và chán ghét :

-Mày thì có gì hơn tao chứ? Tại sao Quang lại chỉ chú ý đến mày mà không để ý tao? Ngay cả khi xích mích với mày cậu ta cũng không một lần ngó ngang tới tao. Rốt cuộc thì tao thua kém mày ở đâu chứ?

Y Lan cắn giận gào lên, cứ nhớ đến những lần Quang cự tuyệt là ả lại phát hỏa. Cậu ta ngay cả cái liếc mắt cũng keo kiệt không nỡ cho ả. Ngỡ tưởng cậu ta và Mạch Nha chia tay, ả sẽ có cơ hội, nào ngờ thái độ Quang vẫn như cũ, không có mảy may một chút động lòng.

Mạch Nha cảm thấy rất vô vị nhưng cũng có một chút ấm áp. Tuy rằng Quang đòi chia tay nhưng qua lời nói của ả, nó hoài nghi anh vẫn còn tình cảm với nó. Nó hờ hững đáp lại Y Lan :

-Chị muốn biết thì nên đi hỏi Quang ấy.Tôi không rảnh ở đây tiếp chuyện chị.

Thế này chẳng phải là khinh thường ả sao? Hừ, từ bé đến nay, chưa một đứa con gái nào dám bày cái bộ mặt đó ra với ả. Phải nói rằng con nhóc này ăn gan hùm mật báo mới dám làm thế. Tức giận dồn nén bao ngày cộng với sự đố kị ăn mòn lí trí, Y Lan liền túm lấy cổ áo nó, đẩy nó xuống :

-Mày tốt nhất nên chết đi. Mày không tồn tại thì cậu ấy mới hoàn toàn quên được mày.

Nó hẫng chân, toàn thân bị đẩy đổ xuống phía dưới. Nó kinh hoàng mà hét lên :

-Aaaaaaaaaaaaa.....

Một thân ảnh vụt đến đón lấy nó, hai người ôm nhau lăn mấy bậc thang rồi tiếp đất. Nó giờ vẫn đang trong trạng thái kinh sợ, rơi từ trên cao kia xuống hẳn là nó đã không còn mạng.Nó khê cự mình, rời khỏi lòng

ngực ấm áp, thân mình nó đau nhức nhưng không có bị thương nặng. Phát hiện người vừa cứu mình nằm bên dưới...là Quang. Hai mắt nó mở to, trợn trối nhìn người con trai đang bất tỉnh. Vừa rồi là anh đỡ lấy nó, bảo hộ nó trong ngực nên nó mới không hề bị thương. Chỉ là máu....chất lỏng màu đỏ thấm ướt trên nền đất đang chảy nhỏ giọt từ tóc của Quang. Nó lay lay người Quang gọi :

-Quang,anh tỉnh lại đi , tỉnh lại đi.

Cho dù nó có dùng sức lay đến thế nào Quang cũng không tỉnh lại. Hoảng quá, nó hét ầm lên :

-Mọi người giúp tôi gọi xe cứu thương với. Làm ơn.

Nó ôm lấy Quang, lệ nóng tràn ra. Y Lan sững sờ nhìn hoàn cảnh nhốn nháo phía dưới. Ắ ta cứ ngẩn ngơ đứng bất động nhìn theo Quang được đưa vào xe cứu thương. Chiếc xe nhanh chóng rời đi, Mạch Nha cũng lên đó theo, chỉ còn mình ả ở lại. Y Lan run run nhìn đôi bàn tay của mình, ả ta đã làm gì thế này? Nhờ Quang chết thì sao? Không...không thể thế được, người lúc đó ả đẩy là Mạch Nha, là Quang tự ý đỡ lấy, không liên quan gì đến ả. Y Lan tay chân bủn rủn, khuôn mặt xanh mét như tàu lá, ả hét lên rồi chạy như ma đuổi.

Trong căn phòng toàn mùi thuốc khử trùng, Quang nằm trên giường vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói chỉ là va đập nhẹ, không có tổn thương gì đến não, nó cũng thấy yên tâm . Nó với tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đẹp trai say ngủ ,từ trán xuống gò má, sống mũi đến môi. Hốc mắt nó lại đỏ lên, nó trách móc nói với kẻ đang ngủ kia :

-Anh là đồ xấu xa. Sao tự đứng lại đỡ em chứ? Ai mượn anh lo để giờ bị thương thế này hả? Anh muốn em lo lắng đến chết có phải không?

-...

-Tỉnh lại đi, mở mắt ra nhìn em đi.

-Như em mong muốn.-Quang từ từ mở mắt, đồng tử đen nhánh mở ra nhìn thẳng vào nó.

Quang lau đi nước mắt trên mặt nó, dịu dàng nói :

-Ngốc ạ. Đừng khóc nữa, xấu lắm.

-Ai thèm khóc chứ. Là bụi bay vào mắt em thôi.-Nó ương ngạnh cãi lại.

Quang bật cười dỗ dành nó :

-Ừ, thì bụi bay vào mắt...Mạch Nha, thật xin lỗi...

Nó vui mình trong lòng Quan, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh. Vừa rồi Quang với nó đã thẳng thắn nói chuyện với nhau và tất nhiên hai đứa vẫn là một đôi như cũ.

-Mạch Nha, em có giận Trung không?

-Nói không giận thì là nói dối. Nhưng e thấy anh ấy đáng thương nhiều hơn đáng trách. Khi con người bị tình yêu làm cho mù quáng tất dẫn đến những hành động như vậy.-Nó không che dấu mà tỏ rõ quan điểm của mình.

Quang gật đầu cười :

-Anh cũng nghĩ như em. Em quả là một cô gái lương thiện.

-Đây có phải là anh đang gián tiếp khen mình không đấy?

Quang cười lớn, nhéo cái má phúng phính của nó.Sau tất cả những việc đã xảy ra hai đứa nó quyết định có chuyện gì sẽ trực tiếp nói với đối phương, cùng nhau giải quyết.

-Tại sao lúc nãy anh gọi điện lại không liên lạc được vậy?

-À, em để chế độ máy bay.

-Lần sau không được phép làm như thế nữa nghe chưa. Anh không liên lạc được, sẽ lo lắng.

Nó gật đầu, trong lòng dâng lên niềm hạnh phúc. Nó ôm lấy hông Quang, tận hưởng những giây phút ngọt ngào này. Quang vuốt mái tóc nó, khẽ hôn lên lên.

-E hèm, đây là bệnh viện, hai đứa giữ ý chút được không?

Một vị bác sĩ trung niên bước vào, lên tiếng nhắc nhở chúng nó. Hai bạn trẻ nhà ta ngượng quá vội buông nhau ra. Mạch Nha tự giác lùi về phía sau, mặt cúi gằm xuống đất chỉ hận không thể trực tiếp độn thổ. A, thật quá mất mặt.

Bác sĩ kiểm tra lần cuối rồi tiêm thuốc sau đó dặn dò vài câu mới rời đi. Trước khi đi, ông ấy còn đặc biệt nhấn nhủ lại :

-Hãy giữ gìn sự trong sáng cho nơi đây.

Trời đất ơi, nó muốn đâm đầu vào cột điện quá. Hu hu, đúng là khóc không ra nước mắt mà. Quang nhìn vẻ mặt mếu máo của nó mà phì cười, trông cậu chẳng có vẻ gì gọi là ngại cả. Chắc là da mặt dày lắm. Quang vẫy tay :

-Lại đây.

Nó lắc đầu, một lần vừa rồi là quá đủ rồi nhe.

-Đằng nào cũng bị mất mặt rồi. Thêm lần nữa có sao đâu. Nào mau lại đây xoa bóp cho anh. Vừa rồi đỡ em anh bị em và đất kẹp cho toàn thân đau nhức rồi nè.-Quang bóp bóp vai, bày ra bộ dáng đáng thương.

Nó đành nghe theo anh, ai bảo hôm nay anh cứu nó chứ. Nhưng ngay khi vừa đến giường , Quang đã kéo nó ôm chặt vào lòng, mặc nó giãy giụa.

-Khụ...khụ...Tôi đã nhắc nhở rồi mà hai anh chị không nghe là sao hả?

Ông bác sĩ lần thứ hai xông vào phá đám. Quang hoài nghi liệu có phải ông ta bị vợ ghẻ lạnh nên ghen tức thích đi phá hỏng chuyện tốt của người khác hay không? Lần này thì Mạch Nha thoát được khỏi vuốt sói, nó trùng mắt với Quang. Quang giả bộ vô tội nhìn nó, khuôn mặt biểu hiện rõ là ngây thơ.

-Tôi để quên cái ống nghe.

Vị bác sĩ già vội cầm lấy đồ rồi ra khỏi phòng, ông ta phát hiện cậu trai trẻ kia đang đem ánh mắt giết người để lên người mình nha. Ai bảo ông ta phá rối con nhà người ta, bị lườm cũng đúng thôi.

55. Chương Phiên Ngoại 1 : Socola Ngày Valentine

-Này, mày nấu gì mà thơm thế?-Như Ý lon ton chạy vào trong bếp hít hà mùi thơm.

Nhón nhón chân thấy Mạch Nha đang nấu một thứ chất lỏng sền sệt màu đen, mùi thơm nồng của nó và mùi sữa béo đủ để Như Ý biết là socola. À, hôm nay là Lễ tình nhân, nhỏ chắc chắn Mạch Nha làm để tặng Quang.

Trời ơi, hương vị quyến rũ kia cứ mời gọi không ngừng làm nước dãi Như Ý cứ thi nhau đòi chảy ra ngoài. Cô bé mon men tới, ôm lấy Mạch Nha nũng nịu :

-Cho xin miếng đi, tao nếm xem có ngon không.

-Không cho. Muốn ăn tự đi làm nhé.-Mạch Nha nói, tay bận rộn đổ socola vào khuôn.

-Đi một miếng thôi mà. Tao có thể đánh giá cái khác sai nhưng chưa bao giờ đánh giá sai đồ ăn cả.-Như Ý cố gắng nằn nì. Có đồ ăn ngon ngay trước mặt mà không được phép đụng, a, sao số nó khổ thế chứ? Cái dạ dày háu đói đã réo từ nãy đến giờ.

Thấy Như Ý cứ kì kèo đòi bằng được mình cho ăn, Mạch Nha đành lấy một mẩu socola nhỏ nhét vào cái miệng rộng tham ăn của con bạn. A, ngon quá đi, Như Ý giờ ngón tay cái lên khen ngợi.

-Đứng đây trông cho tao. Cầm ăn vụng đây, tao đi lấy hộp đựng.-Mạch Nha tháo tạp dề rồi chạy đi, không quên cảnh cáo Như Ý.

Hương vị ngọt ngào ,đăng đắng vẫn còn đọng lại trong miệng khiến Như Ý không cách nào kiềm chế được mong muốn ăn thêm. Nhỏ nuốt nước bọt, ngó ngó nghiêng nghiêng xem Mạch Nha có ở đây không rồi với tay cầm lấy một miếng socola trên đĩa lập tức bỏ vào miệng...

Haizz, càng ăn lại càng nghiện Như Ý cứ tiếp tục ăn một miếng rồi lại một miếng. Dù đã tự nhủ là chỉ nốt miếng này thôi nhưng đôi tay không an phận kia cứ với lấy đưa lên ,hại cái miệng không cách nào từ chối được.Cho đến khi...hic...hic...cái đĩa kia không còn mẩu socola nào Như Ý mới hoảng. Má ơi, Mạch Nha biết được nhất định sẽ bằm vụn nó ra làm nhân bánh mất.Như Ý vọt ra ngoài chuẩn bị chuồn thì Mạch Nha xuống lầu.

-Ê, đi đâu ấy?

Như Ý chột dạ nhưng cố tỏ ra bình thường đáp lại :

-À...tao...tao đi chọn quà cho Hải. Tao về nhé. Bye bye.-Nói rồi Như Ý chạy vụt đi , tốc độ vô cùng nhanh giống như ở móng có mấy cái công tơ điện.

Mạch Nha không để ý đi vào trong bếp...

-Như Ý.

Căn nhà bé nhỏ bỗng có một tiếng rống kinh hồn. Như Ý chạy rất xa vẫn cảm nhận thấy tiếng kêu khủng bố ấy. Con bé vỗ vỗ ngực, may là nó chạy nhanh không thì chết toi.

Mạch Nha nắm chặt tay thành quyền, công sức cả buổi của nó đã rơi vào bụng con heo đó. Hừ, thảo nào chuồn nhanh thế. Nếu để nó bắt được, nó sẽ cho con nhỏ kia một trận nên thân.

Thật may, nó có làm dư ra một ít. Mạch Nha nhanh chóng bắt tay vào làm nốt , cũng sắp đến giờ hẹn rồi.

Oa, vừa vặn thời gian nó hẹn Quang ở . Nó ngại ngần đưa hộp quà đã vất vả làm cả buổi chiều. Quang mỉm cười nhận lấy, cậu mở nắp hộp ...là...là...socola.

Quang gãi đầu không biết nói sao, cái này chắc là Mạch Nha không biết, cậu không bao giờ đụng vào socola. Nhưng Valentine không thể thiếu socola hơn nữa là Mạch Nha hết lòng chuẩn bị cậu không thể từ chối. Quang cắn cắn môi :

-Cảm ơn em. Nhưng anh...anh bị dị ứng với socola.

-Hả?- Nó ngạc nhiên vô cùng. Dị ứng với socola? Cái nè mới nè.

-Anh không hấp thụ được bột ca cao.

Nó...không còn gì để nói. Ai, không ngờ chuyện khó tin như vậy cũng xảy ra. Nó nhìn hộp quà trong tay Quang không biết phải xử lí ra sao. Nó tự trách mình đáng lẽ nên tìm hiểu kĩ trước khi tặng quà.

Quang biết được tâm trạng nó lúc này, anh một tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhẹ nhàng nói :

-Đừng buồn. Socola chưa chắc là món quà tuyệt vời nhất ngày Valentine, em có thể tặng anh một món quà khác mà anh vô cùng sung sướng đón nhận nó.

Thấy biểu tình mờ mịt của Mạch Nha, Quang cúi người hôn nhẹ lên cánh môi anh đào. Mạch Nha sững sờ, cả người nó đông cứng lại. Khi môi Quang chạm vào môi nó,xúc cảm mềm mại làm nó cảm giác toàn thân có dòng điện 220 kv chạy qua. Nụ hôn chuẩn chuẩn đập nước nhanh chóng kết thúc, Quang lưu luyến rời đi, phát hiện hai gò má nó ửng hồng lên rất đáng yêu.Quang xoa mặt nó nở một nụ cười, tiếng cười trầm thấp :

-Đó là món quà anh thích nhất.

-Ừi giờ ơi, cảnh người lớn trẻ con chớ có nhìn. -Hải và Như Ý từ đâu chạy tới kêu ầm lên.

Nó ngượng chín người, bộ mặt không khác gì con tôm luộc quay ra tròng mắt với hai đứa to mồm kia. Nhìn thấy Như Ý, nó lại nhớ đến đồng socola vất vả làm cả buổi chiều. Cơn giận bốc lên, nó nghiêng răng hướng Như Ý nói:

-Con nhỏ kia, mi tới số rồi.

Như Ý sợ hãi co rúm người, sao con bé lại quên mất chuyện chiều nay cơ chứ. Thôi chết rồi, quỷ cái đuổi tới cửa, Như Ý cong dít chạy đi.

-Đứng lại, không được chạy.-Mạch Nha vừa đuổi vừa quát lên. Nó không thèm giữ hình tượng trước mặt Quang, nhất định phải xử lí bằng được con heo tham ăn Như Ý.

-Không. Đứng lại để mày oánh tao chết à?-Như Ý co căng chạy. Muốn nó đứng lại, never nhé.

Nhìn hai đứa đuổi nhau chạy lòng vòng khắp cái công viên, Quang khẽ lắc đầu cười. Haizz, cô bé này thật là..., hôm nay là Valentine nha, sao có thể bỏ người yêu đi chơi với bạn thế này, không tốt một chút nào hết. Quang nhìn hộp socola trên tay, không ăn thì để ngấm cũng được, Lễ tình nhân phải có socola mới trọn vẹn. Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh Mạch Nha cặm cùi trong bếp làm socola cho mình, Quang lại thấy rất vui vẻ. Cậu cất nó vào trong túi rồi cùng Hải đi tóm hai cô bé kia về. Tối nay, Valentine, họ cùng nhau đi quây.

56. Chương Phiên Ngoại 2:biệt Hiệu Của Y Lan

Y Lan hốt hoảng chạy về nhà, ả ta ngồi lì trong phòng, không ngừng sợ hãi. ả một mực lắc đầu, cố gắng quên đi chuyện vừa rồi xảy ra ở Ligting Park . ả ôm chặt lấy đầu, toàn thân run rẩy. ả rất lo sợ, nếu Quang có mệnh hệ gì ả ta không tránh khỏi liên quan. Như vậy có khi nào ả sẽ bị ngồi tù không? Không thể, ả còn trẻ, ả không muốn vô đó ngồi bóc lịch. Nhưng nếu Quang không sao, nhất định cậu sẽ không để ả sống an ổn.

Y Lan đến lớp nghe phong thanh là Quang chỉ bị thương nhẹ, nghỉ ngơi vài ngày là có thể đến trường, ả ta thở phào nhẹ nhõm. Thật may là cậu không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là...nhìn thấy tương lai phía trước của mình, ả ta chỉ còn biết cầu trời.

.....

-Anh định xử lí Y Lan thế nào?- Mạch Nha đưa miếng táo tới miệng Quang.

-Em muốn thế nào thì thế đó.-Quang cắn lấy, hờ hững đáp lại.

Chuyện của Y Lan cậu không quan tâm cho lắm.Lần này Y Lan to gan định hại chết Mạch Nha, cậu muốn để cho nó tự mình phán quyết.

-Thực ra nhìn ở một khía cạnh khác, chuyện ả làm cũng có cái tốt, đó là giúp chúng ta có thể nhanh chóng hòa giải và giúp anh có cơ hội rảnh rỗi ngồi chơi xơi nước thế này.

Giọng nói nó ở phía cuối có phần châm biếm. Cái lão Quang này, bị thương có chút xịu mà làm bộ làm tịch, bắt nó phục vụ từ A đến Z. Bị áp bức mấy ngày nay, tinh thần phản kháng của nó rất mãnh liệt nha. Đã thế, lão còn giả bản chất là con sói già đội lốt cừu, chỉ nhằm lúc nó không chú ý mà giả trò, đem cái vuốt sói ôm nó, hại nó bao lần mất mặt.Dù bị nó mắng, nó lườm cho cháy mặt, lão vẫn mặt dày dụ dỗ nó mới đáng sợ chứ.

-Em đang kháy anh sao?

-Không dám...Vì vậy em quyết định xử Y Lan những hình phạt nhẹ nhàng hơn một chút.

Quang nhướn mày, tò mò nhìn nó. Nó ra vẻ thần bí thì thào vào tai Quang. Nghe xong, Quang lắc đầu cười khổ, con gái không dùng bạo lực như con trai mà chỉ dùng những chiêu còn thâm hơn nắm đấm.

.....

-Đỗ Y Lan, lớp 12A7, thường xuyên đi học muộn và gây gổ đánh nhau với các học sinh trong trường. Vừa rồi đột kiểm tra học kì, bị bắt năm lần quay cóp, sử dụng tài liệu, vi phạm rất nhiều nội quy trường lớp. Vì vậy, nhà trường quyết định xử phạt hạ hạnh kiểm kì I của em xuống loại yếu, phạt em đi dọn vệ sinh một tháng. Đây coi như làm gương cho các bạn khác.-Thầy giám thị vừa dứt lời, các con dân nhốn nháo cả lên.

Y Lan tròn mắt, bắt ả đi dọn vệ sinh, mơ đi. Y Lan ương bướng đứng lên cãi lại :

-Thầy, em không chấp nhận hình phạt trên.

-Nếu em không đồng ý, ok, em có thể nghỉ học, nhà trường luôn mở rộng cánh cửa mời em ra.-Thầy giám thị đẩy đẩy gọng kính rồi quay đi.

Y Lan hậm hực ngồi xuống, siết chặt tay lại, đó chẳng phải là đuổi học khéo sao?

Ngay sau đó, mọi người trong trường đều bu quanh cái khu vệ sinh ngắm nhìn Y Lan đi thực hành nhiệm vụ. ả nhếch nhác cầm dụng cụ đi vào, chỉ hận không thể móc mắt từng đứa đứng ngoài kia.

-Cút hết cho tao.-Y Lan quát ầm lên.

Nhìn ả lúc này như mấy bà lao công, bọn học sinh vô cùng sung sướng. Mặc kệ ả nói gì, chúng nó cứ đứng khoe răng trên tức ả. Ai bảo chúng nó bị áp bức lâu như vậy. Một kẻ mạnh dạn đứng lên nói :

-Chị làm ơn dọn nhanh lên. Tụi em sắp không nhịn nổi rồi. Mà nếu không nhịn được sẽ trực tiếp đứng đây giải quyết đấy. Chỉ sợ lúc đó chị dọn khổ thôi.

Sau đó là một tràng cười chế nhạo, bọn sũu nhi xung quanh không ngừng chụp ảnh ả share trên facebook. Y Lan chỉ muốn xông lên tát cho thẳng cu kia vài cái. Nhưng từ xa đã thấy bóng dáng ông thầy giám thị hắc ám, ả đành nuốt xuống cơn tức. Hừ , ranh con ả nhớ mặt nó rồi, ả nhất định sẽ trả thù, trả thù.

Tối hôm đó, tại Confessions của trường, có cả một đoạn video về Y Lan với tiêu đề “ Đầu gấu hết thời xuống làm lao công” và kết thúc video là một bức ảnh Y Lan giơ cao cái chổi quét, bên trên có dòng chữ “ dọn vệ sinh muôn năm”. Video đó nhanh chóng thu hút được sự quan tâm của các bạn trẻ trong trường, được đăng quảng cáo khắp nơi, thậm chí còn gây ra 1 cuộc tranh cãi nảy lửa là ả dùng dung dịch tẩy rửa Vim hay Duck. Y Lan từ đó được phong làm phu nhân của anh William Cường.

Có thể nói đây là nỗi ám ảnh lớn nhất trong đời học sinh của ả. Chưa bao giờ ả thấy nhục nhã như lúc này, ả chỉ hận không thể đập nát cái nhà vệ sinh ra, túm lấy bọn học sinh nhét vào bồn cầu. Từ nay, tên tuổi của ả luôn được gắn liền với hai chữ WC.

57. Chương Phiên Ngoại 3: Ánh Dương Của Trung

Trung đã đến thành phố này bốn năm, vừa mới tốt nghiệp đại học, hiện tại cậu ta đang làm quản lí cho một khách sạn lớn. Có thể nói những ngày tháng trước kia chẳng khác nào địa ngục đối với cậu ta, sau khi học xong cấp ba, cậu bèn chuyển đến ở nơi khác. Bắt đầu có chút khó khăn nhưng Trung nhanh chóng tiếp nhận, vui mình vào những bận bịu của cuộc sống, vừa lo học hành vừa làm việc. Có lẽ do đó mà cậu dần quên đi Quang.

Trung từng cho rằng Quang là vết thương lòng không bao giờ lành cho đến khi người đó xuất hiện. Đó là một người được mệnh danh cô gái của nắng. Ánh Dương đến và đem lại luồng sức sống mới cho cậu. Cô ấy đã đem những tia sáng ấm áp sưởi ấm trái tim nguội lạnh từng bị tổn thương của Trung. Ánh Dương là cô gái hoạt bát và năng động, trên môi cô không bao giờ vắng đi nụ cười ngọt ngào.

Trung nhớ lần đầu tiên cậu gặp Ánh Dương là ở trong một tiệm café, nơi mà cậu làm thêm. Ánh Dương cũng làm thêm ở đó. Một lần có một vị khách khiêm nhã sờ mó cô, Ánh Dương sợ hãi làm đổ ly nước vào người hắn. Tên khách ấy nổi khùng tát cô một cái. Ánh Dương vừa kinh ngạc, vừa đau liền khóc toáng lên. Trung thấy thế liền tiến lên bênh vực cô bé , giáo huấn tên kia một trận. Sau đó cả hai đứa bị mất việc và bắt đầu quen nhau.

Không lâu sau, Ánh Dương tỏ tình với cậu và tất nhiên Trung từ chối, cậu không ngại nói cho cô biết giới tính thật của mình. Trái với suy nghĩ của cậu, Ánh Dương không hề tỏ ra kì thị, ghét bỏ, cô chỉ thoáng chút kinh ngạc nhưng sau đó lấy lại bình tĩnh, mạnh mẽ nói :

-Em nhất định sẽ đem anh là thẳng lại. Rồi sẽ có một ngày anh thích em.

Nghe lời nói đầy khí thế của Ánh Dương, Trung không biết nên khóc hay nên cười. Cậu nhìn cô chăm chú rồi gật đầu :

-Anh hi vọng em sẽ thành công.

Lời nói của Trung như tiếp thêm sức lực cho Ánh Dương. Vì vậy, những tháng ngày sau đó, cô bé đã cho Trung sống trong ngọt ngào.

Người ta chỉ có bề thẳng thành cong, riêng Ánh Dương lựa chọn ngược lại, uốn cong thành thẳng. Đó là công cuộc vô cùng gian nan vất vả, bởi giúp Trung xóa đi những kí ức đau buồn và tiếp nhận cô không phải một sớm một chiều là có thể làm được.

Hai năm qua đi, Ánh Dương rốt cuộc cũng thành công, giờ đây Trung đã hoàn toàn tiếp nhận cô, chính thức trở thành bạn trai chân chính cùng cô tận hưởng tuổi thanh xuân này.

Trung không ngờ rằng mình có thể có can đảm yêu thêm lần nữa. Có lẽ ông trời đã ban cho cậu một cơ hội, để cậu gặp được Ánh Dương. Lần này, cậu sẽ vui vẻ nhận lấy, tuyệt đối không để nó tuột mất.

Nhưng hạnh phúc dường như không muốn đến với cậu, vụ tai nạn bất ngờ xảy ra làm Ánh Dương phải đối mặt với tử thần. Trung đứng ở bên kia đường nhìn thấy tên lái xe mô tô say rượu vượt đèn đỏ, đi tới chỗ Ánh Dương. Trung cố hết sức chạy đến nhưng không kịp, cậu chỉ nghe thấy tiếng bánh xe ma sát với lòng đường rít mạnh lên một tiếng kít dài như tiếng gọi của thần chết. Ánh Dương ngã gục xuống đất, thân ảnh nhỏ bé nằm trơ trọi giữa con đường rộng lớn loang lổ máu. Trung chỉ thấy trái tim mình như bị ai xé rách, cổ họng bồng rập nghẹn lại không nói lên lời. Trung hô hấp khó khăn, cậu gào lên một tiếng tuyệt vọng, đau đớn :

-Khônggggggggggggggggggg...

Bó hoa bách hợp trong tay Trung rơi xuống mặt đất, Trung vội chạy đến ôm lấy Ánh Dương vào lòng :

- Ánh Dương...xin em...tĩnh lại đi.

Khi cô bé được đưa tới phòng cấp cứu Trung chỉ có thể đứng ngoài đợi. Trung như người mất hồn, hai chân mềm nhũn ngã phịch xuống ghế. Bộ dáng cậu trông thật nhếch nhác, áo quần lộn xộn, những vết máu thấm ướt một mảng áo lớn đã khô lại. Trung suy sụp ôm lấy đầu mình. Ông trời không nên đùa giỡn với cậu như vậy, một lần đã là quá đủ rồi, nay nếu ngay cả Ánh Dương cũng mất đi, cậu thật sự không muốn sống nữa. Tại sao người ta đem hạnh phúc một lần nữa đến với cậu nhưng chưa kịp trao tay lại có ý muốn thu lại? Nước mắt Trung chảy dọc xuống rơi xuống sàn nhà, trái tim lại nhói lên từng đợt. Trong kia Ánh Dương đang giành giật sự sống với tử thần.

Cánh cửa bật mở, vị bác sĩ già chậm rãi đi ra, gương mặt ông lộ rõ vẻ mệt mỏi, lông mày dãn ra, thở dài một hơi.

-Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

-Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm nhưng chúng tôi cần theo dõi thêm. Cậu là người nhà của bệnh nhân phải không?

Trung bắt giắc gật đầu. Nghe thấy Ánh Dương đã thoát khỏi bàn tay của thần chết, Trung như người tù bị án tử nghe thấy tin được phóng thích, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Cậu quá vui mừng mà ôm chầm lấy ông bác sĩ già, xúc động nói :

-Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn ông đã cứu cô ấy.

-Khụ...khụ. Cậu làm ơn buông ra được không? Bây giờ, cậu theo chúng tôi đi làm một số thủ tục nhập viện và nộp viện phí cho cô ấy. Lát nữa cậu hãy vào thăm cô ấy, bây giờ cô ấy cần nghỉ ngơi.

Trung vội buông tay ra, gãi gãi đầu xin lỗi rồi lặng lẽ đi theo bác sĩ, không quên ngoái lại nhìn căn phòng cấp cứu. Thật may, Ánh Dương còn sống, cô ấy không có bỏ cậu.

Một tháng sau

-Từ từ thôi...đứng rồi...

Trung đỡ lấy Ánh Dương, dìu cô chậm chạp bước từng bước trên sàn nhà. Ánh Dương mệt mỏi ngồi xuống giường, tai nạn tháng trước hại cô thể thảm thế này đây.

Trung lấy khăn lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô, động tác vô cùng cẩn thận như chỉ sợ mình không may mạnh tay một chút có thể làm cô đau.

-Em nghỉ đi, hôm nay tập thể thôi. Anh đi lấy nước cho em.

-Không cần đâu.-Ánh Dương kéo vạt áo Trung cản lại.-Anh bận nhiều việc như vậy mà vẫn đến chăm sóc em, có mệt không?

Trung lắc đầu, môi mỏng khẽ mỉm cười, cậu dịu dàng vuốt tóc cô :

-Không mệt.Chỉ cần em có thể nhanh chóng khỏe lại, dù có vất vả thế nào,anh cũng chịu được.

Ánh Dương cảm động nhìn Trung, đôi bàn tay nhỏ bé vòng qua ôm lấy hông Trung, dựa vào người cậu :

-Cảm ơn anh.

Trung cúi đầu hôn lên trán cô :

-Ngốc ạ. Là anh tình nguyện làm vì em.

58. Chương Phiên Ngoại 4: Hạnh Phúc

Thời gian thấm thoát qua đi, cũng đã bảy năm rồi. Hải theo gót ba mẹ tiến vào ngành y...chỉ là cậu không chữa bệnh cho người mà chữa cho động vật. Cái ngành này người ta gọi là bác sĩ thú y. Như Ý khác với chúng nó, con bé không lựa chọn cánh cửa Đại học mà lại mở một tiệm bán quần áo. Dù rất ham mê thời trang nhưng Như Ý tự biết bản thân chưa thực sự tài năng để trở thành một nhà thiết kế.Vì vậy con bé lựa chọn công việc này. Mạch Nha từng hỏi Như Ý có hối hận không, Như Ý lắc đầu đáp lại, con bé chưa bao giờ hối hận về quyết định của mình, bởi vì nó được làm việc đúng sở trường và đam mê của mình.

Hải và Như Ý sau bảy năm yêu đương đã quyết định tiến đến hôn nhân. Cả hai chúng nó rất hạnh phúc, thường xuyên bày tỏ tình cảm chỗ đông người làm người khác ghen tị tới đỏ mắt.

-Con nhỏ kia, mấy hôm nay mày rúc ở nhà làm gì?Không chán sao? -Như Ý vừa vào phòng nó đã oang oang cái mồm.

-Tao ốm. -Nó mệt mỏi đáp lại, vịn tay vào thành giường ngồi xuống.

-Thế à? Để tao gọi cho Hải đem ít vắc xin tiêm lợn đến cho mày vài mũi nhé, tiêm xong thế nào mày cũng khỏi.

-Con nhỏ này, muốn chết hả? -Dù ốm nhưng nó vẫn còn khỏe lắm, không ngại dạy dỗ lại con nhóc kia đâu.

-Gớm, ốm mà như mày tao cũng ốm được. -Như Ý bĩu môi nói. Mạch Nha luôn miệng kêu đau ốm nhưng nó quan sát cả buổi thấy con nhỏ này vẫn khỏe như trâu, không có lấy một chút biểu hiện bệnh tật.

-Ừm tao...ọe...-Mạch Nha vội chạy vào trong nhà vệ sinh,ôm lấy cái bồn cầu không ngừng nôn khan.

Như Ý cũng hốt hoảng chạy theo. Nhìn biểu hiện lạ lùng của con bạn, theo kinh nghiệm nhiều năm, Như Ý cũng đoán được Mạch Nha là bị...đau dạ dày. Như Ý không khỏi tự đắc khen mình giỏi, lớn tiếng nói :

-Bị đau dạ dày chứ gì? Lát tao mua cho ít thuốc.

–Dạ dày cái con khi... Mày nhìn tao thế này mà không đoán ra sao?Ốc tôm.

Bị Mạch Nha mắng, Như Ý rất là đau lòng, bộ nó nói sai sao? Không thể nào đâu nha, tại mẹ nó trước bị đau dạ dày cũng thường xuyên nôn nên nó mới nói vậy. Chẳng lẽ không đúng sao?

Nhìn biểu tình mờ mịt của con bạn, Mạch Nha hết nói nổi, cùng là phụ nữ mà đến cả việc này cũng không biết, rõ chán. Nó đứng dậy, cốc vào đầu Như Ý mấy phát :

–Là có thai đấy bà nội à.

–Áááááá. –Như Ý hét lên, cái giọng nói trời sinh như loa thùng được vặn âm lượng cao làm Mạch Nha suýt thủng màng nhĩ. –Thật không thể tin nổi. Thật là vi diệu.

Như Ý nhảy cẫng lên, ôm chặt làm nó suýt ngạt chết,miệng không ngừng reo lên :

–Chúc mừng mày. Ha ha ha, tao sẽ nhận làm mẹ nuôi của nó.Oh yeah, sắp có em bé bé rồi.

–Mày...bình tĩnh...bình tĩnh giúp cái.Buông tao ra...tao sắp bị mày kẹp chết rồi.

–Ồ, xin lỗi...tại tao vui quá ấy mà. –Như buồng nhỏ bạn thân ra,ngại ngừng gãi đầu bào chữa về hành động quá khích của mình.

Mạch Nha thở hổn hển, bước ra khỏi phòng tắm. Nó leo lên giường nằm nghỉ ngơi.Như Ý lon ton theo sau, ngồi lên giường hỏi :

–Mấy tháng rồi? Ông xã mày biết chưa?

–Mới có ba tuần, lão ấy biết,khoe khắp nơi rồi. Thế nên giờ tao mới phải nằm bẹp ở nhà, không được phép làm bất cứ việc gì cả.

Ông xã của Mạch Nha là một nhân vật mà ai cũng biết, Quang đó ạ. Phải nói rằng sau khi thành gia lập thất, chính thức nói lời tạm biệt với hội độc thân, Quang đã thành công ghi tên mình vào danh sách những ông chồng chiều vợ nhất quả đất. Cơm cũng nấu, bát cũng rửa, vợ mệt thì đắp bóp cho vợ, không dịp lễ nào là quên mua quà cho bà xã.Người ta nói ‘hôn nhân là nấm mồ của tình yêu’ nhưng nhìn vào đôi vợ chồng nhà này, chẳng ai thấy điều đó đúng.

Mạch Nha kết hôn với Quang xong phải đấu tranh, dùng mọi kế sách, kể cả mỹ nhân kế mới được Quang cho đi làm. Cậu không muốn Mạch Nha phải chịu khổ, vừa bận rộn công việc cơ quan lại phải đảm đương việc nhà. Lúc biết tin Mạch Nha có thai, Quang kiên quyết bắt nó nghỉ việc ở nhà tĩnh dưỡng,lấy lý do là sợ động thai.Nó chỉ đành nghe theo Quang, an phận ở nhà.

–Như Ý đến chơi đấy à? –Một giọng nam quen thuộc vang lên thu hút sự chú ý của hai đứa nó.

Như Ý quay đầu lại nhìn Quang mỉm cười :

–Anh Quang về rồi à?

Quang gật đầu, bước về phía giường, quan tâm hỏi Mạch Nha :

–Hôm nay thế nào? Có mệt không?

Nhìn vợ chồng người ta tình tứ, Như Ý tự động nói tạm biệt rồi ra về,tránh làm kì đà cản trở họ thân mật.

Mạch Nha lắc đầu, hôm nào về anh cũng hỏi câu này không chán sao? Nó lười biếng đáp lại :

–Em khỏe lắm.

–Ừm...

–Em ở nhà không làm gì cả, buồn chết đi được. Hay là mai cho em sang chỗ Như Ý chơi đi. –Nó cầm lấy tay Quang, lên tiếng đề nghị.

–Không được. Chỗ Như Ý bán hàng có nhiều người qua lại, anh không yên tâm.

–Em chỉ ngồi ở quầy thu ngân thôi.Sẽ không đi lại đâu đâu. Cho em đi đi...đi đi mà. –Nó nũng nịu cầu xin.

Nhìn cái vẻ mặt này của nó, Quang không cách nào từ chối được. Biết nó ở nhà cả ngày tất sinh ra nhàm chán Quang cũng đồng ý cho nó ra ngoài thay đổi không khí. Cậu nhéo má nó, giọng nói chứa đầy vẻ cứng chiều :

–Được rồi, sẽ cho em đi. Nhớ là phải cẩn thận đấy.

–Em biết rồi. –Nó sung sướng cười toe toét.

Hạnh phúc quá, mai nó được đi chơi rồi. Tạm biệt những ngày tháng buồn chán, Như Ý ơi nó đến đây. Thấy nó vui vẻ, Quang cũng vui lây, ai bảo cậu yêu vợ nhất chứ.

HOÀN.

T/g : Cảm ơn các bạn đã đọc và ủng hộ mình suốt thời gian qua. “cúi đầu”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-thich-anh>